

Τίκ-Ταίκ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ-
ΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Άρχισυντάκτης :
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γραφεία :
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγαρον Έφεσιου)
Άριθ. γρ. 85-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί έτησιαι :
Έσωτερικού Δραχμαί 150
Έξωτερικού Λίρα Άγγλ. 1
Άμερικης Δολλάρια 5
Έξάμηνοι και τρίμηνοι κατ' ά-
ναλογίαν.

Κυριακή 14 Ιουνίου
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 25

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ (ΧΤΑΠΟΔΙ)

Ήγγυμένη ανώδυνη δι' ενέσεων Θε-
ραπεία χωρίς έγχυσις. Οί πόνοι και
αί αιμορραγία καταπαύουν άμέσως.
Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ειδικός Ια-
τρός των Παρισίων. Δέχεται 10-11/2
και 5-7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορίαί
ιωρεάν.

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Θεραπεύεται τελείως, χωρίς δίαι-
ταν, με την ΔΙΑΒΗΤΙΔΗΝΗΝ,
την οποίαν συνιστούν οι διασημέ-
τεροι Ιατροί εν Γερμανίᾳ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΝΕΑΙ ΑΦΙΞΕΙΣ ΕΙΣ ΑΠΕΙΡΑ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ
Το εϋθηνότερον και ειλκρινέστερον κατάστημα, αληθώς ευεργετικόν δι' ύλας τας τάξεις. Δέν άπατάται κανείς. Πωλεί μόνον τοίς κα-
κάς ποιότητας εις πολύ φθηνάς τιμάς, διότι προμηθεύεται κατ' εϋθείαν έξ εργοστασίων και αγοράζει μεγάλας ποσότητας, έχει ά-
ξοδα, κάμνει μεγάλην κατανάλωσιν, έχει άριστους κόπτας, πωλεί πολύ φθηνά και έγγυαίται την εφαρμογήν το γνωστών και άσυντα-
ΠΑΖΑΡ, Στοά Άρσακείου.

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΕΝ
FORME
ΚΑΙ

ΕΛΑΣΤΙΚΑ

ΝΤΙΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΣ
ΣΙΑ
ΠΛ.ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

Λόγω της οικονομικής κρίσεως, που δεν δύναται ο καθένας να
φτειάνη καινούργια ρούχα, το Γερμανικόν Βαφεϊόν και Καθαριστή-
ριον Φ. ΚΟΣΙΒΑ, Βουκουρεστίου 19α, επρόβλεψε να σας βγάλη από
αυτή την άμνηχανίαν,βάφοντας και καθαρίζοντας τα παλαιά κοστού-
μια ή φορέματά σας, τα οποία έχετε για πέταμα, με τρόπον ώστε
οι γνωστοί σας να νομίζουν ότι έφτειάσατε καινούργιο κοστούμι.

ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ

ΔΡΟΣΕΡΟΤΗΤΑ

προσώπου προσφέρει εις τα
και δεσποινίδα ή κρέμα μα-

Άφαιρεί τας ρυτίδας
που και διατρεί την
στάται από τοις καλλιεργη-
λγους Ιατρούς.

Προσέχετε πάντοτε : Η
μα πικρανογδάλου έχει τα
λέξεις «Αθηναϊκή Καλλία»

Κεντρική Άποθήκη :
Κωνσταντίνου Ι. Ρέφα, Π.
και Βερανζέρου γωνία.

ΔΥΝΑΣΘΕ να έχετε
μαλλά σας καλλιεργη-
οιμένα και με μπουτίες,
ένα μαγήνην με όλα τα
άντι δραχμών 15 (δύομιση
κυντίον).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ : Εις
Ιερίον κ. Νικολάου, Π.
42 και εις το Κομποτήριον
πούλου Άγ. Κωνσταντίνου
ΝΑΙ

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ : Παρ' το
ρίφ «Νέστορ», Μητροπολί-
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ
άντι δραχμών 20 (επτά
κυντίον).

Γράψατε :

Γεν. Άντιπρόσωπον Π.
Άδωντα 10, Π.

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠ.Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΗ

ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΔΕΣ Κ.Δ.Ι.

Τα χαρτιά, ο καφές και ο καθρέφτης.—Τα μαγικά βότανα.—Πώς επανέρχεται ο άπιστος σύζυγος και ο έραστής.—Με-
ρικές που δεν δέχονται πληρωμήν.—Το μελέτημα κάτω από το φεγγάρι.—Η γύφτισσες και τα κοριτσόπουλα.—Μεγάλη
άρρώστεια πέρασες, γράμμα θα λάβης κλπ.—Η φορολογία της ανθρωπίνης κουταμάρας.

Το μόνον έπαγγελμα που δεν θα ύπο-
στη ποτέ τον αντίκτυπον της οικονομι-
κής κρίσεως είναι το έπαγγελμα του
προλέγοντος την τύχην. Η μάγισσες, ή
γύφτισσες, ή χαρτουδεις, ή καφετζού-
δες ή καθρεφτατζούδες και έν γένει ό-
σες ασχολούνται με τας μυστηριώδεις
δυνάμεις που κυβερνοούν τον μάταιον
αυτών κόσμον και του κανονίζουν τας
τύχας και την ζωήν, ποτέ δεν έπαψαν
να εισπράττουν, μικρά ή μεγάλα ποσά,
ανάλογως με τον βαθμόν της κουτα-
μάρας εκείνων που καταφεύγουν εις τα
φώτα τους. Και ούτε ποτέ θα πάψουν,
εφόσον τουλάχιστον υπάρχουν στον κό-
σμο γυναίκες, ή όποιοι αποτελούν και
την αποκλειστικήν πλουτοφόρον πηγήν
των προσώπων που έκτελούν χρέη Ιε-
ρειών της μοίρας.

Πραγματικώς, Είναι παρατηρημένον
ότι ή πελατεία των χαρτορριχτών, κα-
φετζούδων και όλης της σχετικής συνο-
μοταξίας, αποτελείται από άπογόνους
της Εύας, οι όποιαί, όσον δύσπιστοι εί-
ναι εις τα λόγια των ανδρών, που κατα-
βάλλουν άπεγνωμένως προσπάθειας
να τας πείσουν περί του έρωτός των,
τόσον εύπιστοι είναι εις όσα παραμύ-
θια τους φουρνίζουν με έπιτηδειότητα
και δεξιότητιαν ή «μοιρατζούδες»,πα-
ραμύθια όμως τα όποια πληρώνουν ά-
κριβά.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΛΑΔΟΙ

Οι κλάδοι των Ιερείων της μοίρας
είναι πολλοί. Η πλέον κοινή μέθοδος
είναι τα χαρτιά και ο καφές. Η μέθο-
δος αυτή φαίνεται ότι είναι πολύ εύκο-
λος εις την εκμάθησιν,διότι την εφαρ-
μόζουν και γυναίκες που δεν ασχολούν
ται έξ έπαγγέλματος με την προμάν-
τευσιν των ανθρωπίνων τυχών. Κάθε
σπίτι έχει και μία τράπουλα. Και, όταν
υπάρχη τράπουλα, θα ύπάρχη άσφα-
λώς και ένα θηλυ μέλος της οικογε-
νείας, το όποιον θα γνωρίζη να ρίχνη
τα χαρτιά.

—Κάποιος σπαθός είναι που δεν σ'
άφνει βήμα. Αιτός έχει καλό σκοπό
για σένα, αλλά πέφτει στη μέση ένας
μεγάλος, που λέει τον κακό λόγο. Σε
μεγάλη πόρτα θα μπής... Λεφτά πολλά
πέφτουν....

Αυτά δεν είναι δύσκολα. Ο σπαθα-
τος, ο κακός λόγος και ή μεγάλη πόρ-
τα είναι αδύνατον να λείψουν από τα
χαρτιά. Έπειτα έρχεται ο καφές. Ο
ταν θα πihτε τον βαρύ γλυκύν σας, με
μπόλικο κριθάρι για να μη χτυπά στο
κεφάλι, ή οικοδέσποινα θα αναποδογυ-

ρίση το φλυτζάνι και μετά δέκα λεπτά
θα το σηκώση για να διαβάση μέσα
την τύχην και να επεξηγήση τα διάφο-
ρα σχήματα, τα όποια λαμβάνουν τα
υπολείμματα του καφέ κατά το άναπο-
δογύρισμα.

—Δρόμο μεγάλο θα πάρης, γράμμα
θα λάβης. Κάτι λεφτά έρχονται, όλο
έρχονται, αλλά ποτέ δεν φθάνουν....

Και έπεται συνέχεια... Πάντως, το
γράμμα, ο μεγάλος δρόμος και τα χρή-
ματα που όλο έρχονται, αλλά ποτέ δεν
φθάνουν, δεν λείπουν από κανένα φλυν-
τζάνι του καφέ.

Εκτός των έραστίεχνών καφετζού-

—Χρήματα περιμένεις, αλλά δεν
έρχονται....

δων και χαρτορριχτών όμως, θρασύν
κάνουν αι έξ έπαγγέλματος ταίφιαται.
Έγκατεστημένοι εις διάφορους συνοι-
κίας των Άθηνών, δέχονται στο σπίτι
τους τα πλήθη των κοριτσιών και των
κυριών της γαιωνιάς, αλλά και του κέν-
τρου της πόλεως. Ειδικόι «κράχτες» ά-
ναλαμβάνουν να προσκομίσουν την πε-
λατεϊάν, ή όποια άπομυζαται αναλό-
γως με την δυναμικότητα της τσέπης.

—Στην κυρά Σταμάτα θα σε πάω,
Μαίρη...

—Ποιά είναι αυτή;

—Την κυρά Σταμάτα δεν ξέρεις, που
έχει κάνει κρότο σε όλη την Άθήνα;

Άμ και ποιος δεν την ξέρει; Όλη ή
άφρόκρεμα της κοινωνίας πηγαίνει σ'
αυτή. Άφού έχει άδεια και από το...Ι-
ατροσυνέδριο! Θα σου τα πη όλα με
το νι και με το σίγμα, που θα μείνης
με άνοιχτο το στόμα!...

Έτσι, ή μία με την άλλη, ξεμυαλι-
ζονται και λαμβάνουν την άγουσαν
πρός το άντρον της κυρά Σταμάτας, ή
όποια προσφέρει τα φώτα της αντί ένός
ή δύο ήμερομισθίων της μικρούλας.

Εκτός από της χαρτορριχτρες, ύπαρ-
χουν και άλλου είδους μαντίδες. Έκει-
νες που βλέπουν τα μέλλοντα εις τον
καθρέφτην. Μπαίνετε εις ένα δωμάτιον
μάλλον σκοτεινόν. Τοποθετείσθε έμ-
πρός εις ένα καθρέπτην. Μιά λάμπα
του πετρελαίου, της όποιας το φώς έ-
χει χαμηλώσει μέχρι του ελαχίστου,
ερίσκειται επάνω εις ένα τραπέζι. Η
μάντις παίρνει την λάμπαν, την φέρνει
κοντά στον καθρέφτην, ανάβει αίφνι-
δώς το φώς και το σβύνει άστραπαι-
ως. Και εις τα 2-3 δευτερόλεπτα, που
φωτίζεται το δωμάτιον,βλέπει μέσα εις
τον καθρέπτην όλα τα μέλλοντα να μάς
συμβούν.

Ω! της ανθρωπίνης μοίρας...

Τί είναι εκείνο όμως που φέρνει τα
κοριτσόπουλα και της κυρίες μάτσο εις
τα άντρα των πολλών και διάφορα
μάντιδων; Τί άλλο, παρά ο έρωας. Αύ-
τός κινεί τα πλήθη των γυναικών στα
σπίτια, όπου μία άλλη συνάδελφος των,
πιδ έσπην όμως, αναλαμβάνει να τας
κατατοπίση περί των διαθέσεων του έ-
κείνου ή-εφόσον ζώμεν εις τα 1931—
των εκείνων.

Τα περισσότερα κορίτσια θέλουν να
έβουν άν ο φίλος τους τα αγαπά προ-
ματικώς ή τα κοροϊδεύει, όπως γίνε-
ται συνήθως. Και, κυρίως, εάν έχει κα-
λούς σκοπούς, εάν δηλαδή σκέπτεται
γαμήν. Και άν δεν σκέπτεται, τί πρέπει
να γίνει για...να το σκεφθώ; Ίδού το
τρομερόν έρώτημα, το όποιον προβάλ-
λει άπειληκτόν εις τον ούρανόν της ελ-
πιζόμενης εϋτυχίας. Η χαρτορίχτρες
και αι πάσης φύσεως μοιρατζούδες,
κάτι θα έβρουν βέβαια για να έπιτευ-
χθώ ο σκοπός αυτός. Ένα μαγικό βό-
τανι, ένα σκονάκι, και άλλο τέλες που
θα ριφθώ έπιτηδείως στο νερό ή στο
κρασί του φίλου, ώστε να τον κάνει
τρελλόν από αγάπη και να τον φέρη εις
θεογνωσίαν, δηλαδή εις την περί γάμου
απόφασιν.

Έπειτα είναι ένα σωρό παντρεμέ-

ΔΟΛΟΤΤΑΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τὰ 100 ἑκατομμύρια ποὺ συνεκίνησαν τὸν ἑλληνικὸν λαόν.—Τὸ γέλιο ποὺ ἔκανε ἕναν ἄνθρωπον νὰ χάσῃ τὸν ὕπνον τοῦ καὶ νὰ γίνῃ τρελλός.—«Δολόττα, ἔλα νὰ ἐνωθοῦμε».—«Ὅπου ἐμπνέονται καὶ οἱ ποιηταὶ».—Ἡ ἔμμετρος ἐπιστολὴ ἐνὸς ποῦ θέλει νὰ πάῃ στὸ «Ἀγ.» Ὅρος.

Ἡ δὴλωση τῆς κυρίας Δολόττας Ἰωαννίδου ὅτι θὰ διαθέσῃ ποσὸν 100 ἑκατομμυρίων πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς θαναστάς τῆς ἐποχῆς ἀλλήθῃ συναγεμῶν καὶ ἐξαιρετικῶν συγκινήσεων εἰς τὰς πολυπληθεῖς τάξεις τῶν ἀπενάργων. Αἱ ἐπιστολαί, τὸσον αἱ αὐτῆς ἐκείνης ὅσον καὶ διὰ τοῦ περιοδικοῦ μας, στέλλονται κατὰ δεκάδας εἰς τὴν εὐτυχὴ κληρονομίαν. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ταχυδρομεῖον θὰ ἔχη ἐπιστρεῖς μέχρι τοῦδε εἰς γραμματόσημα τῶν πρὸς τὴν κυρίαν Δολότταν ἀπευθυνόμενων ἐπιστολῶν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἐν δεκάτῳ τοῦλάχιστον τοῦ ὅλικοῦ ποσοῦ τῆς κληρονομίας.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀποστειλλόντων ἐπιστολάς, ἴσως λόγῳ ἀφηρημάδας, ἴσως καὶ ἐκ καλῆς προθέσεως, δὲ βάζουν γραμματόσημον θεωροῦντες ἴσως περὶ τὸν τοῦτο. Εἰδοποιεῖται ὅμως ὅτι ἀποστέλλονται οἱ ἀποστέλλοντες τὴν συνήθειαν αὐτήν, ὅτι ἐπιστολαὶ λαμβάνονται ἀνευ γραμματοσήμου, ἐπιτρέφονται εἰς τὸν ταχυδρομὸν. Κατὰ συνέπειαν ἂς συμμορφωθῶν καὶ ἂς διαθέτουν 1,50 δρ. ὅταν ζητῶν χιλιάδας καὶ ἐκατομμύρια.

Καὶ μία ἀναγκασιότατη ὁδηγὸς ἀκομή : ὅταν ὁσὶ ἀλληλογραφεῖν μετὰ τὴν κυρίαν Δολότταν ὅς ἔχουν ἐπ' αὐτῆς τὸν ὅτι τὰ χρήματα τῆς κληρονομίας δὲν ἐλήφθησαν ἀκόμη, διότι ἀπαρτίζονται ὡς ἀπαιτῶνται διατυπώσεις. Ἡ λήψις τοῦ ποσοῦ θὰ ἐπιβραδυνθῇ ἴσως ἐπ' ὀλίγον, διότι δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα ἡ ἐκκαθάρισις μιᾶς κολλοσιᾶς κληρονομίας, ἀποτελουμένης κυρίως ἀπὸ ἀτέραντων κτήματων.

Καὶ τώρα συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν καλύτερων ἐπιστολῶν αὐτῆς, ὡς εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ἔχοντες τὴν κυρίαν Δολότταν Ἰωαννίδου.

Ἰδὼν ἔξωφρα ἡ ὥραια ἐπιστολὴ ἐνὸς νέου, ὁ ὁποῖος διεκτραγωδεῖ μετὰ μελαινότερα χρώματα τὴν φλόγα, ἥτις κατατρώγει τὴν καρδίαν τοῦ. Ἡ φλογερὰ ἐπιστολὴ εἶνε πολυσέλιδος, γραμμένη εἰς κόλλες διαγωνισμοῦ καὶ ἐὰν τοῦτο θὰ παραθέσμεν τὰ πρὸς ἐνδιαφέροντα καὶ χαρταίρησι καὶ μέρη. Εἶναι βέβαια ἀρετὰ μὴ γὰρ, ἀλλὰ καὶ ἀναλόγως ἐνδιαφέροντα. Ὅσοι ἀγαποῦν δὲ τὴν κυρίαν Δολότταν, καλοῦνται νὰ ἴδουν δείγμα σχετικῆς γραφῆς, ἂν θέλουν νὰ συγκινήσουν σκληρὰς ἢ τρυφεράς καρδίας.

Ὅριστε λοιπὸν :
Ἐν Ἰωαννίνοις, τῇ 15ῃ Μαΐου 1931.
Χαίρετε, Δολόττα μου !
Ὅτι μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ κάμω μίαν παρέκβασιν ; Ἀσφαλῶς νὰ.
Ἐπειδὴ εἶναι ἡ φύσις μου, ὅσα τὸ Εὐαγγέλιον τῶν ἀνθρώπων ἀπαγορεύει, νὰ πιστεύω καὶ νὰ μὴ ἐξουσιάζω, ἐξουσιάζω τὰ εἰς ἐκείνας καὶ ὁμοίωματα γεγονότα, διότι οὕτω ἔδει νὰ γράψωσι, πρὸς καλύτεραν

ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἄνευ τῆς θελήσεώς μου νὰ σὰς κοιμᾶσω, σὰς λέγω ὅτι ἀπὸ καιροῦ ἀνέμενον μίαν τοι αὐτὴν περίπτωσιν, ἥτις καὶ ἐπραγματοποιήθη. Ἄλλοτε ἐπὶ πεπρωμένον φυνεῖν ἀδύνατον. Εἰσθε γυναῖκα τῆς σκηπῆς καὶ δι' αὐτὴν ἀκρίβως ἔχω, ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἐμπιστοσύνην. Διάφοροι ἰδέαι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου, ἀπεφάσισα, ἀφοῦ δι' ἄλλου τρόπου δὲν ἤθύναν, μετὰ διήμερον καὶ συνεβίβησεν, καὶ ἀπεκρυστάλλωσα κάποιαν ἰδέαν, ἡ ὁποία με φλέγει. Εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν ποὺ λατρεύομεν νὰ συμβαῖν τὸ πρῶτον τῶν παρατεθέντων ἐν τῇ ὑπὸ ἐπιμεταλλ-

Ἡ κυρία Δολόττα Ἰωαννίδου εἰς τὴν Αἰγυπτὸν χαριεντιζομένη μετὰ ἑνα χαριτωμένο ἀρσάκι.

δι ἄρθρου τοῦ περιοδικοῦ «Τικ-Τακ» ἡμερομηνίας 17 ὁρίσονται. Ἐ.Ε. «Ἀλήθεια ἡ ψευδία»

Ὅποια ἰδέαι, ὅποια φρονήσεις, ὅποια σκέψεις, ἐπέρασαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ περνοῦν. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ σκοποῦ μου, ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν θέλω σιδὲ νῦν νὰ κάμω. Σὰς γράφω τώρα, πρότερον δὲν σὰς ἐγνωρίζα. Ἐπερὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ συσχετίζονται καὶ νὰ γίνονται πρὸς ἐγκατάληπτοι. Δολόττα μου, σὲ ἀγαπᾷ ! Μέγα σήμερον καμιά γυναῖκα δὲν ἠγάπησα, ἐκτός ἀπὸ σὰς, ἀλλὰ καὶ ἐὰν τοῦτο συνέβη, τὴν ἠγάπησα κατὰ τὸν κοινὸν τρόπον καὶ σποπὸν. Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀγάπη δὲν ἔχει ὅρια, ὅπως συμβαίνει μετὰ πολλὰς ἄλλας περιπτώσεις. Εἶνε αὐτὴ ἀνεπιτρεπτότης, ἀπροσώπως, τὰ ὅρη ἐκτρέφει. Εἶνε ἰσοκαὶ ὁσία. Τοῦτο εἶνε πραγματικότης. Μὴ με παρεξηγήσετε, ποὺ ἐτόλμησα ἕνα τοιοῦτον ἐπι-

κίνδυνον πῆγμα νὰ κάμω. Ἐσκέφην ὡς ἄνθρωπος πλέον ἰδεώδης, ἀπὸ θεῖα ἐλατρία κινούμενος καὶ δὲν ἔλαθον ὑπ' ὀφιν μου τὰ δεσφὰ καὶ τὰ ὅρια ποὺ ἐθέσπισεν ὁ κόσμος. Πρὸς Θεοῦ, Δολόττα μου, μὴ με ἀπορρίπτετε, μὴ με ἀποπέμψετε. Ἐξάγνισέ μου τὴν ψυχὴν, σώσε με ἀπὸ τὰ δεινὰ. Θὰ με ἔλθῃ ὅπως θέλῃς. Ἐκ τῆς πραγματικότητος ἐπειραματισθῆναι καὶ οὕτω ἐκαταντῆσαι λογικῶς, φιλοσοφῶντες. Αὐτὴν δὲ αἱ συνήθειαι τῆς ζωῆς καὶ αἱ διαφοροὶ ἀνωμαλίες. Ὅλο καὶ προσκόμιται, ὅλο καὶ ἐμπόδια. Χρεάζεται πρὸς τοῦτοις θάρος καὶ θέλησις στερεά. Περὶ τῶν ὅσων ἐσχάτως σὰς περιτριγνίζω καὶ δὲν σὰς ἀφίουν νὰ ἡσυχάσετε καὶ σκεφθῆτε, σὺδὸλως θέλω κάμω νῦν ὡς θεωρῶν τοῦτο οὐχὶ ἄξιον τῆς προσοχῆς ὑμῶν. Οἵτινες κινεῖνται ἀπὸ κερδοσκοπικῶν καὶ ἐπιχειρηματικῶν ἢ ἄλλους βδελυροὺς σκοποὺς. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἐκφράζομαι οὕτω πᾶς. Θὰ ἔλεγα περὶ αὐτῶν, ὅπερ ἀποσιωπῶ, τοὺς ἀνοφελεῖς οἵτινες ἐκ τῆς πληθώρας τῶν προτάσεων προσπαθοῦν νὰ σὰς διλητηριάσουν, τοὺς οἰκτεῖρω. Δολόττα μου, σκέψου ὅτι πρέπει νὰ ζήσωμεν ὁμοῦ καὶ ἐν ὁμονοίᾳ μαζί. Ἀφορμὴ ὑπῆρξε τὸ γέλιο σὰς, τὸ ἀνεπιτρεπτόν, τὸ ἐλεύθερον, τὸ αἰθέριο καὶ οὐχὶ αἰμύλιον. Σὰς ἠγάπησα. κρίνατέ με !...

Οἰδατε τοὺς πρότερον φίλους ὑμῶν. Δὲν θέλω νὰ σὰς ἰδῶσω, μὴ νομίσετε τὴν παρούσαν ἀπὸ ἐκείνης ποὺ ἐλάμβανεν ἡ Μαρίλυ Ντόβ καὶ ἡ Γαβριέλα Γκάμπο, διάττοντες ἀστέρες. Σὰς ἀγαπᾷ, αἰσθανθῆτε το, σὰς παρακαλῶ... Πάντα ἐφύσσαν θὰ ζῶ θὰ σὰς λατρεύω, θὰ σὰς ἐκτεβῶ. Νομίζω ὅτι προκρίνεται νὰ σώσῃς ἕνα ἄνθρωπον. Αἱ μεγάλοι, αἱ λεπταὶ ψυχαί, δὲν ἀντιπαροτρύνονται αὐτὰ τὰ θέματα. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ μέχρι σήμερον δὲν ἠγάπησα, δὲν ἐλάτρευσα τίποτε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον, εἰμὴ μόνον ὑμᾶς. Ἐγὼ λάβει τὴν ἀπόφασιν, τὸ μόνον ζήτημα ποὺ με ἀπασχολεῖ καὶ διατηρῶ κρυφὸν καὶ ἱερὸν. Δὲν λογαριάζω τὴν ζωὴν μου. Σὰς θέλω ὡς σύντροφον, ἀποδείξατέ μοι, ἀπὸ σὰς ἐξαρκῆται μόνον. Ἐγχετὴ τὴν θέλησιν, τοῦτο ἀρκεῖ. Προσπαθήσατε νὰ με ἀγάπησετε, σκεφθῆτε ὁδὸς καὶ κοινώσατε ἐν ἐναντίᾳ περὶ τῶν ἐγώ, ἐφύσσαν ἔω, τοῦτο βέβαια δὲν τὸ γνωρίζω, θὰ εὐχόμαι νὰ ζῇτε χαριτωμένον βίον. Ἐγὼ δὲν παύω, ἡ Φύσις. Νὰ τὴν εἰποῦμε ἑλληνικῶς, ὅχι βέβαια, ἐγὼ δὲν τοῖμαι.

Δολόττα μου ! σκέψου ἂν πρέπει νὰ κάμῃς σύντροφον, μὴ τὸ ἀντιπαρῆχαι ἀπαρτήρητον, ἀποπνέοντα. Προσπαθήσατε νὰ εἰσθε εἰς τοῦτο βεβαίως. Φεισθῆτε τῆς ἀγάπης μου, τοῦ ἐρωτοῦ μου, καὶ συμπαθήσατέ με. Οἱ ἄνθρωποι δημιουργοῦνται, ἀρεῖ νὰ ὑπάρχει θέλησις καὶ νοῦς. Διὰ τοῦ τρόπου σὰς θὰ τὸ δείξετε. Λάβετε ἀπόφασιν. Ἀρκεῖ σὰς νὰ τὸ θέλησατε, εἶμαι ἱκανὸς ἐναντίον ἐκείνου ὅστις ἤθελε σὰς ἐνοχλήσει νὰ διαπραχῶ παράνομον πρᾶξιν. Ὑποθέτω ἐν τῷ σῶματι, φαίνεται ὅτι δὲν μετῴχοι τοῦτο, μοὶ φαίνεται ὅπως ξένον, ἀλλ' αἱ συνήθειαι τῆς ζωῆς αἱ ἀνιστοῦν τὰ προκείμενα. «Δύο κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον». Δὲν μοὶ πταίει κανεὶς ἐν ἐπιτηδεύσει μίαν κατάστασιν, ἂς τὴν ποῖμε, ἂν ἐπιτρέψετε, ἀκαταστάσις εἰς βάρος μου. Εἶμαι ἐγὼ ὑπάκουος, δὲν πταίει σ' αὐτὸ κανεὶς, οὐδ' ἄλλοι ποὺ δύνανται ν' ἀποδώσω τοῦτο ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ.

Δολόττα μου ! Ἄν μοὶ ἐπιτρέψῃς καὶ σὲ πλησιάσω, με σώσετε, σῶσετε τὸν ἀγνόν ἐρωτά μου, τὴν ἀγαθὴν θέλησιν μου, αἰτίαν τὸ γέλιο σου.

Πρέπει νὰ ζήσωμεν μαζί, μὴ με ἀπορροῦς, ἀναλογίσου με, καθότι εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἀποβάλω μόνος, ἂν τὸ ἀπαρτίζω. Θέλω νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην στερεὰν εἰς ὅσα

νὰς, ποὺ βλέπουν με σπαραγμὸν ψυχῆς τὸν ἄνδρα τοῦ νὰ παραστρατῇ ἀπὸ τὴν εὐθείαν ὁδὸν καὶ νὰ ζητᾷ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλων γυναικῶν. Τοὺς ἄνδρας αὐτοὺς, οὐτε αἱ παρακλήσεις, οὐτε αἱ ἱκεσίαι, οὐτε οἱ ἐξορκισμοὶ καὶ αἱ ἀπειλαί, οὐτε ἡ ἐμφάνισις τῆς πενθερᾶς ἢμποροῦν νὰ ἐπαναφέρουν πλησιέστερος εἰς τὴν συζυγικὴν στέγην. Δὲν μένει παρά ἕνα μέσον : Ἡ ἐπέμβασις μιᾶς οἰασομένης μάντιδος. Αὕτῃ θὰ δώσῃ συμβουλὰς τί πρέπει νὰ κάμῃ γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ ποθοῦμενον. Καὶ ὅχι πολυσπανίως, ὁ σκοπὸς ἐπιτυγχάνει. Ὁ σύζυγος ἐγκαταλείπει τὴν ἐξωκοινοβουλευτικὴν ἐρωμένην, ὅχι ὅμως γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ πλησίον τῆς συζύγου, ἀλλὰ γιὰ νὰ βρῇ καμμιὰ ἄλλη, γιὰτὶ τὴν πρώτην τὴν βαρέθηκε.

Ἐπίσης εἶνε ἄλλες ποὺ θέλουν νὰ «δέσουν» ὅπως λέγεται εἰς τὴν ἐιδικὴν γλῶσσαν—κάποιο πρόσωπον. Εἶναι ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἀντὶ ἀδρότης ἀμοιβῆς, φυσικᾶς...

Κατατίθεται τὸ ποσὸν εἰς τὰς χεῖρας τῆς μάντιδος καὶ γίνονται αἱ σχετικαὶ μελέται.

Μὰ μοὺ φέρῃς ἕνα ποικάμισό τοῦ καὶ μίαν τοῦφρα ἀπὸ τὰ μαλλιά τοῦ, γιὰ νὰ τὰ «μελετήσω».

Τὸ πρᾶγμα, βέβαια, δὲν εἶναι καὶ τὸσον δυσχερές. Ἐνα ποικάμισο κλέβεται εὐκόλως. Πολὺ εὐκόλως ἀπὸ μίαν καρδιά. Καὶ μίαν τοῦφρα ἀπὸ τὰ μαλλιά κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, καθὼς καὶ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο κρίνει κατὰ τὴν ἀντι ἀδρότης ἀμοιβῆς, φυσικᾶς τῆς, προσκομίζονται εἰς τὸ ἄντρον τῆς γιὰ νὰ «μελετηθοῦν».

Ἐγὼ, παιδί μου, θὰ τὸ βγάλω τὴ νύχτα στὸ φεγγάρι νὰ τὸ μελετήσω... Τρεῖς νύχτες κατὰ συνέχεια, κι' ἐπειτα θὰ ἴδῃς πῶς ὁ φίλος σου θὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά σου καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ ἄλλη γυναῖκα...

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες περιπτώσεις. Πολλὰ κορίτσια δὲν ἐνδιαφέρονται μόνον γιὰ νὰ κάνουν τὸν φίλον τοῦ τρελλὸ γι' αὐτές. Δὲν εἶναι λίγες καὶ ἴσως ὑποβλέπουν τὸν φίλον τῆς φιλίας τοῦ. Θέλουν νὰ τὸν πάρουν. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ προθυμοτάτη ἡ μάγισσα. Δὲν χαλάει χατήρι κανενός. Ὅ,τι θέλετε γίνετε. Καὶ τὰ γένεια τοῦ σπανοῦ ἀκόμη ἀναλαμβάνει νὰ τὰ κάμῃ νὰ φυτρώσουν φθάσει νὰ πέφτῃ τὸ παραδάκι, εἰς ὕψος τῶν κοροϊδῶν.

Εἶναι μερικὲς ποὺ δὲν παίρνουν λεπτὰ. Πρόκειται περὶ ἐπιτηδεῖας προφάσεως, ἀφ' ἐνὸς μὲν γιὰ νὰ ἐμπνεύσουν περισσότερα ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ θύματα τῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰ νὰ τραβήξουν περισσότερα, εἰς εἶδος.

—Ὅχι, παιδί μου. Ἐγὼ λεπτὰ δὲν παίρνω, λένε. Ὅ,τι κάνω τὸ κάνω γιὰ νὰ εὐτυχῇ ὁ κοσμάκης. Μονάχα καὶ μοὺ φέρῃς πέντε ὀκάδες καφέ, δέκα ὀκάδες ζάχαρι, τρεῖς μπουτίλιες κονιάκ, τέσσερις μπουτίλιες οἶζο, δύο ὀκάδες φοντάν, μία ντουζίνα μαντύλια, δέκα πήχες χαρσέ, εἴκοσι πήχες δαντέλλα καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις. Ἐτσι, γιὰ δῶρο.

Ὅπως βλέπετε, ἡ κακομοῖρα δὲν παίρνει τίποτα !...

Μιὰ ἄλλη μάλιστα τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ τουρκογύφτισσις ποὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους. Ὅταν ὀσφρανθοῦν κανένα ποὺ μποροῦν νὰ τὸν τουμπέσουν, τὸν πλησιάζουν καὶ τὸν ψέλνουν ἐπὶ ὄρες.

—Νὰ σὲ πῶ, παιδί μου, τὸ ντέρτι ποὺ σὲ τρώει καὶ τὸ μαράζι ποὺ ἔχεις στὴν καρδιά σου... Σκέψῃ μεγάλη ἔχεις, δουλειὰ σου καλὰ δὲν πάει, σκοτοῦρα μεγάλη σὲ τρώει. Νύχτα καὶ μέρα μάτι δὲν κλείνεις. Ἐλα νὰ σὲ πῶ τὸ μοῖρά σου.

—Ἄσε με, κυρά μου. Τὴ μοῖρα μου τὴν ξέρω.

—Θὰ σὲ πῶ ποῖά σ' ἀγαπάει καὶ ποῖά

ὁπφέρει γιὰ σένα. Ἐλα, βάλε ἕνα ταλ λαράκι...

—Ὡχ, δὲν μ' ἀφίνης ἡσυχία, κυρά μου...

—Τσιγγουνη ἄνθρωπο εἶσαι... Καλὸ ἐσὺ δὲν κάνεις...

Εἶναι ἡ αἰωνία ἐπώδους, ὅταν δὲν συγκατατεθῇτε νὰ δώσετε τὸ ταλλαράκι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου θὰ μάθετε ἀκριβῶς ὅ, τι... μαθαίνει καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος πεισθῇ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δραχμῶν πέντε.

Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες, φύσει πρακτικοὶ καὶ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι, δὲν πέφτουν εὐκόλως θύματα τῶν γυφτισσῶν. Στὰ κοριτσάκια ὅμως γίνεται... καταστροφή.

Ἡ γύφτισσις περιμένουν τὰ μεσημέρια ποὺ ἔχουν διακοπὴ τὰ καταστήματα ὅπου ἐργάζονται κορίτσια καὶ πέφτουν μετὰ τὰ μοῦτρα. Κάνουν χρυσὲς δουλειές.

—Ἐλα, κοπέλλα μου, ἔλα ἐσὺ καὶ...

—Κάποιος μελαχροινὸς εἶνε στὴ μέση. Γνωστός σου εἶναι, φίλος σου εἶναι, ἄντρας σου εἶναι, δὲν ξέρω, μίαν φορὰ διαφέρνεται περὶ ἐσένα.

ρομάτα μου, νὰ σοὺ πῶ ἂν σ' ἀγαπάει τὸ παλληκάρι.

Τὰ κορίτσια δέχονται μὲ προθυμίαν. Ακριβῶς αὐτὸ θέλουν νὰ μάθουν. Ἄν τοῦς ἀγαπάει ὁ μελαχροινός, ἢ ὁ ξανθός, ἢ ὁ καστανός, ἢ καὶ οἱ... τρεῖς μαζὶ, ὅπως τοὺς ἀγαπάει καὶ ἐκείνη. Καὶ τὰ μεροκάματα, τὰ ὁποῖα κερδίζονται μετὰ ἀγωνίαν ἐπάνω στὴν βελόνα, περνοῦν στὰ χεῖρα τῆς γύφτισσας.

Ὅχι σπανίως συμβαίνει μερικὰ ἀπὸ τὰ προλεγόμενα νὰ βγαίνουν ἀληθινὰ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημειεῖται ὅτι ἡ μάντις προεμάντευσε καλῶς. Εἶναι πολὺ φυσικὸν, μέσα στοὺς γνωστούς μας νὰ ὑπάρχει ἕνας μελαχροινὸς ἢ μίαν ξανθή, εἶναι ἐπίσης πολὺ φυσικὸν νὰ λάβωμεν ἕνα γράμμα—διαβόλε, τὰ ταχυδρομεῖα εἶναι γιὰ ὅλο τὸν κόσμον—καὶ ἀκόμη φυσικώτερον νὰ περιμένωμεν λεπτὰ καὶ νὰ μὴ τὰ λαμβάνωμε ποτέ. Εἶναι πράγματα ποὺ συμβαίνουν κάθε μέρα.

—Ἐσὺ, παιδί μου, μεγάλη ἀρρώστεια ἐπέραςες...

Ἄλλὰ καὶ ποῖός δὲν ἔχει περάσει ἀρρώστεια στὴ ζωὴ τοῦ ;

—Καὶ μεγάλη στενοχώρια ἔχεις.

Καὶ ποῖός δὲν ἔχει στενοχώρια ; Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ ὅτι ὅσα μᾶς λένε εἶναι ἀλήθεια. Αἱ κοπιᾶστε τώρα νὰ τὰ διαψεύσετε στὴς στενοκέφαλες γυναῖκες.

—Μὰ καλὲ τί λὲς τώρα ; Ἀφοῦ μοὺ τὰ εἶπε ὅλα. Καὶ γράμμάθ θὰ λάβω καὶ

ΕΥΧΗ ΣΕ ΓΑΜΟ

Ἀνγενινὲ τῆς νέας ζωῆς
μὲς στὴς χαρὰς τὸ δάκρυ,
φωτίσου μὲ πολλὰ
Κι' ἦλιε τῆς εὐτυχίας ἐσὺ
νὰ μὴν ἀφίσσης ἀκρῇ
χωρὶς ἀνατολή.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣ

προηγούμενος και εν τη πραγματικότητι
σας ανέπτυξα.

Λολόττα μου, αναλόγισον την θέσιν μου,
ως άνθρωπον λογικού και όχι φαντασιολή
κτου, και ασφαλώς θα με δικαιολογήσης.

"Αχ, Θεέ μου ! τί στοιχίζει... άλλοτε μὲν
την ζωήν, άλλοτε δὲ τὸν θάνατον, ἓνα Ναι ἢ
"Οχι. Ἡ ἀγάπη ὅμως πάντα υπερνικά, σὺ
δενὸς φερίεται. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι πραγματι-
κή, ἀρκεῖ αἱ καρδίαι νὰ τὸ νοιώθουν, νὰ τὸ
αἰσθάνονται.

Θεέ μου ! δώσε μου τὸν ὕπνον μου...

Εἶσθε ὁ προάγγελος τῆς ζωῆς μου, Λολότ-
τα μου. Σκεφθῆτε καὶ πράξατε ὅπως διατά-
σῃ ἡ θέλησίς σας καὶ ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς
σας. Μὴ με νομίση, υπερβολικόν, Λολόττα
μου, τοῦτο εἶναι πραγματικότης. Ἡ τύχη ἄλ-
λοτε γελᾷ, ἄλλοτε κλαίει.

"Αν ἤμην αὐτοῦ θὰ ἠρόνιην εἰς ἐπίσκεψίν
σας, ἂν μοῦ ἐπιτρέπατε βέβαια. Τώρα εἰμαι
μακρὰν καὶ ἡ παρούσα μου ἄς μᾶς ἐνώσῃ.

Τὰ ἄμμορα τὰ στοιχεῖα ! Βέβηλοι καρ-
δία ἄς μὴ γνωρίζουν τὴν παρούσαν μου...
Ἔσο θετική. Ἀξιώθητι νὰ μοὶ ἀπαντήσης.
Λολόττα μου, σὲ ἱκετεύω, ἡ ὅπως ἄλλως ἡ-
δρες κρίνει εὐλογον.

"Ας ἔχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μυστικόν
μας.

"Αντὶ ἀνθέων ὀλίγα φιλάκια στὸ στόμα ἡ
στὰ μάτια.

Σὲ χαιρετῶ, Λολόττα μου.

M i n e

Εἶδατε λοιπὸν ὅτι τὸ γέλιο τῆς Λολόττας
ἔκαμε τρελλὸν ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχα-
σε τὸν ὕπνον του. Σ' αὐτὸ βέβαια δὲν φαίνεται
ἡ Λολόττα, ἡ ὁποία, εἴν τὸ ἐγνώριζε, ἀσφα-
λῶς θὰ ἔπαυε νὰ γελᾷ. Ὅπως ὁποῖτος, ἡ ἐπι-
στολή αὐτὴ ἐλήφθη ὑπ' ὄψει. Γνωρίζομεν
καλῶς, ὅτι ἡ κυρία Λολόττα συνεκινήθη ἀπὸ
τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῶν τῶν αἰσθημάτων καὶ
σκέπτεται νὰ δώσῃ καταφατικὴν ἀπάντησιν
εἰς τὸν ὑποφέροντα νέον, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἐ-
πὶ τέλους νὰ κοιμηθῇ.

"Εννοεῖται ὅτι δὲν λείπουν καὶ τὰ ποιή-
ματα. Τόσον ἡ ὁμορφιά τῆς κυρίας Λολότ-
τας, ὅσον καὶ τὰ ἑκατομύρια, ἐνέπνευσαν
καὶ ποιητὰς. Ἰδοὺ π.χ. ἓνα ὠραϊώτατον λυ-
ρικὸν ποίημα, ποὺ ἀπεστείλεν ἓνας ποιητὴς
ἐκ Τριπόλεως :

Μικρὴ μου Λολοτοῦλα,
ὁμιμορφὴ τσαμπουνοῦλα,
μὲ τὰ ὠραία μάτια
μοῦ ἔκανες τὴν καρδίαν κομμάτια,
ὠϊμέ, ὠϊμέ...

μεγάλε μου τρανὲ καὶμέ,
ἔλα στὴν θερμὴν τὴν ἀγκαλιά μου
νὰ νοιώσης τὴ φωνιά μου,
νὰ ἰδῇς ἀγάπην τρελλήν,
ἔλα, μικροῦλα μου, καλή...

"Αχ ! ἀγάπη τρελλή... τρελλή...

"Εγὼ χωρὶς ἐσένα δὲν θὰ ζήσω
δὲ ! μακριὰ σου θὰ νὰ σβύσω
θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω.

καὶ στὸν τάφο μου ἄπάνω
τὰ νεῖατά μου θὰ τὰ μαράνω,
ἄχ ! ναι, θὰ τὰ μαράνω...

Εἶδατε λοιπὸν ὅτι ἡ Λολόττα ἔγινε καὶ
θέμα γιὰ νὰ ἐμπνεύσῃ ποιητὰς. Τί κάνουν
ἀλήθεια τὰ ἑκατομύρια !

Κυρίως, αἱ περισσότερα ἐπιστολαὶ ἔρχο-
νται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ φητό. Αὐτὸ πιστοποιεῖ
τὴν εὐκρίνειαν τῶν ἐπιστολογράφων, οἱ ὁ-
ποῖοι, ἐπιδιώκοντες ἓνα ὠρισμένον σκοπὸν,
δηλαδὴ τὴν παροχὴν οικονομικῆς βοήθειας,
δὲν μεταχειρίζονται τὸ κλασσικὸν ἀλλὰ κά-
πως ἀνόητον μέσον τῆς ἐκφράσεως σοφοῦ
ἔροτος, ἀλλὰ λένε καθαρά αὐτὸ ποὺ θέλουν.
Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ λαμβάνονται εἶναι χιλιάδες.
Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει μεγάλη δυστυχία εἰς
τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἡ κυρία Λολόττα ἔχει ὅ-
λην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ φανῇ χρήσιμος
εἰς ὅλους, ἂν καὶ δὲν εἶναι ὑπονοεῖται Πε-
ριθάλψως, ἀλλὰ, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν
εἶπαμε, τὰ χρήματα δὲν ἐλήφθησαν ἀκόμη,

καὶ διὰ τοῦτο οἱ αἰτούντες παρακαλοῦνται
νὰ κάμουν ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ διαζώνται
πολύ.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μία ἑμμετρὸς ἐπιστολή,
πολὺ χαριτωμένη καὶ πραγματικὰ συγκινητι-
κή, ποὺ στέλνει ἓνας βιβλιοπώλης ἀνέηρος,
ποὺ ἐκουράσθηκε πλέον ἀπὸ τὴν ζωήν καὶ
θέλει νὰ πάῃ στὸ "Άγιον Ὅρος νὰ φτιάσῃ
κομπολόγια :

Πρὸς τὴν Καν

Λολόταν Ἰωαννίδου

Καλημέρα Σας.

Μὲ λίγα λόγια ἔρχομαι
νὰ Σας παρακαλέσω
μὰ καλωσύνην δι' ἐμὲ
αὐτὸ νὰ θὰ προσθέσω
νὰ κάμετε στὸν γέροντα
Βασίλειον Βιβλιοπώλην
νὰ ἡσυχάσῃ στὰ γηραιά
μὲ τὴν καρδίαν Σας ὅλην,
στὸ "Αγ. Ὅρος νὰ πεταχθῶ
νὰ πάρω κομπολόγια
σταυρούς καὶ τὰ διάφορα
πόχον πολλὰ καὶ ἅπ' ὅλα
καὶ στὰς Ἀθήνας νάλθω, νὰ
ἐδῶ νὰ τὰ πωλήσω
νὰ βγάλω τὸ ψωμάκι μου
καὶ μὲ καλὸ νὰ ζήσω.
Ἀνάτηρος καὶ ἄπορος
γέροντας ἄχ, τυγχάνω
καὶ γιὰ δουλειὰ δὲν εἰμαι πιά
καὶ ὅλο ἀποτυγχάνω
μὲ εἶδες ἐκεῖ ποὺ κάθομαι
ἐκθέτων τὰ βιβλία

ΤΟ ΤΑΓΚΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΑΝΤΡΕΣ, ΑΝΤΡΕΣ...

Στὴ μαγεμένη τὴ νυχτιά τοῦ Ἀπρίλη
καὶ στὸ μεθύσι ποὺ ἡ φύση τοὺς κερνάει
αὐτὴ ξεχνάει
κάθε καὶμό.
Μὰ ἡ ἀγάπη σὰν πουλὶ πετάει...
περνᾷ καιρὸς καὶ αὐτὸς τὴν παρατάει,
καὶ τότε ἡ φωνὴ
ποὺ μένει μοναγὴ
τοῦ τραγουδοῦ μὲ πόνο στὴν ψυχὴ.

ΡΕΦΡΑΙΝ

"Αντρες... Ἀντρες...
ποὺ γιὰ ἓνα κέφι σας τρελλὸ,
ἀντρες... ἀντρες,
μᾶς γυρνάτε τὸ μυαλό.

Μᾶς σφίγγετε στὴν ἀγκαλιά,
μὲ ὅρκους, χάδια καὶ φιλιὰ,
καὶ ὅπου περᾶτε τὴν πρώτην ὁρμή,
ξεχνάτε ὅλα στὴ στιγμὴ.

"Αντρες... ἀντρες...
ἡ ψευτιά στὰ χεῖλιν σας μιλά,
ἀντρες... ἀντρες...

Μᾶς σφίγγετε στὴν ἀγκαλιά,
μὲ ὅρκους, χάδια καὶ φιλιὰ,
καὶ ὅπου περᾶτε τὴν πρώτην ὁρμή,
ξεχνάτε ὅλα στὴ στιγμὴ.

Ζητάτε λάγνα ἡδονή
καὶ ἔμμε κανεῖς δὲν μᾶς πονεῖ...
Μᾶς παίρνετε σὲ μὴ βραδυὰ
τὸ νοῦ, τὸ σῶμα, τὴν καρδιά.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

"Ὅταν φθάσουμε στὴν Σιγγαπούρη σὰς
τὸν ἀγρόφυον.

"Ἡ μαλὸν θὰ ἤθελα νὰ συμβῇ αὐτὸ ἀνά-
μεσα σὲ δύο κλουβιά ἐνὸς πάνθηρος, λεοπαρ-
δῶνος ἢ τίγρεως. Ἄλλα νὰ εἶνε σὲ τέτοιον
τρόπον τὰ κλουβιά, ὥστε ἂν τὰ θηρία ἀπλό-
νουν τὰ πόδια, νὰ μὴ μείνῃ παρὰ ἓνα ἐκα-
τοστὸ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ μᾶς
ξεσχίσουν μὲ τὰ νύχια. Καί, προσοχή, ἄν.
μπουρζουί ! Ἡ παραμικρὰ κίνησις δεξιὰ ἢ
ἀριστερὰ καὶ εἰμαστε χαμένοι. Ὁ ἔρω, ὅταν
δὲν βρίσκεται μπροστὰ σὲ μὴ τρομερὴ ἀπει-
λή, τίποτε δὲν ἀξίζει... Τέλος πάντων, θάρ-
ρη ἡ ὁρὴ αὐτὸ τὸ οὐδίσκον ;

—Κι' ἄλλο ἀκόμη ;
—Ναί, καὶ ἄλλο.

—Τὸ τελευταῖο.

—Καλὰ, ὡς εἶνε τὸ τελευταῖο. Καὶ τὸ σι-
γαρέττο ; Πέρασε περισσότερὸ ἀπὸ μισὴ
ὥρα.

—Τί λέτε ! Μόλις πέρασαν πέντε λεπτά.
—Δὲν περᾶζει. Θέλω νὰ καπνίσω. Ἄλ-
λως θὰ κατέβω στὴν καμπίνα μου νὰ φέρω
ὅλα τὰ σιγαρέττα.

—Ἀν δώσετε ἓνα φιλὶ στὸν «μπουρζουί»,
θὰ σὰς δώσῃ ἓνα σιγαρέττο.

—Ὅριστε τὸ φιλὶ !... Ἀχ, ὅχι !... Δὲν
θέλω ἐτοῖ... μοῦ κάνετε κακό... Μπουρζουί,
μπουρζουί... πονᾶω !...

—Εἶνε νὰ γελᾷ κανεῖς !
—Γιατί ;

—Μὰ μπολεβέκια, μὴ τέως μηδενίστρια,
νὰ μεταχειρίζεται τέτοια πούδρα ! Δὲν ἔξε-
ρε, λοιπὸν αὐτὴ τὴν πούδρα τὴν βάζουν
κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασγάλας, ἀνάμεσα στὰ στή-
θη καὶ παντοῦ, ἡ εὐνοούμενες τῶν Μεγάλων
Δουκῶν.

—Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι μὴ μπολεβέκια
δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται καλὴ πούδρα,
ὥστε ν' ἀρέσῃ καὶ σ' ἓνα Μέγαν Δούκα ; Τὸ
λέει αὐτὸ ἐπειδὴ δὲν εἶσαι Μέγας Δούξ. Εἰ-
σαι ἐπιτάχτης δευτέρας θέσεως, ἓνας μουρ-
σοῦ ἀποσιδηρῶτες, ποὺ γράφει ἄρθρα... ποῦ
εἶπες ; Ἀ, βέβαια ! στοὺς «Τάιμς» τῆς Ν.
Ἰόρκης... Χά, χά, χά ! ἡ ἡμερησίαν ποὺ
διαβάζουν στὸ τραῦ οἱ γιατροὶ ἀπὸ κάλους,
ὅταν πηγαίνουν νὰ κάμουν πεντικὴρ στὴς θυ-
γατέρας τοῦ βασιλέως τοῦ πετρελαίου !...

—Ἐξ ἄλλου σοῦ εἶπα : ἂν δὲν ὑπάρχει ὁ φά-
ρος ἡ τὸ κλουβὶ μὲ τοὺς πάνθηρας, δὲν αἰ-
σθάνομαι ἀπολύτως τίποτε.

—Εἶσαι τρελλή, γιὰ δέσιμο.

—Ἀλήθεια ; Καὶ γιατί ὅχι ; Σ' ἐσένα ἄ-
ρεσουν ὅλες οἱ ἐγκέφαλοι ἐκείνοι ποὺ με-
τροῦν ὅλες τῆς ἡλιθιότητες τῶν μὲ τὸν δια-
σπῆ καὶ ἂν κυτᾶξῃς ἔπειτα τί ἔχουν μέσα,
θὰ νομίσης ὅτι βλέπεις ἓνα τετράδιο ἰχνο-
γραφίας μικροῦ παιδιοῦ. Ἀκουσε : Ἀς τ'
ἀφήσουμε αὐτά. Μοῦ ἔφερες πονοκέφαλο. Σ'
ἐμὰς τῆς μηδενίστριες δὲν πρέπει ποτε νὰ
μᾶς πᾶντες ἀπ' τὰ χεῖρα, οὐτε νὰ μᾶς βᾶ-
ξετε τὸ στόμα σιμὰ στὸ δικό μας, γιατί δαγ-
κνύομε.

—Δάγκωσε, λοιπὸν !
—Θὰ πονέσης. Γιὰ κύτταξε τὰ δόντια μου.
Μὴ τ' ἀγγίξῃς ὅμως, γιατί εἶνε δηλητηρι-
ομένα ! Ἀχ !... μὲ κᾶνθῃ νὰ πονῶ... Ὅχι.
Ἀφῆσέ μου τὴν ζωήν ! Σὲ κανένα ἄντρα δὲν
ἐπιτρέπω νὰ μοῦ ἀγγίξῃ τὴν ζώνη, οὐτε τὰ
μαρτάκια, οὐτε τῆς ἀμασγάλας... Κι' ἐσύ...

—Κάνω ὅ, τι μοῦ εἶπες : ἐκλείω τὰ μάτια
καὶ στάθηκα ἀκίνητος.

—Ἐχεῖς δίκιο. Τώρα ἀνοίξῃ τα. Πάρε, πᾶ-
ρ πᾶρ ἀπὸ τὸ ποτήρι μου. Νά, κάντισε. Κάντι-
σε τὸ σιγαρέττο μου. Ἀρχίζω νὰ βλέπω τὸν
φάρο. Εἶνε ἐκεῖ κάτω, μακριὰ. Δὲν φαίνεται
παρὰ χίλια κερὰ. Θὰ γίνουν ὅμως δέκα χι-

—Κάνω ὅ, τι μοῦ εἶπες : ἐκλείω τὰ μάτια
καὶ στάθηκα ἀκίνητος.

—Ἐχεῖς δίκιο. Τώρα ἀνοίξῃ τα. Πάρε, πᾶ-
ρ πᾶρ ἀπὸ τὸ ποτήρι μου. Νά, κάντισε. Κάντι-
σε τὸ σιγαρέττο μου. Ἀρχίζω νὰ βλέπω τὸν
φάρο. Εἶνε ἐκεῖ κάτω, μακριὰ. Δὲν φαίνεται
παρὰ χίλια κερὰ. Θὰ γίνουν ὅμως δέκα χι-

—Κάνω ὅ, τι μοῦ εἶπες : ἐκλείω τὰ μάτια
καὶ στάθηκα ἀκίνητος.

—Ἐχεῖς δίκιο. Τώρα ἀνοίξῃ τα. Πάρε, πᾶ-
ρ πᾶρ ἀπὸ τὸ ποτήρι μου. Νά, κάντισε. Κάντι-
σε τὸ σιγαρέττο μου. Ἀρχίζω νὰ βλέπω τὸν
φάρο. Εἶνε ἐκεῖ κάτω, μακριὰ. Δὲν φαίνεται
παρὰ χίλια κερὰ. Θὰ γίνουν ὅμως δέκα χι-

—Κάνω ὅ, τι μοῦ εἶπες : ἐκλείω τὰ μάτια
καὶ στάθηκα ἀκίνητος.

—Ἐχεῖς δίκιο. Τώρα ἀνοίξῃ τα. Πάρε, πᾶ-
ρ πᾶρ ἀπὸ τὸ ποτήρι μου. Νά, κάντισε. Κάντι-
σε τὸ σιγαρέττο μου. Ἀρχίζω νὰ βλέπω τὸν
φάρο. Εἶνε ἐκεῖ κάτω, μακριὰ. Δὲν φαίνεται
παρὰ χίλια κερὰ. Θὰ γίνουν ὅμως δέκα χι-

—Κάνω ὅ, τι μοῦ εἶπες : ἐκλείω τὰ μάτια
καὶ στάθηκα ἀκίνητος.

—Ἐχεῖς δίκιο. Τώρα ἀνοίξῃ τα. Πάρε, πᾶ-
ρ πᾶρ ἀπὸ τὸ ποτήρι μου. Νά, κάντισε. Κάντι-
σε τὸ σιγαρέττο μου. Ἀρχίζω νὰ βλέπω τὸν
φάρο. Εἶνε ἐκεῖ κάτω, μακριὰ. Δὲν φαίνεται
παρὰ χίλια κερὰ. Θὰ γίνουν ὅμως δέκα χι-

"ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ"

GUIDO DA VERONA

Μὰ δὲν βλέπεις ὅτι μ' ἐξεχένισες ; Ἐλα,
πῆγαινε νὰ παραγγείλῃς ἓνα οὐίσκον !

—Τὸ τελευταῖο ;

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ σοῦ ὀρκιστῶ ; Πῶς τὸ
σκέφτηκες αὐτό, μ' ἓνα τόσο ἡσυχὸ κορίτσι ;
Ἀκουσε : ἂν πηγαίναμε ν' ἀκούσουμε τὴ
συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ βλάκα,
ἐκεῖ κάτω...

—Ναί, ἔπειτα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἡ
μαλὸν ὅχι : ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ
θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ, καπνίζοντας καὶ
κυτᾶζοντας τ' ἄστρα. Τί βλάκας ποὺ εἶσαι !
Ἐνόμους πῶς ἡ Ὀλλανδία... Οὐτε νὰ τὸ φαν-
τασθῇς αὐτό ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Εἶσαι τρελ-
λός, καλὲ ! Πῶς νὰ

θική, κατάλευκη πολιτεία, πίσω από ένα δάσος καταρτιών, που φαινόταν αναμμένα σαν πυρσούς.

Μόλις χάθηκε ο ήλιος, ένας πελώριος γαλάσιος πίδακας διέσχισε το άπειρον, σαν να είχε προβληθεί ψηλά από έναν αόρατο προβολέα, για να σημειώσει τον θάνατο της ημέρας.

Και όταν το παλιό πλοίο έμπηκε στο λιμάνι της Βομβάης, ήταν ακόμη τόσο φως χυμένο γύρω, ώστε άρχιζε για να γίνη κανονικά η αποδίδασιν.

Στο σημείο αυτό πρέπει να διακόψω την αφήγησή μου και να εγκαταλείψω στη λευκή Βομβάη τους συνταξιδιώτες μου. Πρέπει να ξεαναυτηθώ ένα άλλο ταξίδι, που έκαμα κάποτε ξεκινώντας από το Λονδίνο, όταν έλειπα για σαράντα μήνες από την Εγγύση.

Ο άνθρωπος της θάλασσας, ο άνθρωπος του δρόμου, ο άνθρωπος που δεν είναι υποχρεωμένος να δίνει λογαριασμό των πράξεών του στον αστυνόμο της συνοικίας του, γνωρίζει το λιμάνι όπου επιβιβάζεται, αλλά ποτέ εκείνο όπου θ' αποβιβασθή. Έκείνο που τον ενδιαφέρει μονάχα είναι νάχη πάντα μπροστά του μια πόρτα καθαριού.

Όταν τα μαϊστράλια του άπειρου τραγουδοιού και το δειλινό χρωματίζει με χρυσές φωτιές το άπειρο, γιατί να μάθω κανείς που πηγαίνει; Άρκει να γνωρίζει ότι ταξιδεύει πάντα, ότι πηγαίνει διαρκώς!

Και σ' ήσουν εκεί, στην προκυμαία του Λονδίνου, ψηλή και ακίνητη, τυλιγμένη στον άνεμο και την ομίχλη, όταν έγω έφευγα, γυναικά που έγινες δική μου περισσότερο απ' όλες της άλλες, και που τώρα ίσως δεν θα σε ξαναβού.

Το μεγάλο πλοίο έτριζε, καθώς λύθηκαν τα σχοινιά του, σαν να του έσπασαν τα πλευρά, κι' εγώ επίσης αισθάνθηκα ένα πόνο που έτριζε μέσα στην καρδιά μου, όπως τρίβουν τα τεττωμένα σχοινιά, όταν πρόκειται να κοπύνε.

Πού είσαι; ποιά είσαι; Ποιά είναι η τύχη σου;

Δεν ενδιαφέρει. Το πλοίο μου έφυγε, τα χρόνια διαβήκαν. Και σ' χάθηκες στην ψυχή και κίτρινη ομίχλη, καθώς έφυγες στο σιωπηλό σου σόμα ένα ματσάκι βιολέττει. Θα μπορούσες να γίνης ή ζωή μου, να γίνω ένα δικό μας σπιτάκι, ως που να μ' σκεπάσει ο πέπλος της γης με τη βαρεία του σινιά, κάτω απ' τα τριαντάφυλλα ενός μικρού νεκροταφείου. 'Αλλά η σειρήνες της λευκής αποστάσεως έκαλούσαν έσένα κι' έμένα, για να γαβούμε στους λαβύρινθους του κόσμου. Έδωρνε επάνω μας τυραννική ή κατάρα των αιώνιων περιπηγών, εκείνων που καταστρέφουν τα όνειρα και για τους οποίους κάθε χαράνηγ είναι αρχή μιας άλλης ζωής.

Το άλλο πλοίο γλύστρησε στην ομίχλη του Ταμέσως, χάθηκε στο σκοτάδι, σφενδύοντας. Και σ' χάθηκες, για τότε και για πάντα, στον τρόβιλο της τιτανικής πολιτείας, όπου η καρδιά και η αγάπη ενός ανθρώπου είναι σαν ένας κόκκος πυρκαϊωμένης σκόνης, στής καταγίδες της έρημου.

Πού είσαι; Ποιά είσαι; Ποιός ήταν ο δρόμος σου;

Α συναντηθούμε ίσως κάποτε, γέροι και χλωμοί, στην είσοδο κανενός ξενοδοχείου, στον θόρυβο μιας άγνωστης πολιτείας, και θα με κυττάξεις, και θα σε κυττάζω, σαν να ήμαστε ακόμη στην προκυμαία του Λονδίνου. 'Ισως θα σφίγγεις, όπως και τότε, στο μαρμαίνο στόμα σου, κάτω απ' το ψηλό άσημαμένο μέτωπο, ένα ματσάκι βιολέττει.

Ένας δρόμος με ώδηγησε στον άλλον, ένα κύμα με πέταξε στο άλλο κύμα. 'Επεράτησα, ή απόστασις με τύλιζε. Ο Ιλινγνίδης θόρυβος των έλικων μ' έμέθυσε. 'Από το σκοτεινό εκείνο λιμάνι, όπου στεκόσουν έσύ, ψηλή και ακίνητη, τυλιγμένη στην ομίχλη και στον άνεμο, οι όκεανοί του ήλιου με παρέσυραν εις αναζήτησιν του ανεύρετου Θεού.

Επρόκειτο να είναι ένας δρόμος σύντομος, κι' όμως έκράτησε χρόνια. Ένα μίλλι μετά το άλλο, ή πεισματική ελάνη του βροσά σινιόταν απ' τη καλάνια σλόνα του ήλιου. Ένα μίλλι μετά το άλλο, ή χαλδβδινη πρόρα του καραβιού έσχιζε πάντα έκταφροτέρα κύματα. 'Ο θεός 'Ατλαντικός άνοιγε μπρο-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΤΑΜΟΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Ο ποταμός Εύφρατης, ο οποίος άπειλ εΐται με θάνατον.—Η ιστορία του ταμού.—Αί μεγάλοι πόλεις που ήνθισαν γύρω του, ήκμασαν και παρήκμασαν.

Δεν υπάρχει μεγαλειότερα αλήθεια από το ηθόν, ότι τίποτε δεν είναι αιώνιον, άλλ' όλα είναι καταδικασμένα, άργά ή γρήγορα, να πεθάνουν. Τόσον οι άνθρωποι όσον και τα πράγματα. 'Αφού ακόμη και τα ποτάμια πεθαίνουν!

Τώρα οι γεωγράφοι μ' αναγγέλλουν μελαγχολικώς τον επικείμενον και προσεχόν θάνατον ενός από τους ώραιότερους ποταμούς και τους μάλλον ιστορικούς δοξαμένους: 'Ο ιερός ποταμός Εύφρατης είναι καταδικασμένος εις μοιραίον θάνατον!

Πώς πεθαίνει; Ποιος είναι ο δολοφόνος που θέλει να θέση τέμα εις το ώραίο αυτό ποτάμι που τέτοιον μάλλον ρόλον έπαιξεν εις την ιστορίαν; 'Ο φοβερός και φονικός έχθρός του είναι ή άμμος, ή οποία σιγά-σιγά σκοτώνει τον ποταμόν. 'Ο όποιος βραδέως άλλα συνεχώς και επιμόνος, ύποχωρεί αφήνων την κοίτην του εις την κυρίαρχον άμμον. Και έτσι, έκτοπιζόμενος από τον άνοικτήμονα αυτόν έχθρόν, θα πεθάνη μετ' άλλων χρονικών διάστημα το ώραίο ποτάμι των θρυλικών παραδόσεων. Και θα πεθάνη μέσα εις την άδιαφορίαν του κόσμου και θα εξαφανισθή, όπως εξαφανίσθησαν αι περίφημοι πόλεις Βαβυλόν και Νιπούρ, που είχαν κτισθή εις μακρινούς αιώνας παρά τας όχθας του και έπαιξαν τόσον σημαντικόν ρόλον εις την παγκόσμιον ιστορίαν.

Ας ξαναγυρίσω εις τα περασμένα και άς σκεφθώμε ποία μεγαλεία μ' έξαναφέρνει εις την άμνησιν ο ποταμός αυτός που τώρα πεθαίνει.

Κατά την 'Αγίαν Γραφήν, ο ποταμός αυτός

στα στα μάτια μου το άπειρο, γεμάτο άστρα. Κ' ένόμιζα πως έδλεπα τις πορφύρες του φλογερού Νότου, τα ιερά τεμένη του 'Ισλάμ, τα κάτασπρα και σκονισμένα παζάρια, όπου τα παραδένια γονατίζουν σε άτέλειωτες σειρές, με τις καμήλες τους, για ν' αδειάζουν στη γη το φορτίο που μετέφεραν ανάμεσα στους κυκλώμενους των Σιμουών, από την μακρινή και φλογισμένη 'Ανατολή.

Έσύ βρισκόσουν τόσο μακρινά, ώστε ο πόνο μου έπαυσε τη διαφάνεια ενός όνείρου, το όνομά σου την ήχω μιάς μουσικής.

Πού βρίσκεσαι τώρα; Ποιά είσαι; Ποιός δρόμος σε όδηγεί;

Η άκτής της 'Αφρικής δεν είχαν ακόμη φανή, αλλά έμάντευε κανείς βαθειά στον όρίζοντα το βάρος μιας άπέραντης γης, που ήταν ίσως το λίκνο της άλλης, και ίσως είχε θάψει τους προϊστορικούς της πολιτισμούς κάτω απ' την άμμο της έρημου, στας άδίστατους των όκεανών.

Ημιον έαπλωμένος σε μια πολυθρόνα, σ' έπιδε ψηλά κατάστρωμα, μεθυσμένος από φώς κι' από όνειρα, προσμένοντας να ξεπροβάλλη ανάμεσα στις φλόγες του Νότου, ένα γαλάσιο άμφιθέατρο. Η Εύρώπη είχε χαθή πίσω μου, πολλές έκαιγοντάδες μίλλια.

Η ώρα ήταν ίσως δέκα το πρωί. 'Ο ήλιος έδωγες από κάθε τι που άγγιζε ένα έλδος φωτεινής σκόνης, που απλώνονταν στο άπειρο και δημιουργούσε κάτι σαν αυτιάση. Η έλικες του βαποριού έστελναν το τραγοιδί τους, μονότονα και αδιάκοπα, άρμονικά και μοιρικό, το τραγοιδί όλων των κυμάτων, ή σειρήνα και ή μουσική της χαμένης ζωής.

(Ακολουθεί)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ

ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΒΕΡΝΤΕΝ...

Στο τσίρκο ή ώρες περνούν εύχρηστα κ' εκείνο το βράδυ δεν είχα που να περάσω τη νύχτα μου. Πλησίασα στο «γκισ» κ' ύστερα μπήκα. Μιά όμορφη ντεμουαζελίτσα με τοποθέτησε στη θέσι μου. Στο θεωρείο μου βρισκόμυνα έντελώς μόνος και για να διασκεδάσω τη μοναξιά μου μέχρις ότου θ' άρχιζε ή παρτίδα περιεργαζόμυνα τους θεατές των άλλων θέσεων. Ένα γκρουπ χαριτωμένων κυριών στη γειτονική μου λόζα γελούσε και μίλοις για τ' αστεία της γαλαρίας που'χαν φορέσει τα πιο φανταχτερ' τους φουστάνια κ' είχαν παρμορφωθή τελείως από το μακιγιάζ για ν' απολαύσουν έσως καλύτερα το θέαμα. 'Αθελ'α γύρ'ωσα το πρόσωπό μου προς το μέρος των κυριών και άναπτήθησα!

Η μικρή Νινόν κρατούσε με τα κρινόλευκα δαχτυλάκια της που κατέληγαν σε μακρινά μανικουαρισμένα ροζ νύχια τα λόρ' της, τα έφερε στα όνειρώδη γαλάζια μάτια της και βύθισε το βλέμμα στη γαλαρία. Μου ήταν γνωστή εκείνη ή μινιόν κυρία και μάλιστα από καιρό ζητούσα να τη συναντήσω.

Την είχα γνωρίσει εδώ κ' ένα χρόνο, από τότε, μία νύχτα στο χορό της «μαύρης πεταλούδας» που διοργάνωναν οι κυρίες ενός φιλανθρωπικού σωματείου—μεταξύ των οποίων κι' αυτή—ύπερ των οικογενειών των φουβενθόντων άξιωματικών. Έτρεχε άκούραστα, περφεδισταν με τους κυρίους, μοίραζε λουλούδια και γέμιζε το κουτί της με λεπτά:

—Κύριε, μου είπε γελαστή, μόλις μπήκα στη σάλα, ύπαρχουν και δυστυχήμενοι άνθρωποι... Θυμηθήτε καλά την εποχή που οι άνδρες ψηλάφ'ιζαν το κορμί τους για να πεισθούν αν είναι ακόμη στη ζωή ή πέθαναν... Σκεφθήτε και δώσατε γι' αυτούς, για τις οικογένειές τους ό,τι έχετε εύχαρίστησι.

Και μ'ι κάρφωσε στο ρεβέρ ένα χρυσάνθεμο. Ήταν χλομή και τα μάτια της ύγρά. Τα λόγια της μ' είχαν τόσο συγκινήσει που χωρίς να πολυσκεφθώ δίπλωσα στο χέρι μου ένα μεγάλο χαρτονόμισμα και το άφησα να πέση στο βάθος της κασετίνας της.

Μ' εύχαρίστησε κ' έφυγε. Την παρηκολούθησα με το βλέμμα ίσως που χάθηκε μέσ' το πλήθος κ' ύστερα βρήκα τη συντροφιά μου και καθίσα σκεφτικός. Στο πνεύμα μου χόρευαν τα περασμένα.

...Εκείνη την εποχή βρισκόμυνα για σπουδές στο Παρίσι—πυός δεν αγαπώ το Παρίσι!—λίγο ύστερα έξεργάη ο πόλεμος και κάθε τόσο κάτω από τα παρόθυρα του δοματίου μου έβλεπα να περνούν εθιμικοί και περιφανοί οι στρατιώτες που έφευγαν για το μέτωπο. Ένοιωθα ντροπή που δεν μπορούσα να βρισκομαι κι' έγω μαζί τους...

Αργότερα όμως τα πράγματα χειρότερα ήταν.

Οι Γερμανοί μπήκαν στις Βρυξέλλες, Είχα πάει πιά την άπόφασι. 'Υστερα από λίγες μέρες δεν ύπ'ρχε καμιά άμφιβολία πως ό γερμανικός άέτος θα κυμάτιζε στο Καί ντ' όρσαλ και οι λεγώμενες τών «όθν» θα περνούσαν κάτω από την άφίδα του θριάμβου.

Η κυβέρνηση είχε ήδη έγκατασταθή στις Βεροαλλίες και οι Γερμανοί έστελναν ένα άεροπλάνο τους και μ'ας είδοποίησαν. Μιά σημάδα που μ'ας έφ'ιψαν έγγραφα: «Σε τρεις μέρες θα βρισκόμαστε στο Παρίσι». Και το Παρίσι δ' έφευγε άλλα μαζί του θα σκοτώνονυνα κ' έγώ...

Παρουσιάστηκα και ζήτησα να με δεχθών στρατιώτη. Ήμυνα ένας έξνος. Με ντύσαν με καλά ρούχα και με στείλανε στη Λεγέων των Ξένων. Εκεί βρήκα όλους σχεδόν τους συμφοιτητές μου. Μ'ας γύμνασαν και σε πέντε μέρες ένε γκρίζο πρωινό φεύγαμε για το άγνωστο...

Τα παρακάτω είναι τόσο θλιβερά που δεν θ'ελω να τ'α θυμάμαι... Στ' ατία μου σφενδύζον άκόμη τα κανόνια και τα μουγκρητά των πληγωμένων...

Κι' αυτά τα τόσο θλιβερά με τα λόγια της

Ήταν τόσο χαριτωμένη.

ή μικρή κυρία ήρθε να μου θυμήσ' κείνο το βράδυ για να ξαναήσω όλόκληρη την κόλασι εκείνης της εποχής από την οποίαν δεν μπορώ να καταλάβω πως έφυγα...

...Οι άνδρες ψηλάφ'ιζαν τα κορμιά τους για να δούν αν είναι ακόμη στη ζωή...

Κ' έμένα στα περασμένα που θα έμένα κ' έγώ δεν έξ'ω για πόση ώρα άκόμη αν ό χρότος μιας σαμπάνιας που άνοιγετο στο τραπέζι μ'ας δέν μ' έκανε να συνέλω. Ήμυν τόσο άποροφνημένος που προς στιγμή νόμισα ότι άκουσα κανονιά. Κ' έκανα να προφυλαχθώ από τα θραύσματα της όβιδας, όπως κανένας στο μέτωπο.

Η παρέα μου γέλασε...

—Εμπρός λοιπόν, έβίδα κύριοι, έκανε ό Μπάμπυς και σήκωσε το χρυσάλλινο ποτήρι του.

—Εβίδα, είπαμε.

Κατά τα ξημερώματα κατόρθωσα να σύρω με την ευγενικά κοπέλα ένα ταγκό. Βρήκα την ευκαιρία να φλυαρήσω μαζί της. Τη ρώ-

τησα και μ'οι είπε πως την λέγανε Νίκη μά πως οι δικοί της από μικρή την ήθελαν Νίνα και σιγά-σιγά κατόρθωσε χωρίς να καταλάβη πως, να λέγεται Νινόν...

Ήταν τόσο χαριτωμένη... Της ζήτησα ένα ραντεβού... Γέλασε, άλλα δεν μ'οι το άρνήθηκε... Μά το ταγκό τελείωσε και ό χορός δ' έμπαρτίστηκε. Την εύχαρίστησα και χωρίσαμε χωρίς να όρίσουμε τον τόπο για την συνάντησι... Αργότερα, στον άλλο χορό, σκέφθηκα.

Ένας ξανθός και ψηλός κύριος όμως την πλησίασε, έβγαλε το ρολόι του και κάτι της είπε. Εκείνη κούνησε το κεφάλι της και σε λίγο έφυγαν. Της έμοιαζε πολύ... ίσως να ήταν συγγενής της. Ποτέ δεν την ρώτησα γι' αυτόν.

Εμείς μέναμε. Ήπιαμε πολύ κ' έννοιωθα έξαιρετικά βαρύ το κεφάλι μου. Όλα γύριζαν γύρω, οι άδειες μποτίλλιες στο παρτέρι μ'οι φαινόταν όβιδες. Τα λόγια της όμως δεν έννοιούσαν να φύγουν από τ' ατία μου... Για θυμηθήτε καλά την εποχή... και τα δακρυμένα της μάτια ήταν πελώρια όρθάνοιχτα μπροστά μ'οι... Αιστανόμυνα την άνάγκη ν' άναπαυθώ.

—Θά μ'οι επιτρέψετε, είπα και σηκώθηκα. Πήρα τη γκαμπατίνα μου και βγήκα.

Κοιμήθηκα όλη τη μέρα και το βράδυ ξαναγύρ'ισα στη «Ριβιέρα» και ρώτησα για την διεύθυνσι της Νινόν:

—Μένει στην Κηφισιά, εκεί όταν την ζητήσατε θά την βρήτε, μ'οι έπ'οι ο μάιτο. Και την άλλη μέρα την έβρηκα. Μά δεν ήταν τυχερό.

—Χθες μόλις έφ'ιγαν οικογενειακώς για τη Νάπολι που θα μέινουν όλο το καλοκαίρι, αν θέλετε όμως τίποτε μ'οιρείτε να γράψετε στον κύριο Ντίμη, τον πατέρα της. Νά, έχω την διεύθυνσι...

Και ό άγαθος κηπουρός που σκαλίζει τα λουλούδια του περβολιού της όμορφης βίλλας άφ'ισε το σκαλιστήρι του κ' έκανε να βγάλλ' από τη τσέπη του ένα χαρτί...

—Περιττόν, εύχαριστώ, εύχαριστώ, τ'οι είπα κ' έφυγα στενωχωρημένος.

Και για πολλές μέρες από τότε την θυμόμυνα. Τα λόγια της τριγύριζαν πάντα στο πνεύμα μ'οι...

...Οι άνδρες ψηλάφ'ιζαν το κορμί τους... Και μ'οι ξαναγύριζαν στη θυμήσι όλα τα σκληρά περασμένα...

Ίσως να ήταν αυτός ό λόγος που δεν μπορούσα να την ξεχάσω...

Και να που ύστερα από ένα χρόνο ή τύχη τάφερε να βρεθώμε τόσο κοντά εκείνο το βράδυ στο τσίρκο. Ένοιωθα την καρδιά μου να χτυπά και δεν ήξερα αν έπρεπε να την κάνω να με προσέξ'η. Νά της μιλήσω και να της ζητήσω το παλιό ραντεβού που στο σταμάτημα ενός ταγκό άνεβήθη επ' άόριστον... Μέσα μου γίνονταν μία άγρια πάλη. Άγωνισούσα...

Όσοσο ή καρδιά—όπως τις περισσότερες φορές σε τέτοιες περιστάσεις—βγήκε νικήτρια και σε μία στιγμή που τα βλέμματα μ'ας διεσπάρθηκαν την χαιρετήσα. 'Ανοιγόλεισε τα μάτια της ναζιάρικα για να θυμηθ'... που και ποτέ... κ' ύστερα χαμογέλασε.

Πλησίασε το καθισμά της στο χώριμα του θεωρείου και σε λίγο είχαμε πίσει στενή κουδέντα. Της θυμήσα τον χορό της «μαύ-

της πεταλούδας, τα λόγια της, το ταγκό και το ραντεβού και γέλασε με την καρδιά της.

Σαν ή παράστασι τελείωσε την ρώτση αν θέλη να συναντηθούμε. Έμεινε για λίγο σκεπτική, κοίμπωσε, ξεκούμπωσε μια δυο φορές τα γάντια της, με κύτταξε κατάματα και μ' απάντησε :

— Άφου σάς το έχω υποσχεθί, ναι, αύριο στις 7 το απόγευμα στο τρίτο χιλιόμετρο από την Κηφισιά στο δρόμο του Τατοίου.

— Μεροί, της είπα και χωρίσαμε.

Στο δρόμο σκεπτόμουν : Πολύ ιδιότροπη γυναίκα και πολύ ρομαντική... Στο τρίτο χιλιόμετρο κ.λπ.

Μ' όλα ταύτα την άλλη μέρα από τις 7 παρά 10' βρισκόμουν στη θέσι μου, στη γωνιά ενός δρόμου έρημικού χωρίς ένα καλύβι να καθήση κανείς και σαν υπάλληλος διόδων στεκόμουν μέσ' στη σκόνη και την περιμένα.

Είχα την εντύπωση ότι δεν θαρχότανε και στις 7 ακριβώς σταμάτησε το πρώτο ταξί που πέρασε.

— Όμορφη φάρα με την αλήθεια, μουρμούρισα κ' έκανα να μπω στ' αμάξι, όταν ένα απότομο φρενάρωμα μιάς ύπερροης «πακά» δίπλα μου και το άγρυπο γέλιο της ταχυπίνης Νινών με σταμάτησαν.

— Όποτε νομίζατε πως δεν θα στεκόμουν συνεπώς στην υπόσχεσί μου ;

— Παρακαλώ, κυρία μου, αλλά μπήκα στ' αμάξι μου να ξεκουραστώ...

— Σας προσφέρω μια θέσι δίπλα μου.

Την ευχαρίστησα, πλήρωσα το ταξί και πετάχτηκα πλάι της.

— Τώρα που προτιμάτε τον περιπατό σας ;

— Όπου διατάξετε...

Γέλασε πονηρά, δάγκωσε τα χείλη της, έφερε μια στροφι στο βολάν και σε λίγο το έλαφρο αυτοκίνητο χανόταν σε σύννεφα σκόνης. Ήταν ατρόμητη ή αβέσφοδη. Πατούσε τις ταχύτητες με τέτοια περιφρόνησι που με φρενίσανε.

Σ' έλο το δρόμο δεν άλλαξαμε παρά λίγες φράσεις κ' αυτές μισές γιατί τις υπόλοιπες τις σκόρπιζε ο αέρας. Οχάμε απομακρυνθί 20 τουλάχιστον χιλιόμετρα από το Τατόι όταν μπροστά απ' ένα μικρό καφενείο τ' αμάξι στάθηκε απότομα.

— Φτοχικά... έ, τί να γίνη, έκανε και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κάτω. Την ακολούθησα και καθήσαμε.

Παραγγείλαμε λεμονάδες — το μόνο που μπορούσε να πάρη κανείς χωρίς φόβο — κ' αρχίσαμε να μιλάμε τυπικά στην αρχή, πού φιλικά σε λίγο και σαν παλαιοί γνώριμοι αγότρετα.

Μου είπε πως με θυμότανε πάντα και πως κ' αυτή ήθελε να με συναντήση...

Αυτή ή γυναίκα μου άρεσε και δεν της ήμουνα αδιάφορος. Και από κείνο το βράδυ την έβλεπα σχεδόν καθημερινώς. Κ' ήμουνα τόσο εύτυχιμένος κοντά της. Νόμιζα πως κανένα σύννεφο δεν θα σκίαζε την εύτυχία μας. Και όμως, είχε γνωστό πως καμιά χαρά δε διαρκεί στη γή μας.

Έτσι ξαφνικά ένα βράδυ που έτυχε να βρίσκεται μόνη στο σπίτι της κ' ανέβηκα στη κάμαρά της, ήταν τυχερό εκείνο το βράδυ να είναι το τελευταίο που συναντώ μεθα...

Εδώ ο νέος που μου διηγήθηκε την ιστορία αυτή σταμάτησε θέλοντας να κρατήσει μυστικό το φινάλε της. Βύθισε τα μάτια του πέρα στο βάθος της σάλας που κάτω από τα πολύχρωμα σκεπτικά λαμπριόνια της τα ξυγαρία μουδιασμένα απ' τους ήχους ενός μελαγχολικού ταγκό στροβιλιζόταν κ' ύστερα χάιδεψε το γεμάτο ποτήρι του.

Το πρόσωπό του είχε ραβδωθεί από βαθιές ρυτίδες, δείγμα της ψυχολογικής καταστάσεως που βρισκότανε και στα χείλη του είχε απλωθή ένα πικρό μειδίαμα.

— Τό χρώμα αυτού του κρασιού μοιάζει με το αίμα του δυστυχισμένου μου φίλου που είχε σχηματίσει δίπλα στο παγωμένο κορμί

του μια μικρούλα λίμνη, είχε και το κεφάλι του πήγε να καθή στους πλατείς ώμους του.

Δεν κατάλαβα τί ήθελε να πη...

— Λοιπόν ; τον ρώτησα...

Τινάχτηκε σά να ξύπναγε από βαθύ ύπνιο. Έκανε μια προσπάθεια, σήκωσε άργα το κεφάλι του και συνέχισε :

— Τί τα θέλεις, — ή φωνή του έτρεμε, — ο άνθρωπος δεν μπορεί να μείνη ποτέ ήσυχος... Τό Γιάγκο τον αγαπούσα, ήταν πιστός κ' ανιδιότελος φίλος. Γνωριστήκαμε στο Παρίσι πριν τό πόλεμο και βρεθήκαμε μαζί στο μέτωπο. Εύθυμο παιδί και με μεγάλη καρδιά. Τις έκνευριστικές ώρες της δράσης του πυροβολικού στο άμπρι μου μιλούσε πάντα για μια γυναίκα που άφησε δω κάτω...

— Όταν και αν θέλη ο Θεός γνωρίσουμε στο Παρίσι θα την γνωρίσης... Και δεν θ' άρνηθής να γίνης κομπάρzos μου... Ξέλω να με παντρεύης σύ...

Έδώ ο φίλος μου σταμάτησε πάλι, στήλωσε τα μάτια του στο ποτήρι, τό σήκωσε και κατέβασε το περιχόμενο...

Κίνησε το κεφάλι του θλιμμένα κ' έξακολούθησε :

— Τί άτυχία, φίλε μου... Κ' ύστερα από τόσα χρόνια σκαλίζοντας ένα άλμπουμ στο δωμάτιο της Νινών ανάμεσα σε πολλές φωτογραφίες βρήκα και τη δική του μ' αυτή την άφιρρωσι :

«Στην αγαπούλα μου, για συντροφιά τώρα που φεύγω...

— Τό βλέμμα μου σκοτεινιάσε, ή καρδιά μου χτυπούσε, τα χέρια μου έτρεμαν κ' έννοιωθα ρίγη στο κορμί μου :

— Νινών, της είπα σβυσμένα, ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος ; και της έδειξα την φωτογραφία.

— Ό ! έκανε, ζηλιάρη, πόσο είσαι ζηλιάρης... Ό άνθρωπος που μου πουλούσε τα εισιτήματα με τό σουβάλι, που μ' έκανε να τον αγαπήσω και που ένα πρωί έφυγε για να μην ξαναγυρίση ποτέ... Να άφου θέλεις να μάθης... ένας άνδρας σαν όλοι σας...

«Δεν της έδωσα καμιά έξηγήσι... Ζάφωσα στη γωνιά μου άρδιασμένος απ' τον έαυτό μου, τη γυναίκα εκείνη, όλον τον κόσμο... Νόμιζε πως θυμόσα μαζί της, ήθελε κοντά μου, μου χάιδεψε τα μαλλιά, κόλλησε το βλέμμα της στο δικό μου και μου πρότεινε τα χείλη της... Ό ! τα χείλη της δεν τάθελα πιά...

«Έσκυψα και τη φίλησα στο μάγουλο...

«Κάθισα λίγο ακόμα μαζί της κ' ύστερα έφυγα σά να με κυνηγούσαν, με την άποφαι να μη την ξαναήτησω πιά.

«Κ' έτσι έγινε. Άπό τότε δεν την είδα.

«Γι' αυτήν θα είμαι άσφαλώς ένας άνδρας σαν... όλοι. Δε θα μάθη ποτέ τό λόγο που τόσο ξαφνικά τη χωρίστηκα...

«Αυτή είναι ή μόνη μου έρωτική περιπέτεια...

Και μ' αυτά τα λόγια ο φίλος μου έκλεισε τη συζήτηση. Κάτι όμως, κάτι δεν μου έξηγήσε και χωρίς να θέλω, κινούμενος από άσυνγκράτητη περιέργεια, τον ρώτησα :

— Και ο Γιάγκος, ο φίλος σου ;

«Έγειρε τό κεφάλι του στο στήθος και μουρμούρισε :

— Έπεσε στο Βερντέν...

Κάτω στη σάλα ή δρχήστρα έπαιζε τώρα κάποιον ταγκό του συρμού :

...Γυναικες τρελλές...

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»
Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Από του υπ' αριθ. 23 φύλλου, ήρχισαν ο νέος μεγάλος διαγωνισμός του «ΤΙΚ-ΤΑΚ» δια την έκλογην της πραιοτέρας Έλληνικης. Ό διαγωνισμός θα γίνη ως εξής :

Κάθε άναγνώστρια ή μη του «Τικ-Τάκ» θ' άποστέλλη εις τα γραφεία μας μίαν ή περισσότεράς φωτογραφίας της, εις διαφόρους στάσεις. Αί άποστέλλόμεναι φωτογραφίαι της, θα κρίνονται υπό ειδικής επιτροπής, ή όποια και θα άποφασίξη ποίαι θα πρέψη να δημοσιεύονται — δηλαδή τας ώραιότερας.

Αί φωτογραφίαι αυτές θα δημοσιεύονται τακτικά εις κάθε φύλλου του «Τικ-Τάκ», οι άναγνώσται μας δε θα ψηφίζουν ποίαν προτιμούν και θεωρούν ως ώραιότεραν, συμπιρώνοντας και άποστέλλοντας τό σχετικόν κουπόνι, τό όποιον θα ύπάρξη από το προσεχόν φύλλου. Τα όνόματα των ψηφίζοντων θα δημοσιεύονται με τον αριθμόν των δακτύλων τό όποια στέλλει έκαστος. Δηλαδή : ο Α... ψηφίζει την Β. Θ' αναφέρεται τό ύνομα και ή διεύθυνσις του ψηφίζοντος και ο αριθμός των ψηφόντων του Β. των προσφερομένων προς την Α.

Μετά τό τέλος του διαγωνισμού εκείνη ή όποια θα συγκεντρώη τας περισσότεράς ψηφους θα άνακηρυχθή ως ή ώραιότερα Έλληνίς και ή λάβη ως όριον μίαν τουλάχιστον πλήρη, μονέλλιου παρισινό.

Η δευτέρα 3 πλήρη κοστούμια άποροφώνων (parure) εκ 3 τεμαχίων έκαστον, έτοιμα ή επί παραγγελία, του όικου «Ελλάς» από κρέμ - ντε - σιν με πολυτελείς δαντελλές ή κεντηματα, ως τα έκτιθέμενα εις τας πρ' ήθρας του κεντρικού καταστήματος «Ελλάς» (Βουκουρεστίου 8).

Η τρίτη ένα ώραιον χρυσούν ώρολόγιον της χειρός.

Εκτός των άνωτέρω, εις τας δέκα έπομένους κατ' σειράν θ' άπονειμηθούν υπό του «Τικ-Τάκ» διάφορα χρήσιμα δώρα.

Εκτός των δώρων, τό όποια θα δοθούν εις τας τρεις πρώτας, τό «Τικ-Τάκ» θα δημοσιεύση τας φωτογραφίας των εις τρία συνεχή πολύχρωμα έξωφύλλα.

Εκτός του άνωτέρω διαγωνισμού και εκ παραλλήλου προς αυτόν, θα άνακηρυχθών βραβεία εις τας έχουσας τα ώραιότερα ποίηματα και δεσποινίδας, έρόσον θα θέλησουν είδεν κ' ως να λάβουν μέρος εις τον διαγωνισμόν αυτόν δια φωτογραφιών.

Ο διαγωνισμός αυτός προκηρύσσεται υπό του «Τικ-Τάκ» υπό της διεθνούς φήμης εταιρείας καλσιών «Ελλάς» και ή συμμετοχή εις αυτόν είναι προαιρετική.

Αί έπιθυμούσαι να λάβουν μέρος δύνανται θ' άποστέλλουν τό πολύ μέχρι τρεις φωτογραφίας εις τρεις διαφόρους στάσεις και εις τας όποιας να φαίνονται ίδιως τα πόδια των μέχρι των γονάτων. Η έκλογή των πραιοτέρων κνημών θα γίνη μετά την λήψιν του μεγάλου διαγωνισμού, επί της βάσει των φωτογραφιών, υπό επιτροπής της όποιας τα όνόματα των μελών θ' άναγγελθούν εν κρηφ. Η επιτροπή θα λάβη υπ' όψει της μόνον την συμμετρίαν των ποδών και τίποτε άλλο.

Εις την δευτέραν θα δοθούν 12 ζεύγη καλσιών, έπίσης εκ φυσικής καθαράς μετάξης.

Και εις άλλας 10, εις τας όποιας θ' άπονειμηθή έπαινος, θα δοθούν άνα δύο ζεύγη καλσιών όμοίας ποιότητος.

Τα δώρα των αι κερδίσασαι, εύθις ως γνωστοποιηθούν τα όνόματά των δια του «Τικ-Τάκ», θα δύνανται να τα παραλάβουν εκ των καταστημάτων της φήμης «Ελλάς» από τας Άθήνας, τον Πειραιά, την Θεσσαλονίκην και τας Πάτρας.

Η δημοσίευσις των φωτογραφιών έφ' όχρησιν από τό προσεχόν φύλλου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΉΘΑΝΑΤΟΥ

Στο Μεξικό ή γενναιότης και ή περιφρόνησις του θανάτου είναι τό δύο χαρακτηριστικά ενός λαού που θα ένθουσίαζε τον Φρέντερικ Νίτσε, γιατί συνήθισε να ζή πάντα στον κίνδυνον.

Είπε τόρα δυό χρόνια, που τό Μεξικό είχε ήσυχα. Άλλά ή άλλεπάλληλος επαναστάσεις, μετά την πτώση του Πορφάριο Ντίας, οι εμφύλιο πόλεμοι μεταξυ των Βίλλα, Ζαπάτα, Καρανζά, Όμπρεγκόν και άργότερα ή θρησκευτική διαμάχη, άφησαν επάνω απ' αυτό τό μαγευτικά τοπία, μια περιέργη άτιμωφάρη ήθονής και θανάτου, μια άμρόσφιαιρα μ' ένα δηλητηριασμένο αέρα από μυρωδιά μπουρτσιού και από άνηθ πορτοκαλλιάς.

— Για να καταλάβη κανείς καλά την ώραση και την χαρά της ζωής — μου έλεγε ένας εύπατρίδης γέρος Μεξικανός που έδειχνε με ύπερηφάνεια τις τέσσερις μαχαίρες που είχε δεχθή στις διάφορες μάχες — πρέπει να κοιμάται τό βράδυ χωρίς να είναι βέβαιος αν θα ξυπνήση τό πρωί.

Ποτέ δεν κατάλαβα τόσο καλά την ψυχολογία των Μεξικανών, όσο μια νύχτα στο ρεστοράν του «Ρετίρο» άπέναντι στην Πλάζα ντε Τόρρες. Δειπνούσα εκεί μ' έναν Ίσπανό συγγράφα και του έλεγα πόσον εκτιμούσα την άγρια ποίησι, τον σκληρό χαρακτήρα και τον λαμπρό φωτισμό αυτού του τόπου.

— Βρίσκετε, ότι εδώ βλέπουν τον θάνατον κατ' πρόσωπον ; μ' έρώτησε. «Ε, λοιπόν, θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Πρόκειται για ένα δράμα που συνέβη τελευταίως, κ' έλαβε χώραν εδώ μέσα σ' αυτό τό ρεστοράν, σ' εκείνο εκεί τό τραπέζι...

Ένα βράδυ ένα ζεύγος δειπνούσε εδώ. Μια γυναίκα με τον έραστή της. Ύστερα από τό φρούτα, άφου ήσαν μερικά ποτηρία λίγχο, ο άνδρας παρήγγειλε να του φέρουν μια τράπουλα χαρτιά. Προσέξετε καλά, ούτε εκείνος, ούτε εκείνη ήσαν μεθυσμένοι, ήσαν απλώς εύθυμοι. Η γυναίκα ρώτησε τον φίλο της :

— Σε τί θα παίξωμε ;

«Κ' εκείνος της απήντησε με την μεγαλειότητα άφέλεια :

— Στη ζωή μας !

«Η γυναίκα έρίγησε. Εκείνος της έξηγήσε :

— Εάν χάσης σε σκοτώνω... Αν χάσω ενώ τότε θα με σκοτώσης σύ... Σύμφωνοι ;

— Ναί.

«Ο άνδρας έθγαλε τό περιστρεφο από την τοίχη, σήκωσε την ασφάλεια, έβγαλε τό όπλο πάνω στο τραπέζι κ' άρχισε ν' άνακατένη τα χαρτιά. Τό παιχνίδι δεν διήρκεσε πολύ. Έγασε εκείνος. Έμειδίασε κ' έδειξε με τό βλέμμα τό περιστρεφο στην έρωμένη του. Εκείνη έδίσταζε, αλλά τό βλέμμα του έφαινετό σαν να της έλεγε :

«Μπρός λοιπόν ! Τί περιμένεις ;

«Τότε εκείνη άπαξε τό πιστόλι και τό άδειασε επάνω στο κεφάλι του φίλου της. Γύρισε άσυναίσθητος προς τό τραπέζι και πού μου ελχαν δείξη κ' άναλογιζόμουνα την τραγική σκηνη. Δεν βρίσκετε ότι αυτό τό ζωντανό, τό γοργό δράμα, έχει κάποιο μεγαλειό στην απλότητά του ; Ταράσσει την φαντασία και σε εκπλήττει.

Μου φέρενη στην μνήμη ένα ανέκδοτο του

Εκείνη έδίσταζε.

λά δεν μπορώ ν' απομακρυνθώ από την πόλη γιατί ή γυναίκα μου είναι βαρειά άρρωστη.

«Ο Βίλλα συγκινήθηκε με την κατάσταση της άσθενούς και παρατηρώντας τον όπαδό του μ' ένα βλέμμα που έμοιαζε άγριου θηρίου, του είπε :

— Οδηγήσε με σπίτι σου να δώμε αν ύπάρχη κανέναν τρόπο να διορθωθούν όλα αυτά.

«Ο άνθρωπος όδήγησε τον Βίλλα στο δωμάτιο που κοιμόταν ή άσθενής, κ' ο στρατηγός άρχισε να του ζητά μ' ένδιαφέρον πληροφορίες που κατασυγκινώνουν τον όπαδό του.

— Είναι βαρειά άρρωστη ;

— Ναί, άρχηγέ μου... πολύ βαρειά.

— Δεν ύπάρχει έλπίς να σωθί ;

— Ο γιατρός έχει τελείως άπελπισθή.

— Καλά... Σούτ !... Μή μιλάς τόσο δυνατά να μη την ξυπνήσης.

«Ο Βίλλα βγάει σιγά - σιγά τό περιστρεφο από την θήκη του και με μια σφαίρα σκο-

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

τώνει την άρρωστη. Ύστερα στρεφόμενος με μεγάλη ψυχραιμία προς τον παραλλαισμένο άνδρα της του λέγει :

— Τώρα που είσαι μόνος, τίποτε πιά δεν σε κρατάει εδώ... Άκολούθησέ με κ' έλα να πολεμήσης μαζί μας.

Μια άλλη μέρα, στο ρεστοράν «Μίλτα» ένα γκορμπ από Μεξικανούς δημοσιογράφους, συζητούσε για τον θάνατον γύρω από ένα πιστό όμελέττα και «τορτίλλος».

«Ο ένας απ' αυτούς, ο διάσημος συγγραφέας Μ. Ρ. Μόνος, που δημοσίευσε μια περίεργη μελέτη για τον χαρακτήρα του Πάνσο Βίλλα, μάς έθεσε αυτή την ερώτηση :

— Τί είναι πιο τρομερό για ένα στρατιώτη, να πολεμά μέσα στα χαρακώματα και να δέχεται όβιδες με άσφυξιγόνα άέρια, ή να μάχεται στα φανερά, σε άνοιχτό έδαφος, υπό τις διαταγές ενός άρχηγου σαν τον Βίλλα ;

Και έπειδή εγώ έθροισα πιο τραγική την τύχη του Εύρωπαϊού στρατιώτου, ο κ. Μόνος απήντησε :

— Σεχνάτε όμως μια μικρή λεπτομέρεια : «Οτι ο Εύρωπαίος στρατιώτης όταν επάνονταν αχμαλώτος είχε τη ζωή του έξησφαλισμένη, ενώ ένας Μεξικανός πολεμιστής αν συνελαμβάνετο από τους αντίπαλους του ήσαν βέβαιοι ότι θα τον σκοτώναν σαν τό σκυλί. Σέρετε τί συνέβη μια φορά σε μια μάχη μεταξύ Βιλλιστών και κρατικών ; Ο Βίλλα συνέλαβε διακοσίους αχμαλώτους και, φυσικά τω λόγω, έδωσε διαταγή να τους σφάξουν. Ποιός όμως θ' ανέλαμβανε την εκτέλεσι ; Ένας από τους άνωτέρους αξιωματικούς του Βίλλα.

«Ενέλεψε λοιπόν όλος τους αχμαλώτους σ' ένα κλειστό χώρο κ' άπεσάσισε να τους άναγκάση να διασχίσουν τρέχοντας ένα κενό διάστημα ανάμεσα από δυό τοίχους. «Ο ποιος κατόρθωνε να διασχίση τις σφαίρες του περιστρεφού μεταξυ του άριστερού και του δεξιού τοίχου θα του έχορίζετο ή ζωή...

«Και τότε άρχισε τό μακελιό. Ο άξιωματικός άρχισε να τραβά επάνω σ' εκείνους τους δυστυχισμένους που σαν τρελλοί, ένας ένας, έτρεχαν, έσκυβαν, σηδούσαν, με την έλπίδα να γλυτώσουν τις σφαίρες. Κανείς όμως δεν γλυτώσε, όλος τους χτύπησε ο τρομερός αυτός σκοπευτής, ενώ ο στρατιώτης δίπλα του ξαναγέμιζε βιαστικά τό όπλο του.

«Όταν νύχτωσε, κ' οι διακοσίοι βρισκόνταν χάσαν σε σωρούς νεκροί ή βαρετά πληγωμένοι. Ο άξιωματικός τότε πέταξε τό όπλο του που κιννίζε ακόμη, ρώτησε αν δεν ύπηρεχαν άλλοι, έστειλε τον στρατιώτη του ν' άποτελειώση κάποιους πληγωμένους που βογγούσαν κ' έφυγε ήσυχα - ήσυχα από τό σφαγείο αυτό άνάθοντας ένα χονδρό πούρο.

«Ο συνομιλητής μου σάπασε, μου έορξε μια έρωσηματική ματιά κ' είπε για συμπεράσμα :

— Δεν είναι άσηχη ιστορία τό για ένα άπλό έμφύλιο πόλεμο ! Δεν είσθε αιώτης της ιδέας ;

ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΟΥ ΡΤΗΜΑΤΑ

ΜΑΡΙΑ - ΡΟΖΑ

Τὸ τέλος μιᾶς ὁμορφῆς καλοκαιρινῆς μέρας ἐσθύνε ἀδύρνα μέσα στὸ γαλάτιο τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπειδὴ ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ ἡ δουλειάδες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, πλανίων τούσαν ἀκόμη στὰ χωράφια καὶ τὰ ἐγκαταλειμένα σπιτάκια κοιμόντουσαν σὺν νάταν μεσάνυχτα, μὲ τὰ κατὰλειπτα παραθυρόφυλλα τους. Μόνη, καθισμένη κάτω ἀπὸ τὴν τέτα μιάς πόρτας, ἀνάμεσα σὲ μορὰ παιδάκια ποὺ τιπθίζανε, ὀλόξανθα καὶ παχουλὰ, κάτω ἀπὸ τὸ χρυσαφένιο φῶς τοῦ ἡλιοβασιλέματος, μιὰ γερὰ γυναῖκα μὲ τὸ ζωωμένο τῆς πρόσωπο καὶ τὸ ξεδοντιασμένο τῆς στόμα, ἀναπαύονταν ἀπὸ τὸν μακρὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

Μπροστά τῆς, ὁ Πῶλ ντὲ Σενεβέ, ὁ παριζιάνος ποὺ εἶχε κάνει δέκα ὥρες μὲ τ' αὐτοκίνητο προτοῦ φθάσει σ' αὐτὴ τῇ χαμένη τριτῇ τῆς γῆς, σταμάτησε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸ δρόμο.

Εἶδε κι' ἐπαθε νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ γερὰ, ποὺ ἦταν σχεδὸν ἐντελὸς κορφή. Μὰ εἶχε ὅμως ὅλα τὰ λογικά τῆς, καὶ ὅταν κατὰλαβε καλὰ τὴν ἐρώτησιν, μπόρεσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ μὲ τὸ παραπάνω, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ κόρη τῆς ὑπερτοῦσε ἴσα - ἴσα τὴν κυρία τῆς βίλλας Μαρία - Ρόζα. Ἐδεῖξε μὲ τὸ δαχτυλὸ τοῦς ἐπιβλητικὸς πυργίσκους ἀπὸ κόκκινο κεραμίδι πάνω στὸ ὕψωμα τοῦ λόφου, ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ὁχτὴ τῆς λίμνης καὶ τοῦτε πῶς ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια ποὺ σκαρφαλώνανε ἴσαμε 'κεῖ πάνω, τ' αὐτοκίνητα δὲν θὰ βρισκανε κανένα πέρασμα.

Ὁ Πῶλ ντὲ Σενεβέ τράβηξε πίσω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον, γιὰ ν' ἀφίση ἐκεῖ τ' ἀμάξι του. Τὸ πανδοχεῖο αὐτὸ ἦταν ἕνα παλιὸ οἰκῆμα ἀπὸ ἀσπρὴ πέτρα, ποὺ ἐπισκευάσθηκε τελευταία, καὶ διέθετε διὰ τοὺς περιηγητὰς τέσσερα δροσερὰ δωμάτια. Ἐκεῖνος ἐκράτησε ἕνα ἀπ' αὐτὰ γιὰ τὴν νύχτα, ἀρνήθηκε ὅμως νὰ παραγγεῖλῃ τὸ γεῦμα του, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ξενοδόχου, ὁ ὁποῖος τοῦδεῖξε τὸν πιὸ σύντομο δρόμο γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν πυργὸ μὲ τοὺς κόκκινους πυργίσκους, πληροφορῶντας τὸν ταὐτοχρόνως ἐπανειλημμένως ὅτι ἡ κυρία Μαρία - Ρόζα δὲν δεχότανε ποτὲ κανένα.

Ἡ κυρία Μαρία - Ρόζα... Θέλοντας ἴσως νὰ κρυφθῇ καλύτερα, δὲν τόλμησε νὰ νὰ ξαναπαρῇ τὸ κοριτοῦστικο ὄνομά της... Ὅλοι τὴν γνωρίζανε μονάχα μὲ τὸ μικρὸ τῆς ὀνόμα, αὐτὴν, ποὺ τέλος πάντων, ἦταν πάντοτε ἡ γυναῖκα του, μὰ ναι, παρὰ τὰ χρόνια ποὺ περῶσαν καὶ τὴν ἐγκαταλείψει, ἡ γυναῖκα του, ἡ κ. Πῶλ ντὲ Σενεβέ!

Ἄ! πόσο θ' ἀπορήσῃ, θὰ ξαφνιασθῇ, θὰ τρομάξῃ, ἂν τὸν ξαναδῇ, μὰ ὅχι λιγώτερο ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο, ἀσφαλῶς, ὅταν ἔμαθεν ἐντελὸς τυχαία πῶς ζοῦσε ἀκόμη.

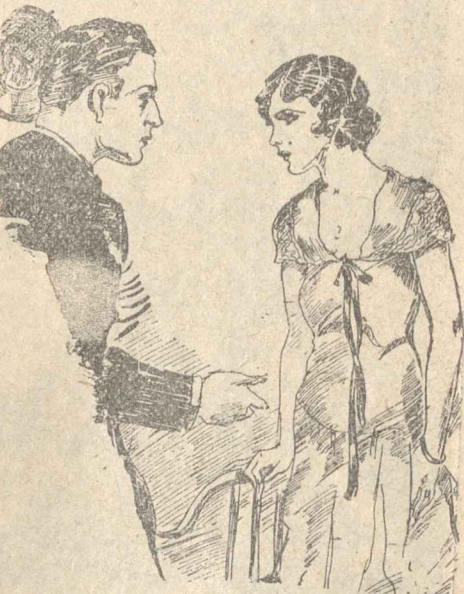
Λογάριαζε νὰ τῆς πῇ... Μὰ στὴν πραγματικότητα δὲν ἤξευρε ἀκριβῶς τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ... Ἦταν ὅμως βέβαιον πῶς θὰ τοῦ ἀνοίγε διὰπλατὰ τὴν ἀγκαλιά της...

Διευθυνομένης πάντα πρὸς τὸ ἐρημητήριο μὲ τοὺς πορφυροῦς πυργίσκους ἀνάμεσα στὴν τοιζάτῃ μοναξιά τῶν μονοπατιῶν, ποὺ ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ τῆς βελόνες τῶν πεύκων, ἀναθυμῶσανε τὰ περασμένα. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἐκεῖ κάτω, στὴ μακρινὴ ἐποχὴ ποὺ ὤπηξε γι' αὐτὸν ἡ ἀρχὴ τοῦ κόσμου, ξαναβρῆκε μέσα στὴ θύμησιν τοῦ τῆς παιδικῆς τῆς φίλια, τὴν μικρὴ, γλυκιὰ φιλεναδοῦλα, ἀνοητοῦλα καὶ προθυμῇ, ποὺ τῆς τραβοῦσε τὰ κατὰ ἀλλοῦ, ὅταν δὲν τὸν ἀκούγε ἀμέσως. Ἐπειτα, ἀργότερα, τὰ ξαφνικά ἀραβανιάσματα τους. Σὰν ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ξετι-

ναγμένος ἀπ' ὅλα, ἀφοῦ κατασπατάλησε τὴν πατρικὴν του κληρονομία, ἡ μητέρα του τοῦ ἐδῆλωσε καθαρὰ καὶ ἑστέρα :

—Θέλω νὰ πιστέψω στὴ μεταμέλειά σου, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ παντρευθῇς τὴν Μαρία - Ρόζα... εἶνε πλουσία, ὅχι μονάχα γιὰ δὲς, ἀλλὰ καὶ γιὰ δέκα ἀκόμη.

Τὴν σημαντικὴ αὐτὴ περιουσία βάλθηκε νὰ τὴν ἀπομυζαίη στὸ διάστημα τῶν ὀκτῶ ἐτῶν ποὺ βασίτηξε ἡ ἐνοσί τους... καὶ δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ συντηρῇ διάφορες μαϊτρέσες, ποὺ εἶχαν στοιχίσῃ ἀκριτὰ δάκρυα στὴν καυμένη πλουσία Μαρία-Ρόζα... δάκρυα κυφά, μὰ ποὺ ἔβλεπε καμμιὰ φορὰ τὰ ἴχνη τους, χωρὶς ποτὲ ὅμως νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὰ δῇ πάνω στὰ παχουλὰ κονιλίστικα μάγου-

—Κι' ἐσεῖς, Μαρία - Ρόζα, μ' ἔχετε ἀρὰ γε συγχωρήσει ;

λά της. Ποτὲ δὲν τοῦκανε τὸ παραμικρὸ παρῶντο, ποτὲ δὲν ἔδεῖξε πῶς ἦταν θυμωμένη. Πῶς ἦταν δυνατό νὰ ὑποπτεθῇ, βλέποντάς τὴν τόσο ἐπιφυλεκτικῇ, τὸ βάθος τοῦ αἰσθηματός της ; Καὶ τότε μονάχα κατὰλαβε τὸ μέγεθός του, ὅταν λιποτάχθηκε ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν στέγη, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ στὴν Ἀμερικὴ μιὰ Ἰσπανίδα χορεύτρια. Διαβάζοντας μιὰ μέρα τὰ στερεότυπα τῶν ἐφημερίδων, ἀναμέτρησε τ' ἀποτελέσματα τοῦ πραξικοπήματός του : «Ἐν ἀπογνώσει διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συζύγου τῆς, ἡ κ. Πῶλ ντὲ Σ... ἐροῖφθη χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐκ τῆς γειφύρας τοῦ Ἀλμα εἰς τὸν Σηκουάνα».

Δέκα χρόνια εἶχαν περάσει πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ εἰκόνα τῆς μικρῆς ξανθιάς κεφαλῆς, ποὺ ἄνοιγε τὴν τριτὰ τῆς μέσα στὰ νυχτερινὰ κλύματα, ὅταν, τυχαίως πάλιν, ἔμαθε πῶς δὲν εἶχε πεθάνει... πῶς ζοῦσε πάνω, ἀλλὰ ἐντελὸς ἀποτραβηγμένη, μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ τοὺς εἶδε νὰ γεννιώνται, μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου ἔβλεπε νὰ πεθάνῃ, μακριὰ ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ τὴν θυμωοῦνται.

Η Η Η

Ὁ εὐρύχωρος καὶ σχεδὸν ἄδειος προθάλαμος ἀπέπνευε ἕνα ἄρωμα δροσιᾶς καὶ ἐξοχῆς. Ἡ ὑπὲρβη, μὰ χωριάτισσα μὲ βαρὺ ὄνομα, μὰ ὀλοκῆθο, σφιγμένο μέσα σ' ἕνα ζουλόπι ἀπὸ μαῖορο λινό, δέχτηκε σισπηλὴ τὸ ἐπισκεπτήριο ποὺ τῆς ἔτεινε. Μιὰ μοναδικὴ πόρτα ἀνοίχθηκε καὶ ξανάλασε κατόπι της, καὶ ἀμέσως ξαναφάνηκε πάλι :

—Ἀς λάβῃ ὁ κύριος τὸν κόπο νὰ περῇ. Μέσα στὸ πελώριο σαλόνι, ὅπου τόσους παρῶντα ρίχνανε ἕνα εἰλικρινὴ φασματικὴν ντυμένη μὲ λευκὴ μουσελίνα, ἀντίκρισε τὴν Μαρία - Ρόζα νὰ σηκώνεται, ἀρπάζοντας τὴν πέση στὰ πόδια τῆς ἕνα ἐργόχειρο.

Τοῦ ἔτεινε ἕνα χερί λεπτὸ καὶ στεγνὸ καὶ μαρτυροῦσε πῶς τὰ μαρῶτα τῆς ἔπαυσαν νὰ εἶναι πάντα τόσο ἀδύνατα, καὶ καὶ πρῶτα. Εἶχε τὸ ἴδιο ἐντονο σῶμα, τὴν ἴδια παχουλὰ μάγουλα, ἀλλὰ μὲ ἀντάλλαγμα καλεῖς τώρα, πάνω στὰ κορυφώματα καμμιὰ μῖα, τὴν ὑποὺλ γράμμιν τῶν βλεφάρων ποὺ φαίνονταν νὰ συγκρατῇ μιὰ ἐπιθυμία πρὸς τὸν ὕπνο.

Ἐκεῖνος μουρμούρισε μὲ μιὰ ἀπόκρισιν φωνῇ :

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σὰς ἀνηγοῦ, Μαρία - Ρόζα...

Ἐκεῖνη ἐφροκίσε ἀνάλαφρα, ἀκούοντάς τὸν νὰ προφέρῃ τ' ὄνομά της, μὰ δὲν ἔμαρτυρήθηκε καθόλου γι' αὐτὸ ποὺ τῆς εἶπε. Τὸν ρώτησε μονάχα ψυχρὰ καὶ ἀπερίφραστα :

—Γιατί ἤρθατε, ἀγαπητέ μου ;

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκεῖνος ἐπανατοῦσε τὴν ψυχραιμία του... ἀνεγνώριζε τὸ πᾶν, τὸ χαλὶ, τὰ ταμπλό, τὰ φωτῆγ. Ἀπῆλθε σ' αὐτὴν :

—Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «ἀγαπητέ μου» ;

Δὲν τοῦ μιλήσατε ποτὲ ἐπὶ.

Ἐκεῖνη ἀνασέκωσε λίγο τοὺς ὄμους, ὡς ἄνθρωπος ποὺ δὲν βρίσκεται πὺρ καμμιὰ ἀπ' ὅλα, ἀλλὰ ποὺ ἀπλῶς ἐνσέλειται :

—Δὲν θυμοῦμαι πῶς... πέρασε τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε...

—Ἐχετε δίκαιο... ἔπρεπε ἀπὸ καιροῦ πρὸς πρὸς νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην... καὶ θὰς γόμουν, ἂν δὲν σὰς εἶχα γιὰ πεθάνει...

Μαρία - Ρόζα, θελήσατε νὰ πεθάνει ;

—Ναι, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... ὅμως τὸ ἔκανα αὐτὸ... ἐλπίζω ὅμως ὁ Θεὸς νὰ μοὶ τὴν συγχωρήσῃ αὐτὸ.

Ἐομίζε τὰ χέρια ταπεινά, ἐνῷ τὸ βλέμμα τῆς ζητοῦσε ἀνάμεσα στὴς λευκὲς κορυφὰς τῶν ἀποχωματισμένων οὐρανῶν, ἀπὸ τὸν χαίρειό του ἡλίου, καὶ ποὺ περιεμενε τὸν τ' ἀστέριο.

—Καὶ σεῖς, Μαρία - Ρόζα, μ' ἔχετε ἀπ' συγχωρήσει ;

—Σὰς ἐσυγχώρησα... πρῶτα γιατί σὰς γαποῦσα πολὺ... ἔπειτα γιατί δὲν σὰς ἔπρεπε ποῦσα πλέον.

—Ἄ! στέναξε κείνος, ἀναστατωμένος, πόσο εἰσάστε σκληρὴ !

Καὶ κρύβοντας τὰ μάτια ἀνάμεσα στὰ μάτια, γιὰ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν του, εἰσάσε ἕξ αἰτίας μιᾶς γυναῖκας ποὺ δὲν τὸν ἔπρεπε πιά. Παρὰ τὴν κατηχητικὴν ἀπάντησιν τῆς, ἐτόλμησε νὰ τὴν ἱκετεύῃ νὰ ἔλθῃ τὴν εὐχολογία γιὰ νὰ τὴν πείσῃ... καὶ κατάρθωσε νάτῃς ἀποσπαστὴν τὴν ὑπόσχεσιν θὰ σκεπτότανε, πῶς θὰ τοῦγραφε τὴν ἀπῆλθε φασί.

Ὁ ἀπεριμένον τὸ γράμμα σὰς κάτω στὸ πανδοχεῖο. Ὁ ἀπεριμένον ββοδάδες, ἡμῆς, χρόνια ἐν ἀνάγκη...

Μὰ ἡ ἀπάντησιν ἔφθασε κι' ὅλας τὴν ἐπομένην :

«Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, φίλε μου. Μὰ θεωρεῖτε τὴν ἀπόφασίν μου ὡς ἐχθρότητα ἐναντίον σας. Συνήθισα πᾶν στὴ μοναξιά... Βοήθα σ' αὐτὴν τὴν γαλήνη... μὰ κι' ἂν ἔπαυον τοὺς ἀκόμη νὰ πιστεύω στὴν εὐτυχία, δὲν θὰ δεχόμουν νὰ τὴν ἀνταλλάξω ποτὲ μ' αὐτή».

MARGARITA KOMEP

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Στόκερ, ὁ κ. Ἀουράτ καὶ ἡ Μαίρη Γκάρρελ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ποὺ ἦταν ὁ μυστηριώδης τέταρτος ; Ἐπρωχόρησε ἀθόρυβα καὶ ἔφθασε κοντὰ στὸ γκαράζ τῆς ἐπαύσης. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν καὶ ἡ πέτρινη σκάλα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε ἀνεβῇ ὁ Ζέλφ πρὶν πεθάνῃ.

Ὁ Τιμ ἀνέβηκε προσεκτικὰ. Μέσα στὸ γκαράζ ὤπηχε, καθὼς θυμήθηκε, καὶ ἕνα μικρότερο αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖον ὠδηγοῦσε συνήθως ἡ Μαίρη. Ὁ ἀστυνوميὸς εἶχε τὸν σκαπὸ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ γιὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ἡ πόρτα τοῦ γκαράζ θὰ ἦταν ἴσως κλειστή, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀπῆλθε νὰ εἶχε ξεχάσει ὁ Στόκερ νὰ τὴν κλείσῃ.

✱

Ὁ Τιμ ἐπρωχέ τὴν μεγάλην πόρτα καὶ μὲ ἐκπληξίν του τὴν εἶδε νὰ ὑποχωρῇ ἀμέσως. Ὅταν τὴν ἀνοίξε εἶδε στὸ διάστημα ἐνὸς δευτερολέπτου μόνον ἕνα φῶς μέσα στὸ γκαράζ. Τὸ φῶς ἐσθύνε ἀμέσως, ἀλλὰ αὐτὸ ἀπεδείκνυε ὅτι κάποιος ἦταν ἐκεῖ μέσα, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε καταλάβει ποὺ ἔμπαινε.

Ἀνοῖξε περισσότερο τὴν πόρτα καὶ μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι στὸ χερί ἔμπηκε μέσα.

—Εἶνε κανεὶς ἐδῶ ; ἐφώνασε. Εἶμαι ὁ λοχαγὸς Τζόρνταν...

Ἀκούσε ἕνα ἐπιφώνημα καὶ ἄναψε τὸν προβολέα του. Τὸ φῶς τὸν ἐφώτισε καὶ τὸ πόδι ἐνὸς ἀγνώστου. Προτοῦ προλάβῃ νὰ σηκώσῃ ψηλότερα τὸ φανάρι, ὁ ἄλλος τοῦ τὸ ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ χερί καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Τιμ ἐπῆρσε ἀπὸ πίσω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν γαλῶνα. Ὁ ἀγνώστος ἀπήντησε μὲ μιὰ γερὴ γροθιά, ἡ ὁποία, εὐτυχῶς, δὲν τὸν ἐπέτρεψε καλά. Ὁ Τιμ Τζόρνταν ὀπισθοχώρησε δυὸ βήματα, προτοῦ ὅμως προλάβῃ νὰ συνέλθῃ, ὁ ἄλλος εἶχε βγῇ ἔξω τραβώντας τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω του.

Ὁ Τιμ ἐπῆγε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀλλὰ εἶδε ὅτι εἶχε κλείσει ἀπ' ἑξῆς. Ἀνάθοντας ἕνα σπῆρο εὐρήκε τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι τοῦ ποὺ τοῦ εἶχε πέσει καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ λαμπρὸν δὲν εἶχε σπᾶσει εὐτυχῶς. Ἐξήτασε τὴν πόρτα γιὰ νὰ βρῇ τὸ πόμολο, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μπορούσε νὰ ἀνοίξῃ ἀλλὰ δὲν εὐρήκε τίποτε. Δὲν ὤπηχε κανεὶς τρόπος νὰ ἀνοίξῃ ἡ πόρτα ἀπὸ μέσα. Ἐν τούτοις ἡ θέσιν τοῦ δὲν ἦταν καὶ πολὺ σοδαρή, ἐπειδὴ, ὅπως ὤπασε, πολὺ γρήγορα θὰ ἐγύριζε ὁ Στόκερ μὲ τὸν κ. Ἀουράτ καὶ τὴν Μαίρη.

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ προβολέως του ἔκαμε μιὰ μικρὴ ἐπιθεώρησιν καὶ τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ εἶδε ἦταν ἕνα βαρὺ ἐπανωφόρι κοντὰ στὸ μικρότερο αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖον προφανῶς εἶχε ἀρῆσει ἐκεῖ ὁ ἀγνώστος. Ἐνα ἄλλο πράγμα ποὺ παρετήρησε λίγο ἀργότερα ἦταν ὅτι τὸ βαρὺ ρυμουλκὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἦταν μέσα στὸ γκαράζ ἐφαίνετο σὺν νὰ εἶχε μετακινήθῃ.

Μὲ μιὰ σκάλα ποὺ βρῆκε μὲ μιὰ γωνία ἀπῆλθε σὲ ἕνα ὅπλο τὰ παρῶντα τοῦ γκαράζ καὶ κατάρθωσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἐπειτα, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ νὰ πάρῃ μαζί του τὸ βαρὺ ἐ-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛ...

πανωφόρι ποὺ εἶχε βρῇ κατάρθωσε νὰ πηδῇ χωρὶς δυσκολία ἐπάνω στὴν χλῶν.

Τὸ ἐπανωφόρι μπορούσε νὰ περιμένῃ. Τὸ ἔρριξε ἐπάνω σ' ἕναν θάμνο καὶ ἔτρεξε γιὰ νὰ καταδιώξῃ τὸν κλέφτη. Ὅταν ἐφθασε στὸν δρόμο εἶδε τὸ αὐτοκίνητο νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν λόχη, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἦταν κρυμμένο καὶ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει καὶ ὁ Στόκερ. Ὁ Τιμ μετανόησε τώρα γιατί δὲν εἶχε πραγματοποιήσῃ τὴν σκέψιν ποὺ τοῦ εἶχε ἔλθει, νὰ ἀρπαστῇ τὴν μηχανὴ ἔως ὅτου θὰ ἐμάθαινε ποῶς ἦταν ὁ κάτοχος τοῦ αὐτοκινήτου ἐκεῖνου.

Καθὼς ἐκύνταζε ὁ Τιμ εἶδε τὸ πικρὸ κόκκινο φῶς τοῦ αὐτοκινήτου νὰ στρίβῃ ἀπὸτομα πρῶτα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἔπειτα πρὸς

Ἀντελήφθη ὅτι ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη.

τὰ ἀριστερά, καὶ τέλος νὰ σταματῇ. Ὁ Τιμ ἔτρεξε ἀκριτὰ γρήγορα. Ὁρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ αὐτοκινήτου, ἀλλὰ πόλιν εἶχε ὀθᾶσει στὰ μισὰ περίπου τῆς ἀποστάσεως. Εἶδε μιὰ ξαφνικὴ λάμψιν καὶ σὲ λίγο ἀκούσε τὸν κρότο ἐνὸς πυροβολισμοῦ. Ἀμέσως ἔπειτα τὸ αὐτοκίνητο ἐξεκίνησε πάλιν ὀλοταχῶς.

Ἡ σφαῖρα ὅμως δὲν ἔπερασε κοντὰ στὸν ἀστυνομικὸ, ὁ ὁποῖος κατὰλαβε ὅτι ὁ ὀδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου δὲν εἶχε πυροβολήσει αὐτόν. Ἐπῆγε νὰ τρέχῃ καὶ ἐπρωχόρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε σταθῇ τὸ αὐτοκίνητο. Ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ δὲν εἶδε κανένα καὶ ἐγύρισε πίσω.

Ἐπλησίαζε πρὸς τὸν τοῖχο τοῦ νεκροταφείου, ὅταν εἶδε κάποιον νὰ κινητὰ μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δάσους, καὶ ἔστρεψε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ φῶς τοῦ προβολέως του. Τὸ θέαμα ποὺ εἶδε ἦταν ὅσο ἀποόπτο, τόσο ἐκπληκτικὸ, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὁ προβολέως.

Ἀπέναντί του ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ψηλός, μὲ χλωμὸ πρόσωπο καὶ βλέμμα ἀλλανές, μὲ μιὰ μικρὴ γενειάδα. Ἐφορούσε μόνον παντελόνι καὶ σκούρο πουκάμισο. Τὰ μαλλιά του ἦσαν ἀγένεστα καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ παράξενη ἐκφράση καθὼς ἐκύνταζε τὸν Τιμ.

—Ε! Ποῖος εἶσαι ; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

—Σβῶσε αὐτὸ τὸ φῶς ! Σβῶστο ! ἐφώνη-

ξε ὁ ἀγνώστος. Νὰ πάρῃ ἡ ὁργή !...

Ὁ Τιμ εἶδε ἕνα μαχαίρι νὰ γυαλίσῃ στὸ σκοτάδι καθὼς ὤρμησε ἐναντίον του ὁ ἀγνώστος, ἀλλὰ ἐπρωχάβε νὰ παραμερίσῃ. Προτοῦ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴν ἐπίθεσιν ὁ ἀγνώστος μὲ τὸ μαχαίρι εἶχε χαθῇ μέσα στὸ δάσος.

✱

Ὁ Τιμ ἐπῆρσε τὸ ρηχὸ χαντάκι καὶ ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του. Σὲ λίγο ὅμως τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι τοῦ ἐξηντλήθη καὶ ἐσβύσε. Ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ καταδιώξῃ ἕναν ὀπλισμένο ἄνθρωπο μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος. Νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν ἐπαυλὴ γιὰ νὰ πάρῃ ἄλλο φανάρι, θὰ ἦταν ἐντελὸς μάταιο, ἀλλὰ αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη διέξοδος ποὺ τοῦ ἔμενε.

Ἐβγήκε λοιπὸν πάλιν στὸ δρόμο, καὶ φροντίζοντας νὰ βρισκται πάντοτε στὴν μέση καὶ ὅχι στὴν ἄκρη, ἔτρεξε πρὸς τὴν ἐπαυλὴ. Ἡ ἐξώπορτα δὲν ἦταν κλειδωμένη. Ἐμπήκε μέσα καὶ ἀναψε τὰ φῶτα γιὰ ν' ἀνεβῇ τὴν σκάλα.

Σὲ λίγα λεπτά κατέβηκε καὶ ἔτρεξε πάλιν στὸ δάσος, τὴν φορὰ αὐτὴν μὲ ἕνα περιστρεφόμενόν τῆς τοῦ. Ὅπως πρόβλεπε, ἡ ἐρρευνὰ τοῦ ἀπέβη ἐντελὸς ἀκαρπῆ. Ὁ δολοφόνος τοῦ μεσονυχτίου εἶχε γινεῖ ἄφαντος.

Ὁ Τιμ Τζόρνταν ἄρχισε νὰ ἀναλογίζεται ὅλες τῆς φάσεις τῆς σκηνῆς, τῆς ὁποίας εἶχε παραστῇ μάστις. Ὁ ἄγνώστος κλέφτης εἶχε συναντήσῃ, φαίνεται, στὸν δρόμο τοῦ τὸν ἀγριο αὐτὸν νυκτοβάτη καὶ ἔστρεψε τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ σταματήσῃ καὶ γιὰ νὰ ἀμυνθῇ κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἀγριεμένου ἐκείνου ἀνθρώπου εἶχε πυροβολήσῃ ἐναντίον του.

Ὁ Τιμ ἦταν τώρα βέβαιος ἐπὶ ἐνὸς σημείου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὴν γενειάδα ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Ζέλφ. Ἐγύρισε στὸ σπίτι, εὐρήκε τὸ ἐπανωφόρι ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ ἀγνώστος καὶ τὸ ἐπῆρε στὸ δωμάτιό του. Ἦταν ἕνα βαρὺ ἐπανωφόρι ἀπὸ καμὴ-λομαλλο, καλοραμμένο. Στὴν μέση πλευρὰ του εἶχε τὴν μάρκα ἐνὸς ῥάφτη ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ ἀπὸ κάτω γραμμένα μὲ μελάνι : «Λ. Ντάνεϊ, ὁδὸς Τζέρεντ 303».

✱

Ὁ Ἐδουαρδος δὲν προφέρει πιὰ λέξιν
μετὰ σεύγει).
ΕΡΡΙΚΟΣ.— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἔ-

διαφέρον να μᾶς ἀφηγηθῇ. Ἀπελπισία!
ΦΕΡΕΝΣ ΜΟΛΝΑΡ

ΔΙΣΤΙΧΑ

Γ. ΔΡΟΣΙ

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ ΡΙΧΝΟΥΝ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Η σημασία των χαρτιών.—Πώς εξηγούνται από τους χαρτομάντες.—Πώς ρίχνονται τα χαρτιά.—Η σχέση μεταξύ των.—Η τέχνη των χαρτομαντών.—Τα χαρτιά που φέρουν ευτυχία και τα χαρτιά που φέρουν δυστυχία.—Πώς να φυλάγεσθε από τους εχθρούς σας κλπ. κλπ.

Πολλές φορές οι αναγνώστριά μας και οι αναγνώσται μας θα ζήτησαν να μαντεύσουν τα μέλλοντα να τους συμβούν καταφεύγοντες σε ειδικές γυναίκες που ξέρουν και «ρίχνουν τα χαρτιά» και τις ξέρουμε όλοι με το όνομα «χαρτούδες» ή «χαρτομάντισσες». Ός τόσο το πράγμα δεν είναι σπουδαίο. Όταν διαβάσουν την παρακάτω εξήγηση θα μπορούν ασφαλώς, χωρίς να καταφεύγουν σε επαγγελματίες «χαρτούδες» να αρραδιάζουν μόνες τους την τράπουλα και να δίνουν την εξήγηση που βγαίνει σύμφωνα με όσα θα πούμε παρακάτω:

Και πρώτα ως εξηγήσουμε τη σημασία των χαρτιών.

Η «κούπα» είναι οι αγγελιοφόροι του έρωτος:

Ο «Άσος κούπα 1) δείχνει το σπίτι μας, 2) σημαίνει και φιλική επίσκεψη.

Ο Ρήγας κούπα είναι ο έραστής, ο καλός και άφοβος. Εάν αυτός που συμβουλευτείται τα χαρτιά είναι παντρεμένος, ή χωρισμένος ή χήρος, είναι δε και ξανθός, ο Ρήγας κούπα τον αντιπροσωπεύει στα χαρτιά.

Η Ντάμα κούπα, είναι η έρωτική επιτυχία. Εάν αυτή που συμβουλευτείται τα χαρτιά είναι ξανθή ή κοκκινομαλλούσα ή Ντάμα κούπα την αντιπροσωπεύει στα χαρτιά.

Ο Φάντες κούπα δείχνει το στενό άτομικό ή οικογενειακό φίλο. Εάν αυτός που συμβουλευτείται τα χαρτιά είναι λευτός και ξανθός, ο Φάντες κούπα τον αντιπροσωπεύει στα χαρτιά. Εάν ο Φάντες κούπα βρεθεί άριστερά της Ντάμας κούπα (αυτής δηλαδή που συμβουλευτείται τα χαρτιά) κι' αυτή που παίζει είναι ώριμη για γάμο, δείχνει τον άνδρα που θα πάει, διαφορετικά είναι ο έραστής ή ο φίλος της.

Το Δέκα κούπα σημαίνει μεγάλη χαρά, θρίαμβο, κατάκτηση και πλούσιο γάμο.

Το Έννη κούπα σημαίνει θρίαμβο, προδίδασμό, μεγάλο κέρδος.

Το Όχτω κούπα σημαίνει: 1) πρόσκληση σε φιλική επίσκεψη, από φίλο ή φιλενάδα, 2) ειδήσεις από πρόσωπο που βρίσκεται μακριά.

Το Έφτα κούπα είναι ο νούς, ή σκέψη της έρωμένης σημαίνει δε και γρήγορο γάμο. Τα «καρρά» σημαίνουν καυγάδες και αδιέξοδη διάλυση αίσθηματικών σχέσεων.

Ο Άσος καρρό σημαίνει γράμμα—μήνυμα.

Ο Ρήγας καρρό δείχνει άνθρωπο καυγάτζη, άγριο, παράφορο, ψευτοπερήφανο, επικίνδυνο για τους εχθρούς του δικηγόρο ή στρατιωτικό.

Η Ντάμα καρρό δείχνει γυναίκα κακή, που τη συναναστροφή της πρέπει ν' αποφεύγουμε.

Ο Φάντες καρρό είναι ταχυδρόμος κακών ειδήσεων.

Το Δέκα καρρό σημαίνει: 1) Δρόμο, ταξίδι, 2) πλούσιο γάμο.

Το Έννη καρρό σημαίνει άρροπορία, καθυστέρηση, αναβολή και διάλυση σχέσεων.

Το Όχτω καρρό σημαίνει συνάντηση ή μετάθεση, μετατόπιση.

Το Έφτα καρρό σημαίνει καυγά ή όργη. Τα «καπαθιά» σημαίνουν επιτυχία, βελτίωση τύχης.

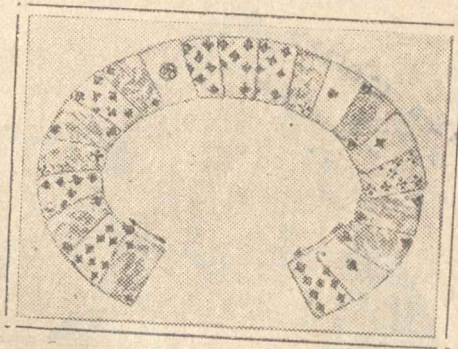
Ο Άσος σπαθί σημαίνει αίσθηματικό δεσμό, γάμο, αρραβώνα, κληρονομία, κέρδος, γρήγορο πάρομο χρημάτων. Όταν το σπαθί όμως είναι γυρισμένο ανάποδα, έχει διαφορετική σημασία, τότε σημαίνει διάλυση αίσθη-

ματικού δεσμού, ματαιώσει αρραβώνος ή γάμου και χάσιμο χρημάτων.

Ο Ρήγας σπαθί δείχνει άνθρωπο πλούσιο που μας συμπαθεί, προστάτη, και είναι σημάδι καλής τύχης και γρήγορης προαγωγής. Εάν αυτός που συμβουλευτείται τα χαρτιά είναι παντρεμένος, χήρος ή χωρισμένος και μελαγχολικός τον αντιπροσωπεύει ο Ρήγας σπαθί.

Η Ντάμα σπαθί δείχνει μελαγχολική κυρία τις περισσότερες φορές παντρεμένη, ωραία και καλής κοινωνικής τάξεως. Εάν αυτή που συμβουλευτείται τα χαρτιά είναι μελαγχολική την αντιπροσωπεύει στα χαρτιά η Ντάμα σπαθί.

Ο Φάντες σπαθί, εάν εμβρεθεί άριστερά της Ντάμας σπαθί—ή όποια δείχνει την συμβουλευμένη τα χαρτιά ώριμη για γάμο κόρη—δείχνει γρήγορο ή μακρινό αρραβώνα.

Εάν αυτή που παίζει δεν σκέπτεται να παντρευτεί ο Φάντες σπαθί δείχνει τον έραστή ή το φίλο. Αν ο συμβουλευόμενος τα χαρτιά είναι νέος μελαγχολικός και λευτός τον αντιπροσωπεύει ο Φάντες αυτός.

Το Δέκα σπαθί σημαίνει κληρονομία, μεγάλο κέρδος, επιτυχία.

Το Έννη σπαθί σημαίνει ότι θα λάβουμε χρήματα, εάν όμως είναι ανάποδα, ότι θα δώσουμε χρήματα. Σημαίνει επίσης άρροποτο και κέρδος από δική.

Το Όχτω σπαθί για ένα κορίτσι σημαίνει ελκυστική αγάπη από μέρους ενός άνδρος και πλούσιο γάμο.

Το Έφτα σπαθί είναι ο νούς και η σκέψη του συμβουλευμένου τα χαρτιά μελαγχολικού κυρίου ή της συμβουλευμένης μελαγχολικής κόρης. Για ένα νέο κορίτσι είναι και είδοποίησης γρήγορου γάμου.

Τα «μπαστούνια» σημαίνουν πένθη και δάκρυα.

Ο Άσος μπαστούνι σημαίνει έρωτική εξομολόγηση, πρόταση ταξιδιού, εύχρηστη πρόταση, αλλά εάν είναι γυρισμένος ανάποδα πρόταση όχι έντιμη.

Ο Ρήγας μπαστούνι δείχνει άνδρα με μεγάλη κοινωνική ή πολιτική δύναμη. Επίσης γερό έπιστήμονα ή τον αναμνησμένο όχι για καλό στις υποθέσεις μας.

Η Ντάμα μπαστούνι δείχνει γυναίκα μελαγχολική, χήρα ή χωρισμένη ή γεροντοκόρη, στην οποία πρέπει να μη δίνουμε σημασία και να την αποφεύγουμε.

Ο Φάντες μπαστούνι είναι ο άνδρας ο επικίνδυνος, ο άπατεών, ο κακός, αυτός που ξετράβε μες βλάβη.

Το Έννη μπαστούνι σημαίνει διάφρεση ελπίδων, άποτυχία, χάσιμο ή κλοπή. Αν εμ-

ρίσκεται κοντά στο χαρτί που αντιπροσωπεύει τον συμβουλευόμενο ή συμβουλευμένη τα χαρτιά, προλέγει θάνατο ή άρροποτο παίζοντας ή ενός από τα μέλη της οικογένειάς του. Εάν εμβρεθεί κοντά στον Φήν κούπα, σημαίνει γάμο που χάλασε.

Το Όχτω μπαστούνι είναι θλίψη και κρυά ξέπνομα ή σωματική εξασθένιση. Εάν εμβρεθεί κοντά στο χαρτί, προλέγει θάνατο.

Το Έφτα μπαστούνι σημαίνει λίπη και φροντίδες. Εάν δε είναι αναποδογυρισμένο ζηλοτυπία και γάμο.

Η ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΧΑΡΤΙΩΝ

Καθ' ένα χωριστά χαρτί της τράπουλας του, όπως είδαμε παραπάνω δεν έχει σημασία του και δεν μπορεί να βγάλει κανένα νόημα αν δεν συνοδεύεται από τα γειτονικά του που σύμφωνα με θέσι που θα πάρουμε κατά το άρραβώνα έχουν πολλές φορές και διαφορετική σημασία.

Και για παράδειγμα: Το όχτω κούπα βρίσκεται κοντά στο όχτω σπαθί δείχνει να είναι καλό γάμο. Το δέκα καρρό εάν είναι εμβρεθεί κοντά στο όχτω κούπα, δείχνει γρήγορη μετάθεση ή εκτόπιση και εάν βρεθεί κοντά στο σπαθί, δείχνει ταξίδι με το άρροποτο πρόσωπο. Το όχτω καρρό κοντά στο όχτω μπαστούνι προλέγει σοβαρή άρροποτο.

Τα μπαστούνια όταν περιστοιχίζονται από τα παρτίτζα αυτόν που παίζει ή παίζουν, σημαίνουν ΠΑΝΤΟΤΕ θάνατο ή σοβαρά ασθένεια ή βαθεία θλίψη του παίζοντος ή ενός από των οικονέμενών του ή και γατημένου του προσώπου. Επίσης σημαίνουν χάσιμο χρημάτων ή δικής και γενικά σοβαρό περιστατικό.

Το έφτα καρρό και το έφτα σπαθί που βρίσκονται κοντά το ένα στο άλλο και απολυνθύνται από το όχτω καρρό σημαίνουν επικίνδυνο συνάντησι.

Όταν βρίσκονται κοντά το ένα στο άλλο 1) τα τέσσερα όχτάρια της τράπουλας, δηλαδή αλλαγή σπιτιού ή τόπου διαμονής. 2) Τα τρία έννητρία σημαίνουν καυγά. 3) Τα δυό έννητρία σημαίνουν άμνηστια, δυστυχία ή βλάβη. 4) Τα δυό έφτάρια, πέσιμο σε γίδα, κλεισιά. 5) Τα τρία έφτάρια, έρωτική ή σωματικούς πόνο, πέσιμο, βλάβη οδ ταξίδι, από άμαξα, από ατύχημα από σιδηρόδρομο ή στη θάλασσα.

Πολλά σπαθιά μαζί σημαίνουν χρηματικό κέρδος, αίσθημα κληρονομίας. Πολλά καρρά μαζί σημαίνουν αλαργινά ταξίδι. Πολλά κούπες σημαίνουν μεγάλη χαρά και ήθος.

Η πύ μωγάλη επιτυχία στο ρέζιμο τα χαρτιών είναι να υπάρχουν 4 άσος, 4 ρήγας και 4 δεκάρις μεταξύ των 21 χαρτιών που θα πάρουμε από την τράπουλα. Εάν όμως μέσ' α' αυτά υπάρχουν και 4 ντάμες, τότε θα πη πως κακολογούν και φλυαρούν εις βάρος μας.

ΠΩΣ ΡΙΧΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Πρώτα—πρώτα βγάζουμε από την τράπουλα τα 2, 3, 4, 5 και 6 που δεν μας χρειάζονται. Από τα υπόλοιπα 32 βγάζουμε ένα που αντιπροσωπεύει εκείνον ή εκείνη που τα συμβουλευτείται (δηλαδή το ρήγα ή την ντάμα ή τον φάντε κούπα για τους ξανθούς ή τας ξανθές, γέρους και νέους, παντρεμένους ή λευτέρους ή τον ρήγα ή την ντάμα ή τον φάντε σπαθί για τους μελαγχολικούς, παντρεμένους και λευτέρους) και το βάζουμε επάνω στο τραπέζι.

Επειτα ανακατεύουμε τα χαρτιά, τα βάζουμε μια φορά με το άριστερό χέρι και

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Αί πλείστοι των μεγαλύτερων εφημερίδων της Αφρικής έχουν εφοδιάσει τους ρεπόρτερ των με έλαφρους ραδιοεμπόλους. Δι' αυτών είναι δυνατόν εις τους ρεπόρτερ να μεταδίδουν εις τα γραφεία των εφημερίδων τας ειδήσεις από τον τόπον ένθα λαμβάνουν χώραν τα γεγονότα, χωρίς να τρέχουν εις το τηλεφωνικόν νέκτρον και έτσι να χάνουν πολύτιμον χρόνον και κόπους. Είς τα γραφεία έχουν εγκατασταθή ειδικοί ραδιοδέκτες, οι οποίοι παραλαμβάνουν τα διαβιβαζόμενα νέα.

ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Όταν σκέπτεται κανείς την Αμερικην εις έτοιμος να παραστήση τα πάντα υπερβολικά και να δώσει γιγαντιαία ανάπτυξιν εις όλα. Αλλά πόσα νομίζετε ότι είναι τα εν κυκλοφορία αεροπλάνα εις την Αμερικην; 100.000 δεν είναι βεβαίως πολλά, εάν όμως θέλετε να μάθετε τον ακριβή αριθμόν, ή στατιστική λέγει, ότι τον παρελθόντα Σεπτέμβριον υπήρχον εις τας Ην. Πολιτείας 8893 αεροπλάνα με κινητήρας και 977 με Ι-στία. Όδηγοι αεροπλάνων έχοντες την σχετική άδειαν είναι 14.425 άτομα.

ΜΙΑ ΠΕΛΩΡΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Η γεωλογική εταιρεία της Ουάσιγκτον ως χρησιμοποιεί διά γεωλογικά μελέτας μίαν φωτογραφικήν μηχανήν, ή όποια έχει πλάκας μεγέθους 100 Χ 100 εκατοστ. (δηλ. ενός τετραγωνικού μέτρου). Ολόκληρος ή μηχανή ζυγίζει 3½ τόννους και είναι πολύ δύσκολος εις τον χειρισμόν. Τίθεται εις κίνησιν και λειτουργεί δι' ιδιαιτέρας ηλεκτρικής συσκευής.

ΔΙ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΑΪΦΕΔ

Πρό καιρού, οι υπεύθυνοι εκσκήφθησαν να χρησιμοποιούν το χαρακτηριστικόν μνημειών των Παρισίων, τον πύργον του Αΐφελ, ό όποιος ανυψώθη ολόκληρος από χάλυβα το 1889. Αλλ' ό νεοχρωματισμός του απαιτεί μεγάλα έξοδα και φασαρία, διότι ό 300 μέτρα ύψηλος αυτός πύργος απαιτεί 30.000 χιλιόγραμμα ελαστοματός και χρειάζεται 40.000 ώρων διαρκή εργασίαν διά να χρωματισθή ολόκληρος.

στον άλλο, συνάντησι μας με ισχυρό πρόσωπο που έχεται να μās επισκεφθή. Μετά με ακόμα πέντε χαρτιά και συναντάμε τον άσσο κούπα, δηλαδή το σπίτι της δεσποινίδος που συμβουλευείται τα χαρτιά.

Εδώ το παιχνίδι τελειώνει γιατί αν μετρήσουμε ακόμα πέντε χαρτιά θα συναντήσουμε την ντάμα κούπα, αυτήν που παίζει ξανθή ντεμοιόελλα.

Κ' έτσι ή ώραία μας αναγνώστρια έμαθε όσα την ενδιαφέρουν και εύτυχισμένη μας χαιρετά εύγενέστατα και φεύγει για να πη στις φίλες της πως χάρις στο «TIK-TAK» έμαθε να ρίχνει τα χαρτιά.

Ο ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΗΣ

Ο κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗ

Κατ' ειδήσεις εκ Παρισίων ο κ. Ντουμέργκ άμα ως άποσπρηθί εκ του προεδρικού αξιώματος θα νυμφευθή μετά μιας ώρας νέας. Ο πρόεδρος άγει το δόν μετός της ηλικίας του, αλλ' από πολλών έτών διετρεί φιλικάς σχέσεις μετά της νέας.

ΕΝΑΣ ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Είς τας εκβολάς του ποταμού της Γερμανίας Έλβε έχει εμφανισθή πρό ολίγων έτών ένα είδος καρκίνου (καβουριού) και έπολλαπλασιάσθη με καταπληκτικήν ταχύτητα, ώστε να γεμίσουν τα ύδατα του ποταμού έξ ολοκληρου και να προχωρή προς τας πηγάς του. Ο κάβουρας αυτός είναι μεγάλος μεγέθους και έχει ισχυρές λαβίδες (δαγκάνες) τοιχοπτες. Ζη εις τας εκβολάς των ποταμών της Κίνας και φαίνεται ότι πολλοί από αυτούς προσεκολληθήσαν εις τα ύφαλα μέρη ενός πλοίου και εκείθεν μετεφέρθησαν εις το Άμβούργον, ένθα εύρον εύνοϊκάς συνθήκας, όπως εγκλιματισθούν και πολλαπλασιασθούν. Σήμερον, οι καρκίνοι αυτοί έχουν διαδοθή εις όλους τους ποταμούς της Γερμανίας και αρχίζουν να εγκαθίστανται και εις τας λίμνας, ενώ εις την Κίνα, εις την όποιαν είναι αυτόχθονες ζουν μόνον εις τας εκβολάς των ποταμών της.

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Είς την Βιργινίαν της Αμερικής και επί της συμβολής του ποταμού Γιαμεσίριβε, μεταξυ του Νούτορτ και Νορφολκ υπάχει μία γέφυρα, διά της όποιας επιτρέπεται εις τα αυτοκίνητα να διέρχονται με όλην των την ταχύτητα. Μη έμποδίζετε την κυκλοφορίαν των αυτοκινήτων. «Προχωρείτε επί της γέφυρας με ταχύτητα 40 μιλίων ή και περισσότερο!» «Είς την ταχύτητα δεν τίθενται όρια». Έτσι είναι γραμμένα επί των πινακίδων, που υπάχουν εις την γέφυραν, ενώ αλλαχού οι κανονίζοντες την τροχίαν κινήσιν αστυνομικοί συμβουλευούν τ' αυτοκίνητα να διέρχονται γεφύρας με μετριασμένην ταχύτητα. Τοιούτο δε συμβαίνει, διότι εάν περιορίζετο ή ταχύτης των αυτοκινήτων επί της γεφύρας, τότε οι προς αυτήν οδηγούντες όδηγοι θ' άπεφάρσσαντο από το πλήθος αυτών.

ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ ΤΥΦΛΩΝ

Ένα στοιχειώμενο μέρος της γης είναι το χωριό Τιλτέπε της πολιτείας Γιοάκας του Μεξικού. Όλοι οι κάτοικοι του χωριού είναι τυφλοί και τυφλούνται ένα έτος μετά την γέννησιν των. Καθ' οι ξένοι ακόμα, οι όποιοι έλθου να επισκεφθούν το χωριό αυτό είχαν την ιδίαν με τους κατοίκους τύχην. Η επίσημη επί πολλά έτη προσπάθησε να εξακριβώση την αιτίαν, εκ της όποιας επέρχεται ή τυφλωσις, αλλ' έσταθή άδύνατον να ανακαλυφθώ τους λόγους και μόλις πρό μικρού ο Μεξικανός καθηγητής Ρέκα κατοώρθεσε να εξηγήσασθ το μυστήριον. Η κατάρα αυτή, που βαρύνει τους άτυχους κατοίκους του Τιλτέπε προκαλείται από έναν λεπτό σαν τρίχα σκόληκα, που εμφωλεύει εις τους συνδεδειμένους μύς του ανθρώπινου σώματος και έχρηται ένα δηλητήριο, το όποιον επιφέρει την τυφλωσιν. Ο σκόληκς αυτός μεταδίδεται εις το ανθρώπινον σώμα από την αιμοχαρή μυγαν Μόσας, της όποιας μοναδικός εχθρός είναι ή νυκτερίς. Ο άσκαλίνης την αιτίαν της τυφλώσεως καθηγητής συνιστά τον πολλαπλασιασμόν των νυκτερίδων εις την περιοχην του χωριού, οι όποιαι μόνον δύνανται να εξαφανίσουν τις μυγες αυτές και έτσι να εξαλειφθή ή τυφλωσις των ανθρώπων.

ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Τὸ καταφύγιον τῶν ἀηλιτισμένων τῆς ζωῆς.—Πῶς καὶ πότε συνεστήθη.—Ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεώς του.—Ἡ ζωὴ τῶν στρατιωτῶν τῆς Λεγεώνας.—Ἡ ἀσκήσιμος πειθαρχία.—Τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν λεγεωναρίων.—Τὸ μυστήριον ποὺ καλύπτει τὴν ὑπαρξίν των.

Τὸ ἐπαγγελματικὸ κύμα, ποὺ κατὰ τὸ ἔτος 1830 ἐσάρωσεν ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην, παρέσυρε καὶ χιλιάδας ἀνησυχῶν πνευμάτων καὶ τὰ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν δρόμον των. Ὅλοι αὐτοὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ εγκαταλείψουν τὰς πατρίδας των καὶ συνοιθρίσθουν εἰς τὴν δημοκρατικὴν Γαλλίαν, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἀφοῦ ἐμπεδώθη ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Ναπολέοντος τοῦ III, δὲν ἦτο καὶ ἡ ἀρίστη διαμονὴ διὰ δραπέτας. Οἱ τότε κυβερνῆται τῆς Γαλλίας, διὰ ν' ἀπαλλαγούν ἀπὸ

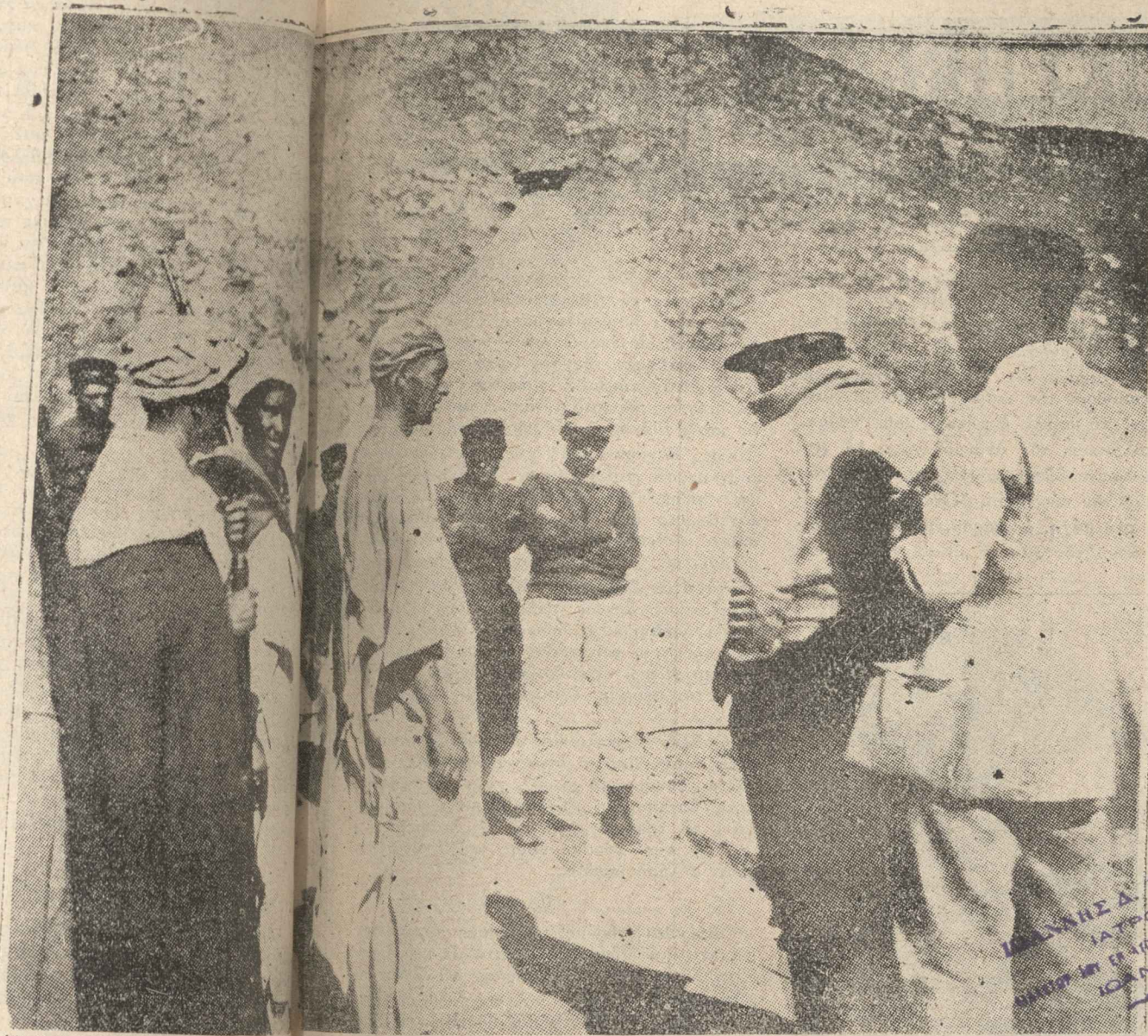
ἑξ τάγματα, ἐξ αὐτῶν δὲ ἓνα τάγμα εἶχε μόνον Ἴσπανούς, ἓνα ἄλλο Ἴταλούς καὶ Πολωνούς καὶ τὰ ἄλλα τέσσαρα μόνον Γερμανούς, δηλαδή, ἡ δύναμις τῆς Λεγεώνας τῶν Ξένων ἀνήρχετο εἰς ἑξακισχιλίους ἄνδρας. Κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἤρχισαν ἀθρόα κατὰ τάξεις ἀλλοδαπῶν εἰς τὴν Λεγεώνα τῶν Ξένων, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε χάσει τὸν ἀρχικὸν τῆς χαρακτηριστικῆς. Τὸ στρατιωτικὸν αὐτὸ σῶμα συνεκροτήθη κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν σκοπὸν, ὥπως ἀπελευθε-

Ἡ ἀπονομή τοῦ Σταυροῦ τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς εἰς ἓνα τραυματικὸν στρατιώτην τῆς Λεγεώνας τῶν Ξένων, διὰ τὴν ἀνδρείαν ποὺ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν ἰθαγενῶν.

τοὺς ἀνεπιθυμητοὺς αὐτοὺς ξένους, συνέστησαν τὴν Λεγεώνα τῶν Ξένων (Legion Etrangère), ἡ ὁποία ἐπεφορτίσθη τῷ 1831 νὰ καταλάβῃ τὸ Ἀλγέριον. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεώς της ἡ Λεγεὼν ἀπέτελετο ἀπὸ

ρόσῃ τὰς ὑποδουλωμένας πατρίδας τῶν κατατασσομένων εἰς αὐτό, ἡ νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὰς ἀπὸ τὴν τυραννικὴν δαυδεύερνῃν μοναρχίαν, ἀλλ' ἐχρησιμοποίηθη διὰ τὴν κατάληψιν τῶν γαλλικῶν ἀποικίων. Κατόπιν ἐγένετο κατὰ

Λιποτάκτης στρατιώτης τῶν Ξένων πρὸ τοῦ στρατιωτικοῦ δικαστηρίου. Διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ φύγῃ, ἐφόρεσε τὴν κελεμπίαν τοῦ ἑσώτερου, ὅπου ἡ κελεμπίαν μετεβλήθη εἰς ῥάκη ἀναλίσχουσα ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν χωροφυλάκων.

Τὸ πυροβολικὸν τῆς λεγεώνας τῶν Ξένων εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἰθαγενῶν.

φύγιον ὅλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις των τοὺς ὠδήγει πρὸς τὸν θάνατον. Ὅλοι ἐγνώριζον τοὺς κινδύνους, ποὺ διέτρεχαν, τὸσον ἀπὸ τὸ μῖσος ἐναντίον των τῶν ἰθαγενῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν ἀκατάπαυστον ἐνστικτὸν των πόλεμον, διότι ἐτοποθετοῦντο πάντοτε κατὰ τὰς μάχας εἰς τὰς περὶ ἐπιφανέστερας θέσεις.

Ὁ πόλεμος ὅμως ἐδημιούργησεν ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα αὐτὰ ῥάκη τοὺς ἀνδρειότερους στρατιώτας. Naί, ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν ποτὶ νὰ χάσουν. Ἦσαν πολὺ πτωχοὶ καὶ δὲν εἶχαν πλὴν τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθῶν καὶ νὰ

ἐλεγχος τῶν ἐπιβατῶν εἶνε αὐστηρότατος. Δὲν εἶνε βεβαίως καὶ ὅλγοι, οἱ ὅποιοι τολμοῦν νὰ λιποτακτῶσιν ἀλλὰ πολὺ γρήγορα μετανοοῦν.

Κυρίως ὅμως, εἰς τὴν Λεγεώνα τῶν Ξένων, κατατάσσονται πλείστοι μυστηριώδεις ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι θέλουν, ἢ ἔχουν συμφέρον, νὰ λησμονηθοῦν διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Γι' αὐτό, ὅλοι σχεδὸν κατατάσσονται μὲ ψεύτικα ὀνόματα καὶ κανεὶς δὲν ἐρωτᾷ τὸ πραγματικόν.

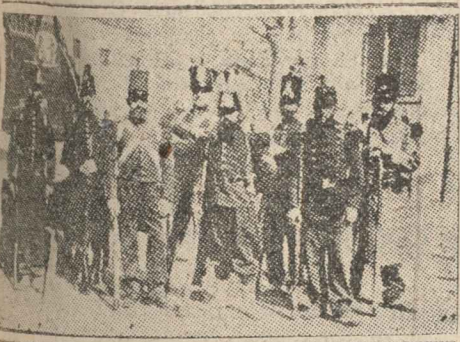
Συνεπῶς συμβαίνει πραγματικὰ ἐπεισόδια μὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τῆς Λεγεώ-

Δύο στρατιῶται τῆς Λεγεώνας, οἱ ὅποιοι συνεπλάκησαν καὶ κατόπιν συνεφιλιώθησαν. Ἐχουν τὴν συνήθειαν νὰ βλασφημοῦνται μετὰ τὴν συμφιλίωσιν.

ὑπερῆφάνους καὶ τοὺς δίνει αὐτοπεποίθησιν. Στρατιῶται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ ὅλας τὰς ἐθνότητας συνδέονται καὶ γίνονται φίλοι, διέχονται μαζὶ πολλοὺς κινδύνους καὶ ἡ κοινὴ αὐτῇ ζωὴ τοὺς συναδελφώνει. Δὲν λείπουν βέβαια καὶ τὰ καλέσματα μεταξὺ των καὶ αἱ συμπλοκαὶ εἶνε συχναί. Συνειθίζεται μετὰ τὸν, οἱ συμπλεκόμενοι, ἀφοῦ κορυφωθῶν νὰ κτυπιῶνται, νὰ συμφιλιῶνται πάλιν καὶ νὰ παγαίνουν νὰ πίνουν, κατόπιν δὲ φωτογραφοῦνται μαζὶ, γιὰ νὰ μὲν ἡ φωτογραφία ὡς ἐνθύμιον τῆς στιγμῆς τῆς συμφιλίωσός. Τὸ ἔθιμον αὐτὸ εἶνε πλὴν παλαιὸν καὶ διατηρεῖται ἀκόμα καὶ σήμερον.

Δὲν εἶνε βεβαίως καὶ ὅλγοι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι στενοχωροῦνται ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν πειθαρχίαν τοῦ σώματος καὶ μετανοοῦν διότι κατετάγησαν. Πολλοὶ ἀποφασίζουν νὰ λιποτακτῶσιν δραστεύοντες ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, ἀλλ' αὐτό, ἐὰν δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον, εἶνε πάντοτε δύσκολον, διότι τοὺς εἶνε ἀδύνατον νὰ κρυφθοῦν εἰς τὰ ἄξανα ἀφρικανικὰ χωρία, ποὺ τὰ πυρπολεῖ ὁ ἥλιος τοῦ Ἰσημερινοῦ. Θὰ συλληφθοῦν παρευθὺς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς χωροφύλακας καὶ θὰ παραδοθῶν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Λεγεώνας, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει αὐστηρὰς τιμωρίας εἰς τοὺς λιποτακτάς καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον. Ὅποτε πάλιν εἶνε εὐκόλῳ νὰ ἐπιβιβασθῶν εἰς πλοῖα, ὅτι εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς ὁ

Ἡ στολὴ τῶν στρατιωτῶν τῆς Λεγεώνας ἀπὸ τοῦ 1848—1880.

ἀναδημιουργήσουν, εἶχον μέσα τους συναισθήματα ἀπογοητεύσεως ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ ἡ αὐτὴ μοῖρα τοὺς ἐγείμει μὲ ἀγανάκτησιν καὶ δίψαν ἐκδικήσεως. Στὸν πόλεμον εἰσέλασαν τὴν κατασίγασιν των παθῶν των καὶ στὴν ἀπελπισίαν τοὺς ἐπιπτον μὲ τόλμην καὶ ἀνδρείαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, μὲ ἓνα πολεμοχαρὲς συναισθήμα, ποὺ κατέστησε τὴν Λεγεώνα τῶν Ξένων τὸν γενναϊότερον στρατὸν τοῦ κόσμου.

Ἡ ζωὴ τῶν στρατιωτῶν τῆς Λεγεώνας, παρὰ τοὺς κινδύνους της καὶ τὰ βάσανα, εἶχε ὅμως καὶ τὰς ἀπολαύσεις της καὶ τὰς χαρὰς της. Τὸ συναίσθημα ὅτι προσφέρουν μίαν ὑπηρεσίαν καὶ εἶνε χρήσιμοι, τοὺς κάνει

ΤΡΕΙΣ ΣΥΜΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

Είμαστε όλοι παλαιοί συμπολεμιστάι και είχαμε συναντηθῇ από τυχαία σύμπτωση στο γραφείο ενός κοινού μας φίλου. Είχαμε νά ιδωθούμε ἀπ' ὅτου ἀπολυθήκαμε ἀπὸ τὸ στρατό, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου καὶ ἡ χαρὰ ὅλων μας γιὰ τὴν συνάντησι ἦταν πολὺ μεγάλη. Ἐκαθήσαμε ὅλοι γύρω στὸ τραπέζι, ἀνάψαμε τσιγάρα καὶ πίνοντας κρασί ἀρχίσαμε νὰ μιλάμε γιὰ τὴν ζωὴ ποὺ ἐπεράσαμε στὸν πόλεμο. Ἐνας ἀπὸ τοὺς κυρίους μᾶς διηγήθηκε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία :

« Ἦταν στὶς ἀρχὲς τοῦ πολέμου, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1914. Πολεμούσαμε μὲ τοὺς Ἀγγλους καὶ ὁ ἀγῶνας ἦταν πολὺ σκληρὸς γύρω ἀπὸ τὰ χωριὰ Μαριετὸν καὶ Μεσαίν. Μπλεκόμαστε μαζὶ τοὺς σὲ μάχες περματώδεις, χωρὶς ὅμως νὰ βγαίνῃ ἀπ' αὐτὲς ἕνα θετικό ἀποτέλεσμα.

Ὁ καρὸς ἦταν ὥραϊος καὶ γλυκὸς καὶ ὁ ἀέρας ἦταν μαλακὸς καὶ εἶχε κάτι ποὺ σ' ἐκάνε νὰ ὀνειροπολῇς, ἡ σούφρα ἦταν μὴν καὶ μέθη. Πολύχρωμα φθινοπωρινὰ λουλούδια ἀνθίζαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, δίπλα στοὺς σωρούς τῶν ἐρειπίων, στοὺς ὁποίους εἶχαν μεταβληθῇ τὰ γύρω χωριὰ ἀπὸ τὴν ὀδὸς τῶν καυονίων, ποὺ ἐπεφταν ἀδιάκοπα. Ἡ εἰρηνικότης αὐτῆς τῆς φύσεως ἐρχόταν σὲ μεγάλη ἀντίθεση μὲ τὴν πολεμικὴ μανία τῶν ἀνθρώπων, τοὺς κινδύνους τῶν καὶ τὴν στερήσεις.

Στὸ λόχο μᾶς ὑπηρετοῦσεν ἕνας νέος ἀνθυπολοχαγὸς ἀπὸ τὴ Βανναρία, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Περοφίγγερ καὶ ἦταν ἀγαπῆτος σ' ὅλους. Ἦταν ἕνας εὐθὺς χαρακτήρας, πάντοτε χαρούμενος καὶ γελαστός. Ἀγαποῦσε τὸν πόλεμο καὶ περιφρονῶσε τοὺς κινδύνους του, ποὺ φαινόταν νὰ μεγαλώνουν τὸ κέφι καὶ τὸ θάρρος του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀδύνατο καὶ κανονικό, καὶ μπορούσε νὰ τὸν θεωρήσῃ κανεὶς γιὰ ὥραϊον. Εἶχε σταθερὰ χαρακτηριστικά, ποὺ ἐφάνερωναν σπανίαν ἐνεργητικότητα καὶ μετέδιδε σ' ὅλους ὅσοι τὸν ἐπλησίαζαν τὸ κέφι του καὶ τὴν αὐτοπεποίθησι. Φαινόταν νὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸς εὐτυχισμένους ἀνθρώπους, στοὺς ὁποίους ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ συμβῇ ἕνα κακό.

Ὁ Περοφίγγερ εἶχε ἕναν ὑπέρητη, συμπατριώτη του, τὸν Σέππ, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ ἀφοσιωμένος σ' αὐτὸν καὶ δὲν τὸν ἀπεχωρίζετο ποτέ. Ὁ ὑπέρητης αὐτὸς ἦταν ἕνα χωριατόπουλο μὲ μεγάλο τετράγωνο κεφάλι καὶ ἐξαιρετικὴ σωματικὴ δύναμι. Ἦξε ἕνα ν' ἀνακαλύπτῃ κρασί ὅπου καὶ ἂν ὑπῆρχε καὶ εἶχε πάντοτε κατὶνὸ, (ὁ διάβολος ξαίρει ποὺ τὸν εὗρισκε) ἀκόμα ἐφτεῖνε θανάσιμα καφὲ καὶ μὲ μιά λέξη ἦταν ἕνας ἄξιος ὑπέρητης. Καὶ οἱ δύο, ὅταν εἶχαν καιρὸ ν' ἀναπαύονταν ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς μάχης μιλοῦσαν πάντοτε γιὰ τὴν πατρίδα τους καὶ τοὺς δικούς των ποὺ εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ, ἡ ὁ Σέππ ἐπαίξε φουσαρμόνια. Διασκεδάζαμε ὅλοι μὲ τὸ ἀπλό του παίξιμο, ποὺ εἴδεινε δυνατὸ μοναχικὸ συναίσθημα καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς του ἦταν πολὺ ὑπερήφανος γιὰ τὸ μουσικὸ ταλέντο τοῦ ὑπέρητη του. Μάλιστα, τὸν εἶχε παρακαλέσει ἂν ἐτύχαινε νὰ σκοτωθῇ στὴ μάχη νὰ τοῦ παίξῃ μὲ τὴ φουσαρμόνια ἕνα δυὸ κομμάτι, γιὰ ἀποχαρῆται καὶ ὁ Σέππ τὸν εἶχε βεβαιώσει ὅτι θὰ ἐκτελοῦσε τὴν ἐπιθυμία του αὐτῆ.

Οἱ δύο αὐτοὶ Βανναροὶ εἶχαν καὶ ἕνα φίλον ἀκόμη, ἕνα ἐξυπνὸ σκυλί, τὸν «κάρου». Τὸν εἶχαν συναντήσει σὲ μιά πορεία, ποὺ ἐκάνε τὸ σινταγμα στὴ Φλάνδρα καὶ σὺν ἄ-

δέσποτο ποὺ ἦταν τοὺς ἀκολουθῆσε. Ὁ Σέππ τὸν περιποιήθηκε καὶ εἶπε ἔμεινε μαζί τους. Ἀκολουθοῦσε τὸ λόχο στὶς πορείες τους καὶ ἐκυνήγουνε τὰ κοράκια ἐξω στοὺς ἀγρούς ξωφρὰ καὶ χαρούμενα. Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου ἀγαποῦσαν τὸν «κάρου» καὶ ἐπαίξαν μαζί του, γιὰ τὸ σκυλὶ ἐγνώριζε κάθε ἄνδρα, ἀλλ' ὅταν ἄκουε τὸν ἀνθυπολοχαγὸ νὰ τοῦ σφριζῇ ἀφῆκε ὅλους καὶ ἔτρεχε κοντὰ του κουνώντας τὴν οὐρά του. Ὅταν ὁ λόχος ἦταν ἐξω στὴ μάχη, ὁ «κάρου» ἔμενε στὶς ἀποσκιευνές, ὅπου τὸν ἔδεναν. Ἐκεῖ ἔμενε σκυ-

Ὁ Σέππ εἶχε γονατίσει

θερπὸς καὶ οὔτε ἐτραγεν ἂν δὲν ἐρχόταν κοντὰ του ὁ ἀνθυπολοχαγός.

Ἐτοὶ περνοῦσε ὁ καιρὸς μέσα στὸν σκληρὸν ἀγῶνα καὶ κάποτε ἐφθασε ἡ συμφορὰ. Μιά μέρα, ὁ Περοφίγγερ εἶχε προχωρήσει ἐξω ἀπὸ τὸ χαρακώμα. Ἦταν περμένος στὴν κοιλιά πίσω ἀπὸ κατὶ πέτρες, ἐξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Χόλλενμπέκε καὶ ἐπιυποβολοῦσε. Δίπλα του ἦταν ξαπλωμένος ὁ Σέππ μὲ τὸ τουφέκι καὶ αὐτὸς στὸ χέρι. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ ἐκεῖ φαινόταν ἕνα ἄλλο «Ἀγγλο», οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ στήσουν ἕνα πολυβόλο.

— Πρέπει νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουμε, εἶπεν ὁ Περοφίγγερ. Δὲν θὰ τοὺς ἀρήσω νὰ στήσουν τὸ πολυβόλο.

Πράγματι, εἶδαμε ἕναν Ἀγγλο νὰ πέφτῃ ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς τοῦ Περοφίγγερ, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα στὸν ἀέρα. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἐσοκίτευσε καὶ πάλι καὶ ἀκούστηκεν ἕνα «τάκ». Τότε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἐσκίψε τὸ κεφάλι ἐπάνω στὸ ὅπλο : ἦταν νεκρός. Ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε κτυπήσει ἐπάνω στὸ μέτωπο.

Ὁ Σέππ εἶχε γονατίσει κοντὰ του μὲ τὸ στόμα ἐλάνοιτο ἀπὸ τὴν ταραχὴ.

— Κύριε ἀνθυπολοχαγέ... κύριε ἀνθυπολοχαγέ... κύριε ἀνθυπολοχαγέ... ἐλεγεν ἀδιάκοπα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε.

Ἐπῆγαμε κοντὰ τους καὶ ἐξετάσαμε τὴν καρδιά τοῦ σκοτωμένου : εἶχε παύσει νὰ παλῇ καὶ ὁ Σέππ τοῦ ἐκλείσει τὰ μάτια. Ὑστερὰ τὸν μεταφέραμε πίσω ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ τὸν

ἐθάψαμε σ' ἕναν κήπο μὲ τὸ πρόσωπο νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν Γερμανία. Ὁ Σέππ κατόπιν ἐκοιμήθη ἐπάνω στὸν νοπὸ τάφο, καὶ τότεν ἐκάθησεν, ἤσυχος κατὰ τὰ φανόμενα, κοντὰ στὸν τάφο, ἐβγαλε τὴν φουσαρμόνια καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ, ὅπως τοῦ εἶχαν εἰπῇ νὰ κάνῃ ἄλλοτε ὁ ἀνθυπολοχαγός του, ὅταν ἐξοῦσε. Εἶχαμε σταθῇ γύρω του καὶ τὸν ἐκούγαμε νὰ παίξῃ τὴν φουσαρμόνια μὲ πόνον καὶ πάθος. Ἐνῶ ἐπαίξε ἄκόμα, ἀκούσαμε κοντὰ μᾶς ἕνα οὐρλασμα καὶ εἶδαμε τὸν σκύλο «κάρου» νὰ φθάνῃ, ἀφού ἔσπεσε τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον τὸν εἶχαν δέσει. Πῆγε κοντὰ στὸν Σέππ, τὸν ἐμύρισε ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὶς καὶ ἄρχισε πάλι νὰ οὐρλιάζῃ. Ὑστερὰ ἀνέβηκε στὸ λόφο τοῦ τάφου καὶ μὲ τὰ μπροστινὰ του πόδια ἄρχισε νὰ σκάβῃ τὸ μαλακὸ χώμα, τὸ ἐμύριζε, ἐσθῆκεν τὴ μοσχὴν του στὸν ἀέρα καὶ ἐγαύγιζε ἕναν ὄρατον ἐκ-θρό.

Ὁ Σέππ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίξῃ στρατιωτικὰ τραγούδια μὲ λυπητερὴ μελωδία καὶ ἐβλεπε συνάμα τὸ σκυλὶ ποὺ οὐρλιάζε πάντοτε ἀπελπισμένα. Τὸ οὐρλασμα αὐτὸ εἶχε κατὶ τὸ τραγικὸ μαζὶ μὲ τὴν λυπητερὴ μὲ λυφίτες τῆς φουσαρμόνιας καὶ ἐραῖαν τὴν περὶ σκληρὴ καρδιά.

Ἐξω στὸ δρόμο, ἀκούσαμε ἔξαφνα τραχμάτα καὶ εἶδαμε τὸ στρατό νὰ φεγγῇ ἐπὶ τὰ πόδια. Σὲ μιά στιγμὴ, ἀκούσαμε νὰ λέγουν ὅτι ἐφθάναν οἱ Ἀγγλοὶ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσαν καὶ ἐμεῖς. Ὁ Σέππ ἤθελε νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸ σκυλί, ἀλλ' αὐτὸ τὸν ἐδάγκανε καὶ τὸν γρατσούνισε καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Ἐτοὶ τὸ ἄφησε ἐκεῖ καὶ ἀκούσαμε τὰ σπαρτακτικὰ τὸν οὐρλασματα, ὅταν ἀκόμα εἴμαστε μακριὰ ἀπ' τὸ χωριό.

Μετά δυὸ ἡμέρες κατορθώσαμε ν' ἀποθῇ-σομε τοὺς Ἑγγλέζους καὶ ἐμπήκαμε πάλι στὸ χωριό. Ἐγὼ μὲ τὸν Σέππ ἐτραβήξα γιὰ τὸν κήπο, ὅπου ἦταν ὁ τάφος τοῦ Περοφίγγερ καὶ εἶδαμε ἐπάνω στὸν μικρὸ λόφο ἔξαπλωμένο τὸ ψυχρὸ πτώμα τοῦ σκυλίου.

ΧΑΝΣ ΜΠΕΡΤΓΕ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΝΑΠΟΔΑ

Υπάρχουν πολλὰ λέξεις, ποὺ ἂν ἐκφωνηθῶν ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχὴ σχηματίζον μίαν νέαν λέξιν, ἐκφράζουσαν διαφορετικὸν πρᾶγμα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἁσλατικὸν κράτος τοῦ «Ἀνάνι» γίνεται ἡ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσοῦσα εἰς τοὺς Ἑβραίους «Μάννα», ἡ χώρα τῆς Ἀραβίας «Ἀδὰμ» γίνεται «Μόδα» καὶ ἀπὸ τὸ «Σουέξ» γίνεται τὸ «Ζεῦξ». Ἀπὸ τὰς λέξεσι τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὸ ὄνομα Εὐὰ γίνεται ἡ λατινικὴ λέξις «Ἀδὲ» ποὺ σημαίνει «Δόξα τῷ Θεῷ», «Ἀδὲ» γίνεται Λέθα (πόλις τῆς Πομερανίας), Ἀρὼν γίνεται τὸ γυναικεῖον ὄνομα Νόρα καὶ ἀπὸ τὴν Ραχὲλ γίνεται τὸ ὄνομα τοῦ περιττοῦ μουσικιστοῦ Λεχάρ. Πολλοὶ καλλιτέχναι καὶ συγγραφεῖς εἶχον ὡς φιλολογικὸν ψευδώνυμον τὴν ἐκφώνησιν τοῦ πραγματικοῦ τῶν ὀνόματος ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχήν. Ἐτοὶ ἡ βιολινίστρια Χάρμας εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Σενζαρά», μὴ ἡθοποιὸς τοῦ Βερολίνου Ἀδρὰμ ὀνομαζόμενῃ εἶχε τὸ ψευδώνυμον «Μάρδα» καὶ ὁ Μόζαρτ ὅταν ἦσαν νέος μετεχειρίσθη ὡς ψευδὸν νυμὸν τὸ ὄνομα «Τραζόμ».

KINEZIKI ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤ' ΕΜ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ἄκουσα ποὺ τὸ κορόιδευε καὶ τὸ ἐβριζε ἐλεεινά... καὶ ἄρχισα νὰ τρέμω ἀπὸ τὸν τρόμο μου.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια! Δὲν πίστευα ὅτι μπορούσε νὰ βρεθῇ ἄνθρωπος τόσο τρελλός, ὥστε νὰ ἀγνοῇ τοὺς νόμους τοῦ βουνοῦ καὶ πρὸ πάντων αὐτὸν ποὺ εἶνε ὁ πρὸ σεβαστός ἀπ' ὅλους καὶ λέγει :

«Ὅποιος τολμήσῃ καὶ ὑβρίσῃ τὸν «βασιλέα τοῦ δάσους» θὰ πεθάνῃ μὲ τὸν πρὸς τὸν μερὸ θάνατον».

«Τί... Τί... ἀφέντη, πῶς ἐτρεμα! Γιὰ αὐτὸς ποὺ εἶχε φερθῇ ἐτοί, σ' αὐτὸν πρὸς τὸν ἔρχεται κάθε μέρα στὸν κόσμο, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν εἶνα ἀναγνωρίζει... ἦταν ὁ ἀδελφός μου...

«Κι' ὁ θάνατος φάνηκε τὴν στιγμὴ ποὺ ἄ-

Ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πρὸς πολὺ

νοῖζε τὸ στόμα μου γιὰ νὰ τὸν ἐξορκίσω νὰ σοπάσῃ.

«Μὰ σκαὶ φάνηκε πίσω του, μιά σκαὶ ποὺ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ φωνάξῃ μὲ μιά σκουνητὰ ἐβριζε τὸν Τάνν μέσα στὸν λάκκο ὅπου ἐμαίνετο τὸ θηρίο.

«Γιὰ μιά στιγμὴ νόμισα ὅτι μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ μου εἶχε κυθῇ καὶ ὁλο μὲ τὸ αἷμα μέσα στὴν τάφο. Ἐχασα τὸν κόσμο... σταμάτησε ἡ ζωὴ γύρω μου. Κ' ὕστερα ἕνας ῥόγχος...

«Τί... Τί... ἀφέντη... Ὁ ῥόγχος ἐνός ἀνθρώπου ποὺ μετατρέπεται σὲ κήρυκος. Ἐνας ῥόγχος ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν ὅλο τῶν δέντρων καὶ ποὺ ἡ ἦρα τοῦ δάσους ἐφερεν μακριὰ. Ἐνας ῥόγχος ποὺ ἐπαίνε σ' αὐτὰ μὲ, ἐσθίξε τις ὅσες μὲ καὶ μοὶ πλήγωνε τὴν καρδιά. Ἐνας μόνον ῥόγχος ποὺ ἀπ' ἐκείνη τὴν βραδύα ῥιζώθηκε μέσα στὰ κόκκαλα τοῦ κεφαλοῦ μου, μέσα στὸ στήθος μου, ποὺ δὲν θὰ βγῇ ποτέ.

«Κ' ἐπειδὴ δὲν μπορούσα νὰ κλείσω τὰ μάτια μου, ἐβλεπα, ἀφέντη μου, ἐβλεπα...

«...Κ' εἶδα τὸν Μπάο νὰ δειλνῇ τὸν νῆρον του, νὰ χορεύῃ στὴν ἄκρῃ τοῦ λάκκου καὶ νὰ γελᾷ θριαμβευτικὰ κατὰ ἀπὸ τὰ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

«Ἐμεῖνα ἐκεῖ ὡς τὸ πρῶτο σχεδὸν ἀναίσθητος. Ὅταν ἐξημέρωσε κατέβηκα γυμνός τας τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐφυγα τρεχάτος, σὺν ἕνα σκύλῳ ποὺ τὸν κυνηγοῦν.

«Ὑστερὰ ἀρρώστια! Ἀρρώστια βαρεῖα, καὶ ὅταν γιαιτρεῖται, ὁ Τάνν εἶχε ξεχαστῇ πᾶς τὸ χωριό.

«Δὲν εἶπα τίποτε, γιὰ τὸ Μπάο, ποὺ ἦταν τώρα ἄντρας τῆς Τί-Νάμ, θὰ διέταζε νὰ

μὲ δειροῦν μὲ τὸ κατσίκι ὡς ποὺ νὰ πεθάνω. Κ' ὕστερα σὲ τί θὰ ὠφελοῦσε; Μήπως πιστεύουν ποτὲ στὸ χωριό μου τὰ λόγια τῶν «νιός»; (παδιών). Κ' ἐγὼ δὲν ἦμουν παρὰ ἕνα παιδί. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχα ἀρροστήσει ὅλοι μὲ φώναζαν «ὁ ἡλίθιος». Ἀλλ' ἐγὼ γελούσα κρυφά, γιὰτὶ μόνος ἐγὼ ἤξευρα ὅτι ὁ Μπάο, μὴ βραδεῖα μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος εἶχε παραβιάσει τοὺς νόμους τοῦ βουνοῦ, καὶ μετὰξὺ ἄλλων αὐτὸν ποὺ λέγει :

«Ὅποιος τολμήσῃ καὶ σκοτώσῃ τὸν νικητὴν τοῦ «βασιλέως τοῦ δάσους» πρὶν κρυφῶσαι τὸ ξεγδαρμένο δέρμα τοῦ ζώου, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τρομερὸ θάνατον».

«Γελούσα καὶ περιμένα γιὰτὶ ὑπῆρχε καὶ ἄλλος νόμος :

«Ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκοτώσῃ τὸν νικητὴν θὰ σκοτωθῇ καὶ αὐτὸς ἀδόξως μὲ τὴν σειρά του ἀπὸ τὸν πλησιέστερο συγγενὴ τοῦ νικητοῦ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἀποφασίσῃ τὸ βουνό».

«Καὶ γελούσα κρυφά γιὰτὶ ἐγὼ ἦμουν ὁ μόνος ἀδελφός τοῦ Τάνν.

«Ὁ Μπάο ἐφυγε ἀπὸ τὸ χωριό. Περιμένα πολὺ καιρὸ ἀκόμα καὶ ὕστερα ἦλθε ἡ ὥρα καὶ ἐφυγα καὶ ἐγὼ.

«Στὴν ἐπαρχία σου, ἀφέντη μου, ἀντάμωσα τὸν Μπάο ποὺ φύτευε ῥίζι μέσα στὸν γυζῶνα. Τὸν πλησίασα χωρὶς νὰ μιλήσω καὶ ἄρχισα νὰ τὸν κτυπῶ μὲ τὸ μαχαίρι, ὡς ποὺ ἐπεσε χάμω στὴ λάσπη καὶ στὸ νερὸ μὴ ἀμορφῇ μᾶζα ἀπὸ σάρκα. Δὲν φώναξε, μόνον πέφτοντας ψιθύρισε : «τὸ βουνό! τὸ βουνό!»

«Κ' ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα : «ναί».

«Μὴ κουνᾷς τὸ κεφάλι, ἀφέντη μου λευκὲ, τὰ λόγια μου εἶνε ἀληθινὰ!... Οἱ ἄνθρωποι σου μὲ συνέλαβαν καὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ, σὲ σένα. Τώρα τὰ ξεθώρεε ὅλα. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βουνοῦ δὲ λένε ψέμματα, σ' ὁρίζομαι μὲ τὸν χρυσὸ Βουδδὰ τοῦ χωριοῦ μου, ὅτι σοὺ εἶπα ὅλην τὴν ἀλήθεια.

«Καὶ τώρα, μεγάλε μου δικαστὰ, κάμε μου ὅ,τι θέλεις. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τίποτε, ἀφού ἐκάμα αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ».

ZAN NT' ΕΣΜ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὅποια γυναῖκα θέλει πραγματικῶς νὰ ἀρνηθῇ λέγει μόνον ὅχι. Ὅποια ἀρνείται μὲ πολλὰ λόγια, ἡμπορεῖ εὐκόλῃ νὰ μεταπεισθῇ.

Ἡ γυναῖκα γιὰ τὰ δικά της μυστικά δὲν ἔχει γλώσσα. Γιὰ τὰ ἑξῆς ἔχει διὰ τῆς.

Δὲν ὑπάρχει ἀνάσθησι γυναῖκα. Ὑπάρχει μόνον γυναῖκα ποὺ δὲν ἔχει ἀγαπήσει ἀκόμη.

Ὅταν μιά γυναῖκα δὲν ἔχει πιστὴ φίλη γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ στὴν ἀπιστίε της, θάβῃ μὴ πιστὴ ὑπερηφάνια γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ.

Ἡ ζωὴ εἶνε ἕνας ὕπνος. Ὁ ἔρως εἶναι τὸ ὄνειρο ἢ κάποτε—ὁ ἐφιάλτης.

Ἡ γυναῖκα εἶνε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἔρωτα. Ὁ ἄνδρας πρὸς τὸν ἔρωτα.

Ὁ γυναικεῖος ἐρωτισμὸς δὲν ἀναγνωρίζει παλαιὸς ἔρωτας. Ἀναγνωρίζει μόνον ἄνδρας ποὺ ἀγαπᾷ.

Ἡ ἐντροπὴ εἶνε ὁ καλύτερος φύλας τῆς ἀρετῆς τῶν γυναικῶν. Πολλὰ λίγες γυναῖκες εἶνε ἐνδοτερες ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς τὴν ἀρετὴ καὶ μόνον.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΓΚΑΟΥΤΑΜΑ ΒΟΥΔΔΑ

Μία νέα πρωτότυπη ταινία.—Η ανάπαράστασις τῆς ζωῆς τοῦ Βούδδα.—Ολοι οἱ ἠθοποιοὶ Ἰνδοί.—Η καταπληκτικὴ πολυτέλεια τῆς ταινίας

Πρὸ 2.500 ἐτῶν ἡ Αὐλὴ τοῦ Βασιλέως Σουδοδάνα — τοῦ ὁποῖου τὰ κράτη ἐξετείνοντο εἰς τὰς ὑπάρχειας τῶν Ἰμαλαίων — κατεῖχτο ἀπὸ μεγαλὴν κατῆφειαν. Ὁ ἡγεμὼν δὲν εἶχε κληρονομήσει τὸν θρόνον. Οἱ προσετοὶ τοῦ βασιλείου, ἀνισχυοῦντες διὰ τὰς βλέψεις τῶν γειτονικῶν μοναρχῶν, ἐπρότειναν εἰς τὸν βασιλεῖα Σουδοδάνα, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν προκατόχων του, νὰ ἐκλεγῇ ὁ νέος βασιλεὺς ἀπὸ τὸν ἱερὸν ἐλέφαντα μεταξὺ τῶν παιδίων τοῦ λαοῦ.

Ὅταν τὸ συμβούλιον τῶν προσετῶν ἐτελείωσε καὶ ὁ βασιλεὺς ἔμεινε μόνος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βασιλικὴν αἰθουσαν τῶν συμβουλίων ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία, κρυμμένη, ἤκουσεν ὅλην τὴν συζητήσιν.

Ἐπρωχώρησε, ἐπλησίασε εἰς τὸν βασιλέα καὶ γονατίσασα μπροστά του, τὸν παρεκάλει χάριν τῆς εὐτυχίας τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους νὰ τὴν χωρίσῃ, νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ καὶ νὰ πάρῃ μίαν ἀλλήν, ἱκανὴν νὰ τοῦ δώσῃ τὸν πονητὸν διάδοχον τοῦ θρόνου.

Ὁ βασιλεὺς, συγκινημένος διὰ τὴν αὐτοθυσίαν τῆς ἀγαπῆτης του συζύγου, τὴν ἔπασσε ἀπὸ τὸ χεῖρ, τὴν ἔσπρωξε καὶ εἶπε :

— Ἀντὶ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Ἄν ὁ Θεὸς δὲν θέλῃ νὰ ἀποκτήσω διάδοχον, δὲν δύναμαι ν' ἀντιδράσω εἰς τὰς βουλὰς σου. Ἐσὺ ὅμως θὰ μείνῃς ἡ ἀγαπῆτὴ καὶ πιστὴ συζυγὸς μου. Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς βοηθήσῃ...

Καὶ ἰδοὺ τὸ θαῦμα ! Ἐπειτα ἀπὸ ἐννέα γυῖρους τῆς σελήνης, ἡ βασίλισσα, ἡ ὡραία Μάγνα, ἐγέννησε ἕνα πεντάμορφο παιδί.

Ἀλλ' ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ ἐκόστισεν εἰς τὴν μητέρα τὴν ζωὴν της. Καὶ ἡ ὡραία Μάγνα ἐπῆγεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, εὐχαριστημένη διότι ἐχάρισεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὸν λαὸν τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου, ποὺ θὰ διαδοῖκε τὸ βασιλικὸν γένος.

Παρ' ὅλην τὴν λύπην διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς βασίλισσας, ὁ λαὸς ἐπανηγύρισε μὲ ἐνθουσιασμὸν τὸ εὐτυχὲς γεγονός. Εἰς ὅλην τὴν χώραν ἐγίναν ἑορταί, πανηγύρεις καὶ ἀγῶνες.

Τὸ βασιλόπουλο ἐμεγάλωνε σὰν τὸ ὄμορφο λουλούδι. Καὶ εἶχε πᾶν γέννη ἕνα πανόρητο παλινγκράμι, ὅταν ἕνα ὄνειρο ἤλθε νὰ τὰράξῃ τὴν εὐτυχία τοῦ γηραιοῦ βασιλέως. Εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι μεταξὺ τοῦ ἀγαπημένου του παιδιοῦ καὶ τοῦ θρόνου τοῦ ἐχόνοντο τρία ἐμπόδια ἀνθρωπίνης λύπης, συμβολιζόμενα ἀπὸ ἕνα γέρο, ἕναν ἄρρωστο καὶ ἕναν πεθαμένον.

Ἐκάλεσε ὅλους τοὺς σοφούς, ὅλους τοὺς μάντιες καὶ οἰωνοσκόπους καὶ τοὺς διηγήθη τὸ ὄνειρό του. Καὶ αὐτοὶ τὸν συνεβούλευσαν νὰ κατασκευάσῃ ἕνα μεγαλοπρεπὲς παλάτι, τριγυρισμένο ἀπὸ κήπους, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο παρὰ εὐτυχία τῆς φύσεως, θαύματα τῆς τέχνης, μετὰ δαμάτια καὶ ἡδονὴ τῆς νεότητος.

Ἐνα ὡραῖοτατο βασιλικὸ κορίτσι, ἡ Γκόκα, τὸ ὁποῖον τὸ βασιλόπουλο ἠγάπα μὲ ἀπειρον ἀγάπην, ἐγενε συζυγὸς του. Ποτὲ ὁ κόσμος δὲν εἶδε ἕνα παράδεισον ἐπίγειον τόσο ἀρμονικὸν εἰς τὴν διάθεσιν ἐνός ἐγγύους ἐρωτευμένου. Καὶ ἐτοίμ τὸ καλὸ ὄνειρο θὰ ἀπεδεικνύετο ψευδές.

Ἀλλὰ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος βαρύνει κρυφὰ ὁ ὄγκος ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης λύπης, ἡ ὁποία μὲ φωνὴν πόνου, τὸν κράζει ἐξὸ ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦ μαγικοῦ της παλατιοῦ.

Καὶ τὸ βασιλόπουλο ἀπεφάσισε τέλος καὶ

ἐβγήκε εἰς τὸν ἀπέραντο κόσμον. Ἐκεῖ ἐκτοτε εἶδε ὅτι βασιλεύουν ἡγεμόνες — ἡγεμόνες πολὺ δυνατοτέρους ἀπὸ τὸν πατέρα του —, ἡ φτώχεια, τὸ γῆρας, ἡ ἀρρώστεια, ὁ θάνατος. Καὶ αὐτὸς καὶ ἡ ἀγαπημένη του ὡραία Γκόκα θὰ γίνοντο μὴ μέρη γέροι ζαρωμένοι ἢ θὰ καταντήσουν ἰσως σὰν τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους καθημερινῶς βασανίζει ἡ λέπρα καὶ τοὺς καταστρέφει τὸ κορμὶ των. Ὅλα εἰς τὸν κόσμον εἶνε ματαιότης. Μὴ φωνὴ ὑψώνεται δυνατώτερη ἀπὸ κάθε ἀναστεναγμόν, ἕνα μόνον φῶς θριαμβεῖ μετὰ εἰς τὴν νύκτα ὅλης αὐτῆς τῆς λύπης, τὸ ἀπέραντον πόνον.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ πέφτει ἀπὸ ψηλά καὶ παρηγορεῖ. Τὴν ἀκολουθεῖ τὸ βασιλόπουλο.

Ὁ Βούδας λίγο πρὶν γίνῃ προφήτης (Εἰκὼν ἀπὸ τὸ φιλμ)

Μὴ νύκτα, ἐνθ' ἡ ἀγαπημένη του Γκόκα κοιμάται, τυλιγμένη μὲ ἐλαφροὺς πέλους καὶ μὲ μαργαριτρία ἀνεκτίμητα, ὠραιότερη ἀπὸ ποτὲ, ὁ ἄνδρας της τὴν ἀποκαρτετὰ κρυφὰ καὶ σὰν κλέφτης ἐγκαταλείπει διδ' ὑπερταρὰ φορὰν τὴν χώραν ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων ἀπολαύσεων.

Τὸν ἀκολουθεῖ μόνον ἕνας δούλος, ὁ πιστὸς τὸν Γκάννα. Ὅταν ἐφθασαν ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον, τὸ βασιλόπουλο βγάζει τὰ σάνδαλά του, τὸ σπαθί του καὶ τὸ κράνος του, τὸ φορτωμένο διαμάντια, τὰ δίδει εἰς τὸν Γκάννα καὶ τοῦ λέγει :

— Θὰ τὰ ἀπιθώσῃς εἰς τὰ πόδια τῆς Γκόκα καὶ θὰ τῆς πῇς ὅτι παρατῶ ὅλα, ἀκόμη καὶ τὴν ἀγάπην της, γιὰ νὰ κατακτήσω τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς.

Τὸ παιδί τοῦ παντοδύναμου μονάρχου εἶνε τώρα πλὴν μοναχό. Ἐνθ' προχωρεῖ, συναντᾷ ἕναν ζητιάνον καὶ ἀλλάζει μὲ τὰ κοινὰ του τὸ βασιλικὸ του φόρεμα.

Ἐτοίμ πλὴν ἀρχίζει ἡ μεγάλη εἰςμαρμένη του. Διότι ἐκεῖνον τὸ ὡραῖο βασιλόπουλο εἶναι ὁ Γκουατάμα, ἐκεῖνος ποὺ θὰ εἰλγῇ εἰς τὸν ἀπέραντον κόσμον τὸν λόγον τῆς σωτηρίας, εἶνε ὁ Ἰνδὸς Σωτήρ, ὁ Βούδας, τοῦ ὁποῖου τὴν θρησκείαν ἐξύμνησαν καὶ αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ σοφοί, ἀποδείξαντες αὐτὴν ὡς πρόδρομον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Καὶ κληρικὸι χριστιανοί, ὅπως ὁ καθολικὸς Ἰησοῦιτῆς Ντεβιδιέ, δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθοῦν εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸν Ἰνδιὸν μὴν ὑψίστην ἡθικὴν ἀξίαν καὶ ἐν ὑπερόχον πνευματικὸν περιεχόμενον.

Ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἔχει ἤδη ἀπὸ πολ-

λοῦ κινηματογραφικὰς ταινίας μὲ τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ. Μέρη τοῦδε ὅμως καμμία ταινία δὲν εἶχε ἀναπαράστησιν τὸν βίον τοῦ Βούδα. Δύο νέοι Ἰνδοί, μορφωμένοι, ἀπεφάσισαν ἀπὸ ἐτῶν νὰ ὑπερπλήσουν κατὰ σχολίαν καὶ νὰ προσφέρουν εἰς τὸν κόσμον μίαν κινηματογραφικὴν ταινίαν μὲ τὴν ζωὴν τοῦ Βούδα. Οἱ νέοι αὐτοὶ εἶναι ὁ συγγραφεὺς Νίρα Γιὰν Πάλ καὶ ὁ δικηγόρος Χιαν-σου Ράη, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπὸ τοὺς διασημότερους ἠθοποιοὺς τοῦ Ἰνδικοῦ θεάτρου καὶ μαθητῆς τοῦ περιφημοῦ Ταγκόρε. Οἱ αὐτῶν δύο τοῦτον νέων ἐστέφθησαν ὑπὸ τὴν τυγίαν καὶ μὴ γεωμανικῇ ἐταιρείᾳ κινηματογράφου, ἡ «Ἐμέλλα» τοῦ Μογάρου, ἀνέλαβε νὰ κινηματογραφήσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Βούδα.

Ἡ ταινία αὕτη, πλὴν τῶν ἄλλων, θὰ ἔχῃ τὸ προσόν ὅτι θὰ παιχθῇ ἀπὸ πραγματικῶν Ἰνδῶν καὶ ἐπὶ τόπου. Ὀλόκληρος ὁ φιλμ θὰ παιχθῇ εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἰνδοὶ εἶνε οἱ ἠθοποιοί, ἀπὸ τοῦ προταγωνιστοῦ μὲρ τοῦ τελευταίου ὑπερητάκου, πραγματικαὶ πόλεις καὶ οἱ ναοί, τὰ μέγαρα, τὰ ἱερά, τὰ ἀνάμματα τῶν Θεῶν.

Διότι ὁ Χιαν-σου Ράη, ὁ ὁποῖος ὑποσχετάται εἰς τὴν ταινίαν τὸν Βούδα, ὑπεσχεθῆσας ἀπίστευτα ἐμπόδια, κατόρθωσε νὰ νικήσῃ κάθε ἀντίστασιν καὶ νὰ τοῦ ἐπαρτεῖ νὰ κινηματογραφήσῃ ἐπιτοσίως τὴν ζωὴν τοῦ Θεοῦ τῶν. Τὴν ὡραίαν Γκόκα ὑποσχετάται ἡ κόρη ἐνός ἐκ τῶν ἀρχόντων τῶν Ἰνδιῶν. Ἀρχόντες καὶ μαργαριττῆδες ἔθεσαν εἰς τὴν διάθεσιν του τοὺς θησαυροὺς τῶν μυθωδῶν παλατιῶν των. Σαράντα ἐλέφαντες θὰ μετάρχον τῆς γαμήλιου πομπῆς, τὰ δὲ χρυσαλμάκια τῶν θὰ εἶναι χρυσοκέντητα μὲ πολυτίμους λίθους.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀναζητήσεως τῶν πρὸ σώπων, τὰ ὁποῖα θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ταινίαν, εὐρε μίαν λύσιν ἀληθῶς ἰδεώδη, διότι ἐξελέγησαν τὰ καταλλήλιστα ἱερὰ πρόσωπα. Ἀρκεῖ νὰ εἰπομεν τὸ ἀνώτατον ἐπεισόδιον :

Διὰ τὴν ἀναπαράστασιν τῆς ἀνθρωπίνης θλιότητος ἐξελεῖσθαι μίαν ἡμέραν ἕνα ὁποῖον τὸ πρόσωπον νὰ εἶδῃ τὴν ἐντίμωτον ἀνθρώπου ἐτοιμοθάνατον. Ὁ ὑπὲρ τῆς προταγωνιστοῦ τοῦ εἶπε :

— Ἦνυχάσατε, θὰ σὰς εὖρω τὸν καταλλήλον ἀνθρώπον. Ἄν θέλετε, πάμε ἀμέσως εἰς αὐτόν.

Καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς πτωχικὴν συνοικίαν, εἰς τὸ σπῆτι ἐνός ἀνθρώπου σκελετωδούς, τοῦ ὁποῖου ἦτο καταφανὲς τὸ προσεγγὲς τέλος.

— Ἰδοὺ ὁ καταλλήλος τύπος ! τοῦ εἶπε. Θὰ ἴδῃτε ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτέλεσεως ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς θὰ πεθάνῃ !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἠθοποιὸς ἠσθάνετο κακοῦτον δυσκολίαν νὰ ἐνοχλήσῃ ἕνα ἐτοιμοθάνατον, ὁ ὑπὲρ τῆς προσέθηκε :

— Θὰ ἴδῃτε ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶνε εὐχάριστη στήμιος νὰ πεθάνῃ στὴν κινηματογράφου, γιὰτὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ἐγγίζει τὸ τέλος του καὶ τοῦ εἶνε ἀδιάφορο ποῦ θὰ πεθάνῃ, ἐδῶ ἢ στὸ στούντιο.

Ἄν τὸς γαλήνη ἀπέαντι τοῦ θανάτου εἶνε καρπὸς τῶν διδασμάτων τοῦ Βούδα, ὁ πῶς καὶ πράγματι συμβαίνει, πρέπει νὰ ἐμολογήσωμεν ὅτι δὲν ἀνήγγησαν ματαιὰς διδασμάτα τοῦ μεγάλου τούτου διδασκάλου εἰς τὸν μακρινὸν κόσμον τῶν μυσηριακῶν Ἰνδιῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν παύουν ἕνα μέγα τραγικὸν δράμα, τὴν τραγῶδιαν τῆς ἀπελευθερώσεως των.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως μὴ μεγάλη φασαρία εἶνε στὴν γειτονικὴ μεγάλη αἰθουσα ὅπου, μὴ ὥρα πρῶτῃτερα, εἶχε παιχθῇ τὸ μεγάλο μπαλέτο τῶν νυμφῶν καὶ τῶν δρυάδων.

— Ἡ βασίλισσα πεθαίνει !... Νὰ τί εἶχε συμβῇ :

Εἶδαμε ὅτι ὁ κόμης Μαριγιὰκ πῆγε εἰς ἀναίτησι τῆς Ἰωάννας ντ' Ἀλμπρέ. Τὴν συνάντησε πάνω-κάτω τῇ στιγμῇ ποῦ ὁ Κάρολος 9ος καθόταν στὸ θρόνον ἀνάμεσα στὸν Ροντάρ καὶ στὸν Κολινύ. Ἐκείνη ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποῦ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, τριγυρισμένη ἀπ' τὴ συνοδεία τῶν εὐπατριδῶν της προχωροῦσε ἀργά, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, πρὸς τὴν βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.

Σοβαρὴ καὶ σκεπτικὴ, ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ παρευσκόταν σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ ποῦ δινόταν πρὸς τιμὴν τοῦ υἱοῦ της, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ γιὰ ποῦ λόγῳ γίνονταν ὅλες αὐτὲς ἡ ἐκδηλώσεις τῆς τρελλῆς χαρᾶς. Ἐπανελημμένως ἡ κυρίε τὸν τιμῶν καὶ οἱ εὐπατρίδαι ποῦ τὴν περιτοίχιζαν, τὴν εἶχαν δὴ νὰ χλωμαίνῃ ὥστερα γίνονταν κατακλινική.

Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ, κάπου-κάπου, ἐννοῶσε κραδῶς καὶ τρεμούλες. Σὲ ἄλλες στιγμὲς νόμιζε πὼς πνιγόταν.

Κι' ὅμως δὲν ἔδινε, παρὰ ἐλάχιστη σημασία στὰ συμπτώματα μίαν ἀρρώστειαν ποῦ δὲν μπορούσε νὰ προβλέψῃ.

Μόνον ἀναζητοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὸν υἱὸ της Ἐρρίκο, κι' ὅταν τὸν βρῆκε, τὸν παρακολούθησε μὲ ἀνησυχία. Αὐτὴ ἡ ἀνησυχία μάλιστα ἦταν τόσο φανερὴ, ποῦ ἡ Μαργαρίτα ἡ μνηστὴ τοῦ Ἐρρίκου τὴν ἀντελήφθη, πλησίασε τὴν βασίλισσα καὶ τῆς εἶπε χαμηλωφώνως :

— Τί φοβάστε, κυρία ; Νὰ εἰστε βεβαία πὼς κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ τίποτε ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ μνηστήρος μου.

Αὐτὰ τὰ λόγια καθορυσάσαν πραγματικὰ τὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ ποῦ ἤξευρε τί ἐπικρῶν εἶχε ἡ Μαργαρίτα στὸν ἀδελφὸ της Κάρολο 9ο.

Σαφνικὰ εἶδε τὸν κόμητα Μαριγιὰκ ποῦ προσπαθοῦσε νὰ διασχίσῃ τὸν κύκλον τῶν αὐλικῶν γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Χαμογέλασε καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χεῖρ. Ἀμέσως οἱ αὐτικοὶ παραμέρισαν κι' ὁ κόμης, λήμποντας ἀπὸ εὐτυχία, προχώρησε ζωηρὰ γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἡ βασίλισσα ἔφερε τὸ χεῖρ της πρῶτα στὸ μέτωπο κι' ὥστερα στὸ λαμπὸ της. Συγχρόνως κλονίστηκε, κατὰ κλίση, μὲ τὸ μέτωπο λουσμένο στὸν ἰδρῶτα καὶ γοηλωμένα μάτια.

— Ἀέρα ! Ἀέρα ! φώναξε ὁ Μαριγιὰκ

ΜΙΚΑΗΛ ΖΕΒΑΙΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱπποῦ Μπαριαλιάν

χλωμαίνοντας. Ἡ βασίλισσα δὲν εἶνε καλά... Φωνές, γυναικεῖα παραζάλη, φασαρία.

— Θεέ μου ! εἶπε μὴ γλυκεῖα φωνὴ ποῦ ἔτρεπε ἀπὸ συγκίνησι, τί ἔπαθε ἡ ἀγαπῆτὴ μου ἐξαδέλφη :

Καὶ εἶδαν τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων νὰ πλησιάζῃ βιαστικὰ, νὰ σκύβῃ πάνω στὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ μὲ ὅλα τὰ σημεῖα μεγάλης λύπης.

— Γρήγορα ! γρήγορα ! διέταξε. Νὰ φωνάξουν τὸν κ. Παρέ... νάτος, εἰν' ἐκεῖ...

Εἰκοσι αὐτικοὶ ὤρμησαν πρὸς τὸν ἱατρὸ τοῦ βασιλέως. Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας διῶς συνερχόταν ἤδη, χάρις σ' ἕνα μπουκαλάκι ποῦ τῆς ἔδωκε νὰ μυρίσῃ ἡ Αἰκατερίνη. Ἡ Ἰωάννα ψέλλιζε :

— Δὲν εἶνε τίποτα... ἡ ζέστη... ἡ συγκίνησις... Ἐσεῖς εἰστε, ἀγαπημένο μου παιδί !... — Μάλιστα, κυρία, ἀποκρίθηκε ὁ Μαριγιὰκ

Ἐπρωχώρησε μὲ δυσκολία ἀνάμεσα στὰ συντρίμματα.

μὲ ἀλλοιωμένη φωνή. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ χάσω ἐγὼ τὴ ζωὴ μου παρὰ ἐσεῖς τὴ δική σας !...

— Μὰ δὲν κινδυνεύει ἡ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης μας ἐξαδέλφης ! εἶπε ἡ Αἰκατερίνη μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελό της.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ ἐσκυβε κοντὰ στὴ βασίλισσα καὶ τὴν ἐξέταξε προσεκτικὰ.

— Βοήθεια ! στέναξε ξαφνικὰ ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ... Τὸν υἱόν μου ! Θέλω νὰ δῶ τὸ παιδί μου ! ὦ, καίγομαι ! Τὰ χεῖρά μου καίνε...

Ὁ Παρέ ἔπιασε τὰ χεῖρά της βασίλισσας ἐνθ' ἔτρεχαν νὰ φέρουν τὸν Ἐρρίκο Βεαρνὸ. Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ λιποθύμησε γιὰ δευτέρη φορὰ. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ μπουκαλάκι δὲν κατόρθωσε τίποτα.

Ὁ Ἐρρίκος ἐφθασε. Εἶδε τὴ μητέρα του λιποθύμη. Χλωμάσε φοβερά καὶ πᾶνοντας τὸν ἱατρὸ ἀπὸ τὸ μπράσιόν του εἶπε μὲ σιγανὴ καὶ σοβαρὴ φωνή :

— Τὴν ἀλήθεια, κύριε ! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀλήθεια !... Ἡ μητέρα μου !...

Ὁ Παρέ καταστενοχωρημένος ὁ ἴδιος, παραζαλισμένος, ψιθύρισε ἀσυλλόγιστα :

— Θὰ πεθάνῃ !

Τότε ὁ Ἐρρίκος γονάτισε, ἀγκάλιασε τὴν μητέρα του, σφίχτηκε σ' αὐτὴ καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ μὲ δυνατοὺς λυγμούς. Ὁ πόνος τοῦ Μαριγιὰκ ἦταν τόσο δυνατός, ὅσο καὶ τοῦ

Ἐρρίκου. Ἀκούμπησε σὲ μὴ κολόννα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔφερε τὰ χεῖρά στὰ μάτια της καὶ φώναξε :

— Θεέ μου ! Τί φρικτὴ συμφορὰ !... Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας πεθαίνει !

Κι' ἀπὸ αἰθουσα σὲ αἰθουσα, ἀπὸ ὄμιλο σὲ ὄμιλο, πνιγόντας τὰ γέλια, διωχόντας τὴν χαρὰ, σὰν νὰ σκεπαζέ ἡ συμφορὰ μὲ τὰ φτερά της τὸ γιορτινὸ Λουβρὸ, διασώθηκε ἡ φρικτὴ εἰδήσι ἀνάμεσα στους συγγενεῖς :

— Ἡ βασίλισσα πεθαίνει !... Ὁ Κολινύ ἔσπευσε. Ὁ Κονδέ, ὁ ντ' Ἀντελό, οἱ σημαντικὲς συγγενεὶς τοποθετήθηκαν γύρω ἀπ' τὴν βασίλισσα τῆς Ναβάρρας σὰν νὰ καταλάβαιναν ἀμυδρὰ πὼς ἡ συμφορὰ ποῦ τοὺς χτυποῦσε ἦταν ἰσως ἕνα μυστηριώδες προμνηνυμα θανάτου γιὰ τὸν καθένα ξεχωριστὰ.

Ὁ Κάρολος 9ος πληροφορήθηκε ἀπότομα τὴν εἰδήσι.

Ἐτοιμαζόταν νὰ φωνάξῃ ὅταν εἶδε τὰ μάτια τῆς μητέρας του καρφωμένα πάνω του.

Κι' αὐτὰ τὰ μάτια τὸν διέταξαν τόσο ἐπιδητικὰ νὰ σωπάσῃ ποῦ ὁ Κάρολος 9ος ἀσφαλῶς θὰ κατάλαβε. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε ὑψηλωφώνως :

— Τέλειωσε ἡ ἐροτὴ ! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ Αἰκατερίνη τὸν πλησίασε ζωηρὰ καὶ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτή :

— Ἀπεναντίας, μεγαλειότατε, μόλις τώρα ἀρχίζει ἡ ἐροτὴ !...

Εἰκοσι λεπτὰ ἀργότερα, ὅλα τὰ φῶτα ἦταν σβηστά στὸ Λουβρὸ κι' ὅλα φαινόταν κοιμισμένα. Μόνον ποῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν φυλάκων εἶχε τριπλασιασθῇ στὴν κάθε πόρτα.

Στὸ ὁρατόριο, ἡ Αἰκατερίνη καὶ ὁ Ροντ-ζιερί, χλωποὶ κι' οἱ δύο, μιλοῦσαν σιγὰ.

— Τί ἔλεγε ; ρωτοῦσε ὁ ἀστρολόγος. — Πὼς καίγομαι... παντοῦ... καὶ πρὸ παντὸς στὰ χεῖρά... στὰ μεράσια...

Ὁ Ροντ-ζιερί κούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε : — Ὡστε ἀπ' τὰ γάντια ἔγινε τὸ πρᾶγμα...

— Ἀχ ! φίλε μου, ἡ κασέτινα σου ἀπὸ ἰσπανικὸ δερμα εἶνε σφοδρὸ θαῦμα...

— Ε

χωρίς να του καίγεται καρφί για τόν άνεψιό του.

Ο Ζιλλό έμεινε λιπόθυμος, δεν άργησε όμως να συνέλθῃ.

Η πρώτη κίνησή του ήταν να φέρῃ τὰ δυὸ χέρια του στ' αἰτιά του, σὰν νὰ τοῦ ἔμενε ἡ ἀμύδρῃ ἐλπίδα πὼς εἶχε ὄνειρευτῇ. Τὰ χέρια του ὅμως, ἀντὶ νὰ συναντήσουν τ' αἰτιά του ἀγγίζαν τίς κομπρέσσες βουτηγμένες στὸ λάδι καὶ στὸ κρασί ποὺ τοῦ εἶχε βάλει στὸ κεφάλι ὁ θεὸς του.

Ο Ζιλλό ἀναστένανε :

— Ἀλλοίμονο ! εἶπε, δὲν ἔχω πιά αἰτιά ! Μὲ τί μάτια θὰ μὲ κυττάξῃ ὁ κόσμος ; Ὅα μὲ νομίζουν ὅλοι γιὰ τέρας ! Ἄφησε ποὺ δὲν θὰ μπορῶ ν' ἀκούω τίποτα στὸ ἔξῃς, οὔτε καὶ νὰ κρυφακούγω στὶς πόρτες !

Ο Ζιλλό σπρώχθηκε στενάζοντας κ' ἐτοιμαζόταν ν' ἀνεβῇ τὴ σκάλα, ὅταν ἄκουσε τὰ βήματα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ κατέβαινε.

Ἦταν ὁ θεὸς Ζιλ ποὺ ξαναρχόταν ἀπὸ τὸν ἀνεψιό του, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο συμβόλιον ποὺ εἶχε μὲ τὸν στρατάρχη.

— Ἐρχεται νὰ μ' ἀποτελειώσῃ, σκέφτηκε μὲ θλίψη ὁ Ζιλλό. Χωρὶς ἄλλο, ἐστὶ τὸν διέταξε ὁ στρατάρχης. Ἀλλοίμονο ! εἶνε γραφτὸ νὰ μὴν μπορέσω νὰ ζῶω χωρὶς τ' αἰτιά μου !

Πρὸς μεγάλη του ἐκπληξὶ ὁ θεὸς του τὸν πλησίασε μὲ τὸ πιδ χαριτωμένο χαμόγελο.

— Ἐ, λοιπόν, δυστυχισμένε ἀνεψιέ μου, πὼς αἰσθάνεσαι ; τὸν ρώτησε.

— Πολὺ ἄσχημα, θεέ μου !

— Κουράγιο... Ὅα σὲ περιποιηθοῦμε καὶ θὰ γίνῃς καλά.

— Ἐσείς μιλάτε ἐστὶ : ρώτησε μὲ δικαιολογημένη ὑποψία ὁ Ζιλλό.

— Βέβαια... Γιατί σοῦ φαίνεται αὐτὸ παράξενο ;

— Ὅστε... δὲν θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε ;

— Ἠλίθιε ! γιατί νὰ σὲ σκοτώσω ;

— Ὁ ἐκλαμπρότατος δὲν ἀστεϊεύεται...

— Ὁ ἐκλαμπρότατος σὲ χαριτώνει. Κι' ὅχι μόνο σοῦ χαρίζει τὴ ζωὴ, ἀλλὰ θὰ σὲ κἀνῇ καὶ πλούσιο.

— Πλούσιο ; ψέλλισε ὁ Ζιλλό, ποὺ νόμιζε πὼς ἀπ' τὸ ἕνα ὄνειρο πῆγαινε στὸ ἄλλο.

— Ναί, ἡλίθιε ! Μὲ τὸν ὄρο νὰ τὸν ὑπακούσῃς γιὰ νὰ τὸν κἀνῃς νὰ ξεχάσῃ τὴν αἰτιμὴν προδοσίας σου.

— Ἀχ ! θεέ μου, μετανοῶ πικρά, σὰς τ' ὀρκίζομαι.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, γιατί ἂν εἶσαι εὐλακρὴς, ἔκανες τὴν τύχη σου. Εἶδες τὸ μπαούλο μου μὲ τὰ λεφτά, δὲν εἶν' ἐστὶ ;

— Δηλαδή, ἀκόμα μοῦ θαμπώνουν τὰ μάτια ἀπ' τὸ χρυσάφι...

— Ἐ, λοιπόν ! ὅλα ὅσα ἔχει μέσα τὸ μπαούλο εἶνε δικά σου, ἂν μείνῃ εὐχαριστημένος ὁ ἐκλαμπρότατος !

Ο Ζιλλό γούρλωσε τὰ μάτια του, ἐνῶ σὲ κάθε ἄλλῃ περίπτωσι θὰ κοκκίνιζαν τ' αἰτιά του, κι' ἀντὶ νὰ λιποθυμήσῃ ἀπ' τὸν πόνο στὴν ἀρχή, ἀπ' τὸν φόβο ἀργότερα, λίγο εἰληψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ χαρὰ.

Καθὼς θυμούνται οἱ ἀναγνώστες μας, ἡ φιλαργυρία ἦταν τὸ κατὰ προτίμησιν πάθος τοῦ Ζιλλό, κι' αὐτὴ τὸν εἶχε φέρει στὰ χάλια του.

— Μιλήστε, ἀγαπητέ μου θεέ, εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑπακούσω. Τί διατάζει ὁ ἐκλαμπρότατος ;

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ γιαιτρευτῇς !

— Καλά. Κ' ὅστερα ;

— Ὑστερα βλέπουμε. Ἐλα...

Καὶ στηρίζοντας τὸν ἀνεψιό του στὸ μπράτσο του, ὁ Ζιλ τὸν ὠδήγησε στὸ δωμάτιό του, τὸν πλάγιασε στὸ δικό του κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ τὸν περιποιεῖται μὲ μητρικὴ στοργή.

Μόλις κρεβατώθηκε ὁ Ζιλλό, ἐκδηλώθηκε

σφοδρὸς πυρετός. Ὁ δυστυχισμένος παραληροῦσε δυὸ μερόνυχτα ἱκετεύοντας τὸν θεὸ του νὰ τοῦ δώσῃ πίσω τ' αἰτιά του.

Ἀνυπομονώντας ὁ Ζιλ τὸν ἀπειλῆσε πὼς θὰ τὸν φάινε κ' ἐστὶ ὁ Ζιλλό ἔπαψε νὰ μιλά γιὰ τ' αἰτιά του. Στὸ τέλος τῆς ἑκτης μέρας εἶχε πέσει ὁ πυρετός. Τὴν δέκατῃ εἶχαν ἐπουλωθῇ ἡ πληγὴς κι' ὁ Ζιλλό μποροῦσε νὰ σηκωθῇ.

Τὴν δεκάτῃ πέμπτῃ μέρα, ὁ Ζιλλό μόρεσε νὰ βγῇ περιπατοῦ.

Ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν ν' ἀγοράσῃ καμμιά δεκαριά σκουφούς, σὰν τίς γρησούλες ποὺ κρύβουν ὅλο τὸ κεφάλι ὡς τὸ στέρεο. Ἐπάνω ἀπ' αὐτὸν τὸν σκουφό, φοροῦσε τὸ καπέλλο του.

Σὰν κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, βεῖκε πὼς ἔκανε ἀκόμα καλὴ φιγούρα.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ Ζιλλό εἶχε μιὰ σοβαρὴ συνομιλία μὲ τὸ θεὸ του.

Ὑστερα φόρεσε τὰ γιορτινά του κι' ὁ Ζιλ τοῦ εἶπε :

— Πῆγαινε τώρα, πῆγαινε, καὶ σοῦ δίνω τὴν εὐχή μου...

— Ὅα προτιμῶσα μερικὰ σκουδα γιὰ προκατολή, ἀποκρίθηκε ὁ Ζιλλό ποὺ προτιμοῦσε τὴν παροιμία «ἀλλίλο ἕνα καὶ στὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρει».

Ο Ζιλ ἔβυσε τὰ μούτρα, ὑπάκουσε ὅμως.

— Ὅα τὰ καταφέρῃς μόνο νὰ μῆς μέσα, ρώτησε.

— Ἐχω ἕνα ἀλάνθαστο μέσο...

— Ποιό ;

— Τ' αἰτιά μου !

Κι' ἀφίνοντας σαστισμένο τὸ θεὸ του, ὁ πονηρὸς Ζιλλό ἔφυγε.

Οἱ ἀναγνώστες μας παρακολούθησαν, μὲ ποῖο τρόπο κατώρθωσε ὁ Ζιλλό νὰ μῆν' ἐπὶ τὸν πόνο Μπαρναλὶν στὸ θυρωρεῖο. Κι' ὁ σπαθιστὴς τὸν πῆρε στὸ δωμάτιό του.

Τὰ μέγαρα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν σωστὰ ὀχυρωμένα φρουρία.

Διακόσιοι ἀρχόντες στὸ Παρίσι εἶχαν δι- κές τους φρουρές, δηλαδὴ μισθοφόρους. Ἐλβετοὶ καὶ στρατιῶτες.

Ἐστὶ ἦταν τὸ μέγαρο Μονμορανσύ, τὸ μέγαρο τοῦ Μέρ, τὸ μέγαρο Γκζης, τὸ μέγαρο Μονγιόν σωστὰ φρουρία ποὺ μπορούσαν νὰ προβάλλουν ἀντίστασι καὶ ν' ἐμνηθῶν ἐναντίον τῆς ἐννομῆς τάξεως.

Ο γέρο Μπαρναλὶν εἶχε γίνεῖ ἡ ψυχὴ τῆς φρουρᾶς τοῦ μεγάρου Μονμορανσύ.

Ο στρατάρχης τοῦ εἶπε μιὰ μέρα :

— Κύριε Μπαρναλὶν, νὰ εἰστε ὁ γενικὸς διοικητὴς μας καὶ θὰ εἴμαστε πολλὸ ἀσφα- λείς.

— Δέχομαι, ἐξοχώτατε, ἀποκρίθηκε ὁ σπαθιστὴς. Καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ θαφτῶ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια, παρὰ νὰ παραδοθῶ ποτέ.

Ὅταν πῆγαν στὸ δωμάτιό του, ὁ σπαθιστὴς καθεὶς καβάλλα σὲ μιὰ καρέκλα, ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του στὴν πλάτη τῆς καὶ κυττάζε ἐξεταστικὰ τὸ Ζιλλό ποὺ ἔπαιρνε ἕνα δειλὸ, σταθερὸ καὶ μετριόφρον ὄφρος.

— Ὡστε, τοῦ εἶπε ὁ Μπαρναλὶν, ἰσχυρί- ξεσαι πὼς μπορεῖς νὰ μᾶς φανῇς χρήσιμος ;

— Ἐστὶ νομίζω, κύριε.

— Κ' ἔρχεσαι γιὰ νὰ μᾶς προσφέρῃς τίς ἀπηρεσίες σου ;

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό, κύριε.

— Πολὺ καλά, Ζιλλό. Ὅα δοῦμε τί μπο- ρεῖ νὰ γίνῃ γιὰ σένα. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ σὲ προειδοποιήσω γιὰ κατὶ...

— Λέγετε, κύριε.

— Ἀν σοῦρῃ ποτὲ ἡ ἐπιθυμία νὰ μὲ προ- δώσῃς...

— Ὡ !

— Ἀν σὲ τσακώσω νὰ κρυφακούς στὶς πόρτες !

— Μὲ τί αἰτιά ; Θεέ μου !

— Ἀν ἡ γενικὴ στάσις σου δὲν εἶνε ἄ- μεμπτη, ἔ λοιπόν !...

— Τί πράγμα, κύριε ;

— Ἐ λοιπόν, θὰ σοῦ κόψω τὴ γλῶσσα !

Ο Ζιλλό ἔμεινε κατάπληκτος γιὰ λίγες

στιγμές. Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν τ' αἰτιά, ἐρ- χόταν κ' ἡ σειρά τῆς γλῶσσας ! Σημειωτέ- πὼς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, δὲν ἔδιναν περιττοὺς ἀκρωτηριασμένους κι' οὔτε ὑπὸν ἰδίκα ἄστυα γιὰ τοὺς κομφαλάους.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε ! φώναξε. Τί με- νία σὰς ἔπιασε νὰ θέλετε νὰ μὲ κόψετε κορ- ματάκια - κομματάκια ;

— Τί τὰ θέλεις ; Αὐτὴ εἶνε μέθοδος δου- ταιὸν καιρὸν, ἔχει γίνεῖ μία ἐπανάστασις εἰς τὴν τέχνην τοῦ καλλωπισμοῦ, ἐπανάστασις χωρὶς προηγουμένους φλογεράς καὶ αἱματοχυ- ρίας, ἐπανάστασις ὅμως πραγματικὴ, ποὺ ἀν- τιπαραστήσῃ ὅλα τὰ ἔως τότε χρησιμοποιού- μενα πρὸς καλλωπισμὸν μέσα καὶ τὰς μεθό- δους του. Ἡ διάφορος κρέμες, τὰ ψιμύθια, λίπη, πούδρες καὶ ὅσα ἀκόμη ἐχρησιμοποι- οῦντο διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ ὥραίου φύ- λου ἀρρηστεύθησαν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν αὐ- τήν καὶ ἀρχισαν νὰ ἐπικρατοῦν νέαι μέθοδοι καὶ ἄλλοι τρόποι. Καὶ αὐτὸ ἦτο φυσικὸν νὰ γίνῃ εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ὅστερα ἀπὸ τὰς με- γάλαις προόδους, ποὺ ἐσημειώθησαν εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς μεταβολὰς, ποὺ ἔγιναν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Σήμερον εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ ραδιοφώνου, τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου καὶ τοῦ ἡ- λεκτρισμοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐνεργείας τῆς ζωῆς. Οἱ νέοι δρόμοι, ποὺ ἦνοιξαν τὰ ἀνωτέρω εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐφερανκαὶ τὴν ρι- ζικὴν ἀντικατάστασιν τὸν παλαιὸν καλλιν- τικὸν μεθόδον διὰ νέων.

Σήμερα μία κομψὴ κυρία δὲν ἔχει τὸ ἴδιον πρόσωπον, ὅταν παρευρίσκεται εἰς ἀπογευμα- τινὴν δεξίωσιν καὶ ὅταν εἶνε προσκεκλημένη σ' ἕνα σουπέ. Γιὰ νὰ τὸ κατωρθώσῃ αὐτὸ πρέ- πει νὰ παραδώσῃ τὸ... κεφάλι τῆς σ' ἕνα ἐργαστάσι, ὅπου ἀβρὰ γυναικεῖα χερὰ καὶ βοηδοῦσαι μηχαναὶ μεταβάλλουν τὸ πρό- σωπον, τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὸ χρῶμα τῆς κό- μης, ποὺ ἔχει ἐκείνη τὴν στιγμὴν. Εἶνε πολλὸ ἀσέμαντος ἡ ἐργασία τοῦ ἐξυλισματος τῶν φρυδιῶν καὶ τῶν βλεφαρίδων, ὅταν πρό- κειται τὰ μάτια ν' ἀποκτήσουν νέαν λάμψιν. Περισσότερον σύνθετος διαδικασίᾳ διεξάγ- εται ὅταν περιλαμβάνεται μιὰ γυναικὴ εἰς τὴν μηχανήν, ποὺ παραμερίζει τὰ πᾶχη καὶ κάνει τὸ σῶμα λεπτόν, ἡ περιτυλίσσεται ἐν γυντα- πεν ὅμως καθ' ἕνα νὰ φέρῃ κατὰ καλὸ φε- γγισμό ἀπ' τὴν πατρίδα του.

Ὅταν συντηρήθησαν καὶ πάλιν γιὰ τὸ πᾶ- νιν ὁ Ἄγγλος εἶχε φέρει μαζί του στερεὴν ὁ Ρώσος χαδιάρι καὶ ὁ Τσέχος μπάρμ. Ὁ Σκώτος εἶχε φέρει μαζί καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Ἡ ραδιοφωτογραφία

Καθηγητὴς : Ἡ ἐπιστὴμὴ ἔχει τόσον με- γάλας προόδους ἐπιτελεῖται, ὥστε δυνατόν ἐστὶ νὰ ἐξαποστελλόμεν καὶ εἰκόνας ἀνέναν- γού.

Ἀκροαταί : Πῶς ; Ἀκόμα καὶ μὲ κατ' νῆα ;

Ἀριστὰι συστάσεις

Ἡ κυρία γράφει τὸ ἀποδεικτικὸν προῦν- τας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ποὺ φέρει ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς. Ὁ ἄνδρας τῆς στέκεται δίπλα καὶ τὴν ἐρωτᾷ :

— Τί ἐργασιὰς λοιπὸν γιὰ τὴν Ἑμμά ;

Ἐκεῖνη διαβάσει :

« Ἦταν ὀνηρὰ καὶ ἀναιδὴς καὶ ὅχι ἀπο- λύτως ἀμέμπτου ἐντιμότητος ».

— Τώρα θὰ προσθέσω καὶ ἕνα μικρὸν ἔ- παυον, θὰ τῆς ἀναγνωρίσω μιαν ἀξίαν, γιὰ νὰ μὴ τὴν κακοκαρδίσω.

— Τότε γράφε, ὅτι εἶχε πάντοτε ἐξαιρετὸν ὄρεξιν.

Τὸ συμπέρασμα ὅλων αὐτῶν τῶν σκέψων ἦταν ὅτι ποσὶμισε νὰ κινδυνέψῃ νὰ τοῦ κό- ψουν τὴ γλῶσσα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

(Ἐξυπνα καὶ κατὰ)

BIENNEZIKO ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὸν πόρον τοῦ Ἄγ. Σπ- φάνου εἰς τὴν Βιέννην στοιχίζει μισὸ πᾶ- στριακό σελλίνιο. Ἐπισκέπτης εἶνε ὁ Χίτσο, ὁ ὁποῖος ἀνεβαίνει τὴν ὑψηλὴ σκάλα μὲ τὰ 777 σκαλοπάτια, ὅστερα εἶνε πάλιν ἀναγα- σμένος νὰ ξανακατέβῃ τὸ 777 αὐτὰ σκαλο- πάτια. Ἀπὸ τὴν ἀνάβασι καὶ τὴν κατὰσσι- τρέμουν τὰ πόδια του.

Κάτω στὴν ἔξοδο, ὁ θυρωρὸς τοῦ ξηνοῦ τοῦ μισοῦ σελλίνιο καὶ ὁ Χίτσο τοῦ δίδει τὸ ὀλόκληρο. Ὁ θυρωρὸς τοῦ λέγει ἕνα εὐφ- ριστὸ καὶ τοσποῖνε τὸ σελλίνιο.

— Σὰς παρακαλῶ, τὸ παρατηρεῖ ὁ Χίτσο, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε τὰ ρέστα !

— Πρέπει, ἀπαντᾷ ὁ θυρωρὸς, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ χαλάσω. Ἀνεβίττε ἄλλῃ μιὰ φορὴ ἔπάνω κ' ἐστὶ ἐξοφλούμε...

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Λέγεται, ὅτι οἱ Σκῳτοὶ εἶνε πολλὸ φιλότι- μοι, μάλιστα εἶνε περίφημοι γιὰ τὴν φιλο- τιμίαν τους.

Κάποτε ἕνας Ἄγγλος, ἕνας Ρώσος, ἕνας Τσέχος καὶ ἕνας Σκῳτός, συνεφωνήσαν νὰ κάνουν μιαν διασκέδασιν εἰς Πικ- νία, ἔπει- πεν ὅμως καθ' ἕνα νὰ φέρῃ κατὰ καλὸ φε- γγισμό ἀπ' τὴν πατρίδα του.

Ὅταν συντηρήθησαν καὶ πάλιν γιὰ τὸ πᾶ- νιν ὁ Ἄγγλος εἶχε φέρει μαζί του στερεὴν ὁ Ρώσος χαδιάρι καὶ ὁ Τσέχος μπάρμ. Ὁ Σκῳτός εἶχε φέρει μαζί καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Ἡ ραδιοφωτογραφία

Καθηγητὴς : Ἡ ἐπιστὴμὴ ἔχει τόσον με- γάλας προόδους ἐπιτελεῖται, ὥστε δυνατόν ἐστὶ νὰ ἐξαποστελλόμεν καὶ εἰκόνας ἀνέναν- γού.

Ἀκροαταί : Πῶς ; Ἀκόμα καὶ μὲ κατ' νῆα ;

Ἀριστὰι συστάσεις

Ἡ κυρία γράφει τὸ ἀποδεικτικὸν προῦν- τας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ποὺ φέρει ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς. Ὁ ἄνδρας τῆς στέκεται δίπλα καὶ τὴν ἐρωτᾷ :

— Τί ἐργασιὰς λοιπὸν γιὰ τὴν Ἑμμά ;

Ἐκεῖνη διαβάσει :

« Ἦταν ὀνηρὰ καὶ ἀναιδὴς καὶ ὅχι ἀπο- λύτως ἀμέμπτου ἐντιμότητος ».

— Τώρα θὰ προσθέσω καὶ ἕνα μικρὸν ἔ- παυον, θὰ τῆς ἀναγνωρίσω μιαν ἀξίαν, γιὰ νὰ μὴ τὴν κακοκαρδίσω.

— Τότε γράφε, ὅτι εἶχε πάντοτε ἐξαιρετὸν ὄρεξιν.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΝ

ΠΩΣ ΑΛΛΑΖΕΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Ο ηλεκτρισμός ποὺ μεταβάλλει τὰ πάντα.—Ἡ κρέμες καὶ ἡ καλλυντικὴ ἀλοιφὴς ἀρρηστεύονται.—Ἡ μύσκος, ἡ ὁποῖα κάνουν τῆς γυναικὸς στες.—Μία κατὰ πληκτικὴν πρὸδος.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας καὶ κατὰ τὸν τελευ- ταιὸν καιρὸν, ἔχει γίνεῖ μία ἐπανάστασις εἰς τὴν τέχνην τοῦ καλλωπισμοῦ, ἐπανάστασις χωρὶς προηγουμένους φλογεράς καὶ αἱματοχυ- ρίας, ἐπανάστασις ὅμως πραγματικὴ, ποὺ ἀν- τιπαραστήσῃ ὅλα τὰ ἔως τότε χρησιμοποιού- μενα πρὸς καλλωπισμὸν μέσα καὶ τὰς μεθό- δους του. Ἡ διάφορος κρέμες, τὰ ψιμύθια, λίπη, πούδρες καὶ ὅσα ἀκόμη ἐχρησιμοποι- οῦντο διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ ὥραίου φύ- λου ἀρρηστεύθησαν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν αὐ- τήν καὶ ἀρχισαν νὰ ἐπικρατοῦν νέαι μέθοδοι καὶ ἄλλοι τρόποι. Καὶ αὐτὸ ἦτο φυσικὸν νὰ γίνῃ εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ὅστερα ἀπὸ τὰς με- γάλαις προόδους, ποὺ ἐσημειώθησαν εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς μεταβολὰς, ποὺ ἔγιναν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Σήμερον εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ ραδιοφώνου, τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου καὶ τοῦ ἡ- λεκτρισμοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐνεργείας τῆς ζωῆς. Οἱ νέοι δρόμοι, ποὺ ἦνοιξαν τὰ ἀνωτέρω εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐφερανκαὶ τὴν ρι- ζικὴν ἀντικατάστασιν τὸν παλαιὸν καλλιν- τικὸν μεθόδον διὰ νέων.

Σήμερα μία κομψὴ κυρία δὲν ἔχει τὸ ἴδιον πρόσωπον, ὅταν παρευρίσκεται εἰς ἀπογευμα- τινὴν δεξίωσιν καὶ ὅταν εἶνε προσκεκλημένη σ' ἕνα σουπέ. Γιὰ νὰ τὸ κατωρθώσῃ αὐτὸ πρέ- πει νὰ παραδώσῃ τὸ... κεφάλι τῆς σ' ἕνα ἐργαστάσι, ὅπου ἀβρὰ γυναικεῖα χερὰ καὶ βοηδοῦσαι μηχαναὶ μεταβάλλουν τὸ πρό- σωπον, τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὸ χρῶμα τῆς κό- μης, ποὺ ἔχει ἐκείνη τὴν στιγμὴν. Εἶνε πολλὸ ἀσέμαντος ἡ ἐργασία τοῦ ἐξυλισματος τῶν φρυδιῶν καὶ τῶν βλεφαρίδων, ὅταν πρό- κειται τὰ μάτια ν' ἀποκτήσουν νέαν λάμψιν. Περισσότερον σύνθετος διαδικασίᾳ διεξάγ- εται ὅταν περιλαμβάνεται μιὰ γυναικὴ εἰς τὴν μηχανήν, ποὺ παραμερίζει τὰ πᾶχη καὶ κάνει τὸ σῶμα λεπτόν, ἡ περιτυλίσσεται ἐν γυντα- πεν ὅμως καθ' ἕνα νὰ φέρῃ κατὰ καλὸ φε- γγισμό ἀπ' τὴν πατρίδα του.

Ὅταν συντηρήθησαν καὶ πάλιν γιὰ τὸ πᾶ- νιν ὁ Ἄγγλος εἶχε φέρει μαζί του στερεὴν ὁ Ρώσος χαδιάρι καὶ ὁ Τσέχος μπάρμ. Ὁ Σκῳτός

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ο Κ. ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Η κόρη του φίλου μου και ο μνηστήρ της δημοσιογράφος.—Αί πολιτικά του περιπέτειες και η φιλία του με τον Μουσσολίνι.—Το νοήμον κοινόν που τον ακούει με άνοιχτο το στόμα.—Τό φινάλε εις το συμβολαιογραφείον.

Ένα απόγευμα με έπεσέφθη εις το γραφείον μου η κ. Ιουλίττα Φ., σύζυγος ενός φίλου μου, ο οποίος, χάρις εις τον έν Άμερικη εύρισκόμενον υιόν του είχε πρό πολλού εισέλθει εις τον κύκλον των νεοπλουτών, άριστοκρατίζων συνάμα και λίγο.

—Καλημέρα σας, κ. Γ. Πώς είσθε, καλά ;
—Καλώς ήλθατε, μαντάμ. Ίδω άπ' έδω ;
—Βλέπετε, γιά μας τούς αστυνομικούς μία επίσκεψις πρέπει να μην άναμένεται κατά 70 % ευχαρίστος, γι' αυτό και το πρώτο μας ερώτημα, μετά τας διατυπώσεις, είναι το τί συμβαίνει και πως άπ' έδω.

—Μα, τίποτε το δυσάρεστον, κ. Γ., άπήντησεν η κ. Ιουλίττα, και ήλπιώσκει :
—Ήλθα να σας άναγγείλω κάτι το εύχάριστον !

—Τότε να το άκούσω, όλος αυτιά, άπήντησα μετ' ευχαριστήσεως.

—Παντρεύομαι τη Μαρία.

Η Μαρία ήτο η μονάκριβη κόρη του φίλου μου κ. Φ...
—Και πως έτσι γρήγορα ;

—Ίί να κάνης, κ. Γ. Τα κορίτσια, ιδίως όταν μεγαλώνουν, είναι μεγάλη άνησυχία στο σπίτι.

—Δέν έχεις άδικο—άπήντησα—άρκεί να βρεθί το κατάλληλο πρόσωπο.

—Ευτυχώς, ευρεθή ένα καλό πρόσωπο και γι' αυτό άποφασίσαμε.

—Τί επάγγελμα έχει ο γαμβρός σας, κυρία Ιουλίττα ;

—Δημοσιογράφος ! κ. Γ.

—Και εργάζεται σε ποιά εφημερίδα ;

—Δυστυχώς δέν εργάζεται τώρα, λόγω του ότι δέν βρήκε συμφέροντας όρους. Άλλοτε έδωκε δική του εφημερίδα και έχει ύποστη πολλά, όπως μας διηγείται.

—Και ποτε με το καλό ο γάμος ;

—Την Πέμπτη άρραβωνιάζομαι—ήτο Τρίτη—και θα παρευρεθίτε και σεις. Δέν είναι έτσι, κ. Γ. ;

—Ότε και συζητήσεις να γίνεται, κ. Ιουλίττα. Είναι δυνατόν να άπουσιάζω από μία τέτοια χαρά των φίλων μου ;

—Ετσι και έγινε. Την Πέμπτην το βράδυ φέρεσα τα καλά μου, πήρα ένα καλό μπουκέτο άνθη και ένα ταξί με κατέβαζε στο σπίτι του κ. Φ...

Στην πόρτα με ύπεδέχθησαν η μήτηρ και η κόρη, στις οποίες ευχήθηκα να ζήσουν και της παρεκάλεσα γιά λόγους έστω ούδαροτέρους ναποφύγουν την σύστασίν μου εις τούς προσκεκλημένους με το επάγγελμα του αστυνομικού.

Τα τελευταία αυτά χρόνια, που όλος ο κόσμος έχει γίνει σχεδόν άγνώριστος, δέν είναι ευχάριστος όπου δει η παρουσία ενός αστυνομικού, γι' αυτό λοιπόν λόγους τρονίας μας έπιδόλλων την άδρότητα της αποκρύψεως του επανγέλματος.

Κατόπιν μπήκα στο σαλόνι, όπου ήσαν και οι λοιποί προσκεκλημένοι.

Η κ. Ιουλίττα ανέλαβε να με συστήση εις τον γαμβρόν, όστις εύρισκετο σε μία γωνιά συνομιλών με ένα όμιλον προσκεκλημένων.

—Άπ' έδω ο κ. Γ., δικηγόρος ήτο το πρόχρον επάγγελμά μου). Ο γαμβρός μου κ. Π. Ζ., δημοσιογράφος.

—Χαίρω πολύ κλπ.

—Καθίστε, κ. Γ., να μας κάνετε παρέα. Έδώ σ'ότους κυρίως άφηγούμαι κάποιο πε-

ριστατικό της ζωής μου, μου είπε με μία ευγενική χειρονομία.

—Ευχαρίστος, κ. Ζ. Τιμή μου.

Κάθισα άπέναντί του και άρχισα να τον εξετάζω προσεχτικά, ένφ έκανα πως πρόσεχα στην άφηγησί του.

Η φυσιογνωμία αυτή μου είναι γνωστή, έσκεπτόμουν. Άδυνατούσα όμως να συγκεντρώσω την μνήμη μου, γι' αυτό και παρητήθην των σκέψεών μου.

Ητο νέος 26—28 έτών, άρκετα εύπαρουσίαςτος και εύγενής τόνου, ώστε αί κινήσεις του να φθάνουν τούς θηλυρεπείς τρόπους των λεοντιδέων των σαλονιών.

—Έν πάση περιπτώσει, σκέφθηκα, άς τον

Ητο κομψός και εύγενής

παρakoλouthήσω τί λέγει, φαίνεται πως είναι μεγάλος κατεργάτης !...

—Λοιπόν, κύριοι μου—εξηκολούθει ο κ. δημοσιογράφος—ο Πλαστήρας έφθανε έδω από την Χίο, οι βενιζελικοί έκινούντο και τα πράγματα έπαρουσίαζον μεγάλως άνησυχία. Όταν έλληγοφορήθη όλα αυτά, άπεφάσισα ν' αντιμετώπισω την κατάσταση και τράδηξα γαμμή γιά τον Μεταξά, με τον όποιον συνεννοήθημεν να διοργανώσουμε αντίστασιν εις την επανάστασιν, ο μακαρίτης ο Γούνορης όμως δέν ήθελε και γι' αυτό την πάθαμε.

—Βρε τούτος είναι μεγάλως ψεύτης, είπα μέσα μου, Παιδί άκόμη, όμιλεί περί πραγμάτων που έγιναν πρό 10 έτών και άκόμη δέν του φέρανε κανένα ποτήρι στο κεφάλι...—

—...Έν τέλει, εξηκολούθησε, άπεφασίσθη να φύγουμε γιά το έξωτερικό και άπ' εκεί να καταπολεμήσουμε την κατάσταση. Όλοι μαζί οι άρχηγοί και πολιτευταί βασιλόφρονες φύγαμε γιά την Ιταλία ! Έκει, κύριοι, μας ανέμενε κάτι το άπίστευτον ! Ο Μουσσολίνι έστειλε τον ιδιαίτερό του γραμματέα στο ξενοδοχείο μας και μας έδήλωσεν ότι είναι εις την διάθεσίν μας. Την επομένη, κοινή άποφάσει, άπεφασίσθη να μεταβώ να τον ένδιψέρον του. Πράγματι, έπηγα και τον βρήκα να εργάζεται στο γραφείο του, καθιδώς, χωρίς σακκάκι. Του συνεστήθηκα και δέν άργησε να με ένδυμνηθί, εις γλώσσαν δέ Ιταλικήν μου είπε τα έξης : «Κύριε Π. Ζ., γνωρίζω τους άγώνας σας και την δρασίν

σας όλην και εύχομαι να στεφθί από έπαιχσία. Από σήμερα είμαι εύτυχης να όψομαι πρός ύμας, τον ένδοξον μαχητή της φίδος, οτι άπαντες οι εις την χώραν μου εμψυχύνοντες πολιτευταί τυγχάνετε φιλοεθνόμενοι της κυβερνήσεώς μου.

—Μωρε θέλει ξύλο, σκέφθηκα, με τον βούρδουλα του Μπαϊρακτάρη. Άρχισα να έρως... Άλλά πούδ άπ' αυτούς να σ' άρτίση ; Μας γέμισες άρλούμπες.

—Τί τα θέλετε, κύριοι μου, ένσυνείδητα έχω τόσας καταστροφές μ' αυτό το επάγγελμα ύποστη, που άν δέν ήλπιζα τοτέλιον στην άπόκτησιν ενός ύπουργείου, έτι γιά τί όνομά μου, θα είχα παραιτηθί !

Αυτό ήτο το τέλος της αφήγησεως του κ... δημοσιογράφου.

Έγώ έσκεπτόμουν ότι άν όλος ο κόσμος ήτο σαν κ' αυτούς που παρakoλouthήσαν την αφήγησιν, ήτο εύκολον να γίνη και λίαν άκόμη, όχι ύπουργός.

Είχα έσκεπτόμουν έτελείωσαν και ο καθένας έφυγε με τας άναμνήσεις και έντυπώσεις του. Είς έμένα δέν έκανε καθόλου καλόν έντύπωσιν το ύποκείμενον του γαμβρού γι' αυτό σκέφθηκα να κάνω λόγο στο φίλο μου, πατέρα της νύφης, έν καιρώ.

Τα πράγματα όμως είχαν μείνι έτσι και πέρασαν άρκετοί μήνες, όταν μίαν ήμεραν ξεφυλλίζοντας το αστυνομικόν πάνθεον, σιμά μάλιστα σε μία φωτογραφία.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

(Γράφεται επί τη βάσει πολυτίμων άπεμνημονευμάτων παισιγνώστου αλλικού)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

21

Οι βασιλείς είχαν άναγγείλν ότι θα ήρχοντο εις τας ένδεκα, ή δέ παρουσίας της κομήςσεως προηγήθη κατά ένα τέταρτον περίπου της ώρας.

Την παρουσίαν της κομήςσεως Δανεσκίολτ διέδεχθη άνέσως μία ρωσική μαζούρα, την όποιαν ο Σαβούρωφ έχόρυσεν με την κόμψαν και μετά το τέλος της μαζούρας ήγγέλθη από της εξώθρας του μεγάρου ή άφιξις των βασιλέων.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

Αυτή ή άναγγελία της εμφάνισως και της άφίξεως των βασιλέων ήγγέλετο και επανεπληθύνετο εις τα μέγαρα όπως εις τούς μεσαιωνικούς πάργους, όπως περίπου το «Φύλλος γρηγορείτε !» των σκοπών.

(Άπαγορεύεται ή άναπόκρυψις)

λεπτάς επιθέσεις των θαυμαστών, εις τας όποιας φαίνεται ότι ήτο συνεπισημένη και δέν της έπροξένουν ούδεμίαν έντύπωσιν.

Κατά την διάρκειαν του χορού, ή κόμψα έχόρυσεν επανειλημμένως με τον βασιλέα, ο οποίος δέν άφησε την εύκαιριαν διά να της εκδηλώση το αίσθημα του θαυμασμού διά την ώραότητά της.

—Είσθε υπερβολικός, μεγαλειώτατε, του άπάντησεν εκείνη.

—Καθόλου κόμψα, της είπεν εκείνος. Συνηθίζω να λέγω πάντοτε την αλήθειαν και σας βεβαιώ ότι αυτήν την στιγ

ΣΟΒΙΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

«Ως ξέρετε το Σοβιετικό Κράτος είναι άχανές... Έκατον πενήντα εκατομμύρια άνθρωποι... εκατό φυλές... τριάντα τρεις γλώσσες... Αναρίθμητα Ιδιώματα!... Και στη Σιβηρία, μέσα στις άπέραντες, χιονισμένες έρημιές, υπάρχουν άδρια άγνωστες χαμένες φυλές, που άκόμα δεν κατορθώθηκε ν' ανακαλυφθούν.

Τώρα, στα τελευταία χρόνια, κάποιος σοβιετικός «ιεραπόστολος» ανέκαυψε μία τέτοια φυλή. Καμιά είκοσαριά καλύβια, κυμπίτες, από προειδείς αγελάδες. Κατάστασις φρεκαλέα! Τό νερό δεν τό χρησιμοποιούν παρά μονάχα για πόσιμο.

«Η διδασκαλία άρχισε άμέσως:

«Ο πατεράκης» Λένιν σάς αγαπάει όλους πολύ... Ο «πατεράκης» Λένιν θέλει νά γεμίσετε όλοι την κοιλία σας με καλό κρέας, με καλό σταρένιο ψωμί... Ο «πατεράκης» Λένιν θέλει νάστε εύτυχημένους...»

Οι μαθητές, κοιкуηιστοί στο χόμα, άκουγαν με μεγάλη ύπομονή. Καλός άνθρωπος αυτός ο «πατεράκης», άφού θά κάμνι νά πληθύνουν οι άρκοιτες και τὰ ψάρια! Μα ό «κόκκινος» ιεραπόστολος δεν στάθηκε εκεί. Θέλησε νά τούς μιλήσῃ και για τό νερό. Μόλις άκούσαν για πλύσιμο ο νεοφώτιστοι, έσφυσαν μεγάλες κραυγές:

— Όχι! Όχι! Τό νερό τό φοβόμαστε! Μετά πολλά, ένας νέος, ό πιο νεωτεριστής, δέχτηκε νά μῆνι στὸν ποταμό μαζί με τὸν ιεραπόστολο.

Μά εἶτε από τὸν φόβο του, εἶτε από σατανική σύμπτωση, ό δύστυχος κατηχούμενος έμεινε κόκαλο! Πέθανε.

Οι δικοί του τότε, χωρίς νά χάσουν καιρό, λυντσάρισαν τὸν κομμουνιστή ιεραπόστολο και τῶσκαν.

Ποτέ πιά δεν μπόρεσαν νά βροῦν τὰ ίχνη τους. Τὰ καλύβια τους μένον παντέρημα γι' αυτούς, θάλεγε, τὸς κατάπιε ἡ άπέραντη, υστρηιώδης στέππα.

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ

«Όταν μεταναστεύουν οι μουζίκιοι τό έχουν για γούρι νά παίρνουν μαζί τους — κόμιο στο μαντήλι — μερικές ψείρες.
«Εἶνε τὰ πνεύματα τὸν προγόνων μας!» Ι-σχυρίζονται.

ΠΡΟΟΔΕΥΟΜΕΝ! ΠΡΟΟΔΕΥΟΜΕΝ!

Στὸν σύντροφο Λουντασάρσκυ, κομισάριο τῆς Παιδείας, παρουσιάζεται έπιτροπή από την Σιβηρία.

— Εργάζομαστε, σύντροφε Λουντασάρσκυ, ἡ ἴδεια προχωρεῖ, προοδεύομε! Διόξαμε από όλη τῇ Σιβηρία τὸς παπάδες! Μῆτε ένας δεν έμεινε! Πάνε οι παλῆς προλήψεις!

— Καί τώρα;

— Φέραμε τὸς σαμάνους! Προοδεύομε!

Ξέρετε τί εἶνε οι σαμάνοι: Εἶνε οι παλαιοί πρωτόγονοι μάγοι που άντικαθιστοῦν στοὺς άγρίους τὸς γιγαντοῦς, τὸς προφήτες, τὸς άρχηγούς!

Η ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

«Ο Λουντασάρσκυ δημηγορεῖ στὸν λαό και εκθέτει τίς μεγάλες άρετές τοῦ νέου κραματόριου.

— Τούτος ό φοῦρνος, σύντροφοι, βγήκε από τὰ δικά μας, από τὰ σοβιετικά εργοστάσια. Εἶνε πολὺ άνώτερος από τὸς φούρνους τῆς μπουζουζίας! Κοιτάχτε! Οά πύχσω τό κουμπὶ και σέ πέντε λεπτά τό πτώμα αὐτοῦ τοῦ σκύλου που θά εἴξομε μέσα

για δοκιμή, θάχει γίνε σάχη! Δεν θά μείνι τίποτα!

»Σύντροφοι, εν όνόματι τῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας εγκαινιάζω τό κρεματόριο!

«Ο σύντροφος Λουντασάρσκυ πατά τό κουμπὶ. Βγάει τό ρολόι του, μετρά. Περινοῦν τὰ πέντε λεπτά. Άνοίγει τὴν πόρτα τοῦ κρεματόριου.

«Αλλά μόλις άνοιξε τὴν πόρτα ένα ισχυρό παιδικαῖο χέρι ξεπετιέται κι' ό μικρός μόνος, που εἶχε βοη καταφύγιο εκεί μέσα, φωνάζει:

— «Ε, σκύλου γυνέ! Κλείσ' τὴν πόρτα γιατί κάνει ρέμα!

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΜΠΗΣ ΣΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Ξέρετε τί και τί χρειάζεται για νά εἴχῃς τὰ προσόντα νά καταταχῇς στὸ κομμουνιστικό κόμμα. Πρέπει νά εἶσαι εργάτης ἡ χωρικός, ἡ γυνὴς εργάτη ἡ χωρική, πρέπει νά μῆνι έκανες ποτέ διανοητική εργασία, μήτε σύ, μήτε οι πρόγονοί σου.

«Υπάρχει μία έπιτροπή τοῦ κόμματος πολὺ άσπρη, που συνεδριάζει κ' ύποβάλλει έρωτήσεις στὸν ύποψήφιο.

Μία μέρα ένας ύποψήφιος παρουσιάζεται. «Ήταν γλωμός, τὰ χέρια του ἦταν μαλακά, σίγουρα αὐτὸς ποτέ του μήτε σφυρί, μήτε δρεπάνι έπιασε.

«Ο πρόεδρος τῆς έπιτροπῆς τὸν κυττάζει από τὴν κορφή ἔως τὰ νύχια και τὸν ρωτᾷ με βλοσυρότητα:

— Εἶσαι εργάτης;

— Όχι.

— Χωρικός;

— Όχι.

— Οι γονεῖς σου τί ἦταν; Χωρικοί; «Ερ γάτες;

— Ο πατέρας μου ἦταν έπιθεωρητής τῆς δημοσίας εκπαιδεύσεως.

— Εξω απ' εἶδ'! φώναζε με άγανάκτησι ό πρόεδρος. Χαρά στα μούτρα.

«Ο ύποψήφιος πῆρε τό κασκέτο του, κον τοστάθηκε λίγο κ' έκαμε νά φύγῃ.

— Ελα δώ, μπουζουζι, τοῦ φωνάζει πάλι ό πρόεδρος, ξέρετε πὸς εἶσαι άναιδέστατος; Πὸς σέ λένε;

— Νικολάι Λένιν!

«Όλα αὐτὰ τὰ άνέκδοτα τὰ άκουσα από Ρώσους κομμουνιστές. Οι Ρούσοι εἶνε ένας λαός βαρύς, με γιοματός χιούμορ. Κ' οι πιο φανατικοί κομμουνιστές, όταν πιά τό βράδυ τελειώσουν τῇ δουλειά τους, κάθονται τριγύρω από τό σαμοδάρι και κάνουν «σαμοκρίτικα»!! Σαμοκρίτικα θά πῇ αὐτοκριτική, αυτοκριτοῖδα.

ΕΛ. ΣΑΜΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΣΟΥΟΥ

Μία όλιγον άσχημη κυρία έλεγε κάποτε εἰς τὸν Μάτριναρ Σόου:

— Απεφάσισα νά μῆνι ύπανδρευθῶ.

— Εται, εἶται, άτήντηρεν ό Σόου.

— Δεν εὔρισκετε νά εἰπῆτε και τίποτα άλλο για τὸ απόρασί μου αὐτῇν; παρετήρησεν ἡ κυρία.

— Τί άλλο πρέπει νά εἰπῶ. Εὔρισκω μόνον, ότι εἰσθε πολὺ φιλόανθρωπος.

ΝΕΑΙΝΟΙ
ΑΠ' ΟΤΙΟΝΤΟΥ

ΤΟ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ Η ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

Κάποιος Γάλλος γιατρός έδημοσίευσε τα τελευταία ένα άρθρο, στο όποιο συμπυκνώνει τῆς μητέρας νά μῆνι άφίνουν τὰ κορίτσια νά παίζουν πιάνο, πριν συμπληρώσουν τὸν 16ον έτος τῆς ηλικίας των. Ἐπὶ χιλίων περιτοῶν, λέγει, που έπαῖζαν πιάνο πριν ἀπὸ δεκάξη χρόνων, ἡ εξακόσιες όταν έμεῖλλον σαν προσεβλήθησαν από νευρικές διαταχές. Άπεναντίας ἐπὶ χιλίων δεσποινίδων, που έμαθαν άργότερα πιάνο, μόνον ἡ διαταχές έγιναν νευρικές και ἐπὶ χιλίων που δεν άγγιξαν ποτέ τό όργανο αὐτό μόνον ἡ έκπαι παρουσίασαν συμπτώματα νευρασθενείας.

ΑΠΕΘΑΝΕ ΔΙΟΤΙ ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΟΝΟΜΑΤΟΥ.

Εἰς Γαλαρντόνε τῆς Ἰταλίας ένας χωρικός, όνόματι Μπονονίνι, έτὼν 62, άπέθανε γράφει ό «Εσπερινός Ταχυδρόμος» τοῦ Μιλάνου, ἐν λύτῃς, διότι έφόρσηεν ό γάμος του! Ο Μπονονίνι μετέβαινε εἰς ἐν γειτονικό χωρίον ἐπιβαίνον άμαξίον συνομένον ύπὸ ενός ρωμαλέου ὄνου, γεννηθέντος ἐντὸς τοῦ κτήματος τοῦ χωρικοῦ. Αἰφνῆς ἐν αὐτῇ κίνητον διήλθε... Συνάντησε μοιραία δὴ τὸν δυστυχῇ ὄνον, ὅστις μετὰ μίαν έδωμάδα έπέθανεν ἐκ τὼν τραυμάτων τὰ όποια έπέστη. Ο Μπονονίνι, ό όποῖος έξήλθεν άσπρος ἐκ τῆς συγκρούσεως, ένοσηένεν ό ίδιος τὸν ὄνον του και όταν τό τετράποδον έξέδρατε τῇ τελευταίαν του πνοήν, ό κύριός του άπέθανεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας!...

ΕΨΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΑΡΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΥΡΝΟΝ.

Εἰς Κασσοβίαν τῆς Τσεχοσλοβακίας ένας πλούσιος γαιοκτήμονας κυρολογήσας, ήθέλησε νά άνοήσῃ τὴν συμβουλὴν ενός φίλου του. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν φούρνον όταν ἦτο ολιστός μὲν, αλλά θερμός. Ο Ζοντομόσκυ, ως άναμμένο ό χωρικός, θά έμενεν ἐντὸς τοῦ φούρνου ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ώρας διά νά κάμῃ ἐν είδος τουρκικοῦ λουτροῦ. Ἄλλ' ἡ θαύρα τοῦ φούρνου τὸν άπεκρίμην. Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ σύζυγός του, ἡ όποία ἠγνόει ότι ό Ζοντομόσκυ εὔρισκετο εἰς τὸν φούρνον, τὸν ἤναψε διά νά ψήσῃ τὰ ψωμιά τῆς και έξῆλθε μεταβαλίνουσα εἰς τὴν άγοράν, άφού έφαρτίσε νά κλείσῃ καλά τὸν φούρνον. Όταν εἶπε στρεψε και ἠνοιξε τὸν φούρνον, εὔρε τὸν άδρα τῆς άτηνθαρκωμένης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ - ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ ΕΙΣ 2.55

Αἱ ἡλγυιδεῖς ταχύτητες έποικειλίζονται Φαίνεται ότι δεν θά βραδύνῃ ἡ ἡμέρα κατά τὴν όποίαν θά ξυπνοῦμε τό πρωί εἰς τὴν Μόσχαν και τό βράδυ θά εὔρισκόμεθα εἰς τὴν Παρίσι. Τό ρεκόρ που έσημείωσε προχθές ό Ἄμερικανός αεροπόρος Φράνκ - Χόξ δεν εἶνε ἡ μικρότερα άπόδειξις τοῦ ένδεχομένου τούτου. Ο ἐν λόγω αεροπόρος, άναχωρήσας τὴν 12ην μεσημβρινήν τῆς 12ης τρέχοντος μηνός ἐκ Λονδίνου προσγειώθη εἰς τὸ Βερολίνον τὴν 2.55'. Ἡ άπόστασις από Λονδίνον εἰς Βερολίνον εἶνε 1.000 χιλιομέτρων, τὴν όποίαν διήνυσεν εἰς 2 ώρας και 55 πρώτα λεπτά, ἥτοι άνέπτυξεν όριαίαν ταχύτητα 330 χιλιομέτρων.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ - ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο πατριωτισμός προηγείται τῆς μουσικῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν. Εἰς τὴν Βολωνίαν, εἰς ένα κονσέρτο τό όποῖον θά διηθῶνεν ό Τοσκινίνι, τό πλήθος ήξίωσε νά παύῃ ό βασιλικός ύμνος και ό φασιστικός «Τζιοβινέττο». Ἐπειδὴ ό Τοσκινίνι ἠρνήθη νά μεταβάλῃ τό πρόγραμμα, εἰς φασιστῆς τὸν έγράσαν. Ο Τοσκινίνι άπεχώρησε κατηγανακτισμένος, διό άκρασταί παρέλασαν διά τὼν ὁδῶν ψάλλοντες πατριωτικά ὕμνατα.

Κους Κους: Τακτικὸν Ἐναγνώστην. Ἡμπορεῖ νά γίνῃ και κατ' έκλογήν. Δέκα αἰνίγματα πρέπει νά λυθῶν από τὰ Ν, αδιάφορον ποῖα θά εἶνε.—Κ. Καλότυχον. Δημοσιεύεται. Ἀντίκρον 30 δρ. δι' έκάστην δημοσίευσιν. Τό άλλο που μάς γράφετε, τό έχομεν ἐπ' όφει μας.—Γ. Πετροκόπουλον. Ἄφου εἶνε εἶται... μῆδεν παρεξήγησιν.—Θεόδωρον Κατσούλην. Αἱ συνδρομαί εἶνε πάντοτε προπληρωταί και οὐδερμία έξαίρεσις γίνεται.—Ν. Δημάδην. Ἡ λύσις τοῦ 19 δεν εἶνε ὀρθή. Ἡ ἄλλη νάί.—Σ. Ἰωάννου. Λαμβάνομεν ἐπ' όφει μας ὅσα μάς γράφετε.—Κ. Ἀστυφίτην. Πολὺ πρόχειρα γραμμένα και ὀδοῦλεται. Μῆ βιάζεσθε.—Νοσταλγόν, Σέρρας. Τό ἔφος δεν εἶνε ἀπλό. Ἐπειτα δεν ἔχει μία συγκεκριμένη ὑπόθεσι. Εἶνε ένα ὑποκειμενικό καμῖτι, βγαλμένο βέβαια από τῇ ζωῇ σας, αλλά για τὸς άλλους δεν λείει τίποτα.—Βάσων Κυβέλον. Ο «Ναναγός» καλὸς και θά δημοσιευθῇ. Τό άλλο ὄχι.—Γ. Ν. Ἡ άπενταρία μοιάζει κατά πολὺ με ένα παρόμοιο ποίημα τοῦ Σουρή.—Μ. Π. Π. Ἐάν παρακολούθητε λογοτεχνίαν, θά ξέρετε ότι δεν γράφονται πλέον διηγήματα σ' αὐτῇ τῇ γλώσσῃ. Κανένα διήγημα δεν άρχίζει σέ τέτοια γλώσσα, ὅπως τό δικό σας: «Ἡ ἡώς τῆς άνοιξιάτικης Κυριακῆς γλυκοχάραξε και άπαντες με μεγάλην χαράν προεμάζοντο ἵνα μεταβῶν εἰς τὴν έκκλησίαν και μετ' αὐτὴν ὅπως διασκεδάσουν. Παντοῦ παρετρίετο ζωηρό κίνησις και μόνον εἶνε ένα κομψό σπατάκι κεκαλυμμένον υπό τοῦ πέπλου τῆς μελαγχολίας έδωσίλευεν νεκρική ἡσυχία..... κ. λ. λ. Μεταχειρίζεσθε στο έῆξ τῇ δημοτικῇ.—Ν. Μόσχον. Τό διήγημα δυστυχώς δεν εἶνε δημοσιεύσιμον. Τοῦ λείπουν πολλά. Για τὰ ἄλλα, στέλνετε και ἂν εἶνε καλά θά δημοσιεύονται.—Μ. Λύκειον. Τό «Ἄν έμλοῦσα» παρά τὸν τίτλον του, δεν λείει τίποτα. Διαβάστε πρὸς τό παρόν και όταν γράφετε νά μεταχειρίζεσθε με γλώσσα και όχι καμὰ δημοτικῆς και καθαρευούσας.—Νάκην. Καί σέ σάς θά εἴχαμε νά ποῦμε τὰ ἴδια. Εἶνε γεμισμένον σάν άφήρησις πεπραγμένων και ὁ σάν διήγημα. Κανείς διηγηματογράφος δεν θά έγραφε π. χ.: «Εἶχα ἔγγραφο για νά περῆσω τὰς πνευματικὰς μου δυνάμεις με τὰς έκαιοντάδας τὼν Ἑλληνοπαίδων που θάδιναν έξετάσεις στὴν ιατρική σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου μας».—Γ. Γκιμπαν. Καλά και θά δημοσιευθῶν.—Ἰώνην Χρόνην. Ἡ «Στενοχωρία» δεν εγκρίνεται, ἂν και φαίνεται ότι σάς έστενοχώρησε πολὺ ἡ σύνθεσις του. Ουσιάζετε τό νόημα εἰς τὴν μοιροκαταλήξιν. Αἰφνῆς ό πρώτος στίχος:

«Μαγιάτικο βραδάκι ἦταν
και κελαηδοῦσαν τὰ πουλιά
ό έρωτας ξαναγονάτευε
κ' όλα βρισκόνταν άγκαλιά»

δεν λείει τίποτε. Ποιά βρισκόνταν άγκαλιά:—Δ. Κελτιμιλίδην. Ἐχομεν ὅπ' όφει μας τὰ γραφόμενά σας. Για τό νέο λαχειό θά ἴδωμε πὸς θά διακανονισθῇ. Τό ποίημα σας «Στὸ παρεκκλήσι» δεν εἶνε δημοσιεύσιμον. Πρέπει νά προσέχετε και νά μῆ γράφετε:

«Μέσ' στῆς φύσης τῇ μοναξιά
πέρα στὴ βουνοπλαγιά
βόσκει μία έκκλησιά»

Ἀντὶ τῆς λέξεως «βόσκει» δεν βρισκετε καμμία ἄλλη; Ποῦ εἶδατε έκκλησιές νά βόσκουν; Διαβάστε λοιπόν και στο μέλλον προσοχὴ για νά μῆ ξαναπέσετε σέ τέτοιο λάθος.

«Μετὰ τὴν ἑσπέραν
καὶ κελαηδοῦσαν
τὰ πουλιά
ὁ έρωτας ξαναγονάτευε
κ' όλα βρισκόνταν
άγκαλιά»

Ἀντὶ τῆς λέξεως «βόσκει» δεν βρισκετε καμμία ἄλλη; Ποῦ εἶδατε έκκλησιές νά βόσκουν; Διαβάστε λοιπόν και στο μέλλον προσοχὴ για νά μῆ ξαναπέσετε σέ τέτοιο λάθος.

δος.—Ἐμν. Σπύρου. Πολὺ κοινὰ και βγαλμένα από τὴν καρδιά σας. Διαβάστε.—Βασ. Παπ. Τό «Ἄσπρο φάντασμα» δεν παρουσιάζει ενδιαφέρον για τὸς άναγνώστας. Δεν ξέρομε τί λένε ἡ άλλες ιστορίες.—Β. Καρασόπουλον. Δεν έχετε δικη. Τούναντιον καλίστα ἡ έρωτικές έπιστολές τῆς Λολόττας ρουφιούνται από ὅλους και εἶνε δασκεδαστικώτατες, ὅπως βλέπετε και στο σημερινό φύλλο. Καί για τό άλλο δεν έχετε δικη. Οὔτε τὰ γράφαί αὐτὸς που νομίζετε.—Χ. Ὁραφόν. Ἡ «Ἄτιμη ὥρα» δεν εἶνε δημοσιεύσιμος. Ἡ στήλη που μάς γράφετε, δεν εἶνε απαραίτητος διότι ἔχει εξαντληθῇ και με τό παραπάνω καλίστα σέ εφημερίδες και σέ περιοδικά. Ἐκτὸς αὐτοῦ υπάρχουν και εἰδικὰ βιβλία. Ἡ τρέμνος συνδρομή εἶνε 40 δραχμαί.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατόπιν τῆς ψηφίσεως τοῦ νέου περιτύπου νόμου, διά τοῦ όποῖου άπαγορεύονται εἰς τὰς εφημερίδας και τὰ περιοδικὰ τὰ λαχεῖα, εὔρισκόμεθα εἰς τὴν άναπόδραστον ανάγκην, ως άλλως τῇ έπραξαν ὅλοι αἱ εφημερίδες ὅσαι εἶχον προκηρύξει διαγωνισμούς λαχείων, νά διακόψωμεν τὸν διαγωνισμόν. Ἐν τούτοις οι άναγνώσται μας, ὅσοι κρατοῦν κουπόνια τοῦ νέου διαγωνισμοῦ, παρακαλοῦνται νά μῆ τὰ πετάξουν, διότι θά σκεφθώμεν κατά ποῖον τρόπον θά διαφυγῶμεν νά δώσωμεν τὰ δώρα τοῦ λαχειοῦ εἰς τοὺς άναγνώστας μας, χωρίς νά έμπεσωμεν εἰς διατάξεις τοῦ νέου νόμου.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ποδοσφαιρική κίνησις
ΠΥΡΓΟΣ, Ἡλείας, Ἰούνιος. (Τὸν άνταποκριτοῦ μας).—Τὴν περασμένην Κυριακήν, ὑπὸ τὴν άμερόληπτον διατηρίαν τοῦ κ. Ἀγγ. Δακοπούλου συννητήθησαν εἰς φίλικόν άγωνα, ἡ καλλιτέρα ποδοσφαιρική ὁμάς τῆς Ἀμαλιάδος «Εθνικός» με τὴν Ἀπν Ἡρακλέους» Πύργου, εἰς τό γήπεδον τῆς δευτέρας. Ἡ ὁμάς τοῦ «Εθνικοῦ» κατήλθε με τὴν πλήρη πεποίθησι πὸς θά νικήσῃ τὴν τοῦ Ἡρακλέους» αντίπαλόν τῆς. Παρὰ τὰς προσδοκίας τῆς ὁμῆς τό αποτέλεσμα ἦτο ὅλος αντίθετον, τοῦ άγώνος λήξαντος με τέμματα 5—0 (3—0) εἰς βάρος τῆς.

Αὔγουστος Δάφνης

ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ νά εκτελεῖτε ταχυκαταλόγους, παιχνίδια, θαύματα, διά νά εἰσθε περιεχτήτος εἰς τὰς συναναστροφάς και νά προσέξτε κατάλληλιν; Μελετήσατε τὰ βιβλία: «ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ» και «ΜΑΓΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ». Έκαστον δρχ. 25. Γράψατε: Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ», Πετοκη, 30, Ἀθήνα.

ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΣ δημοδιδάσκαλος με τετραετή εἰδικὸν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ζητεῖ θέσιν εἰς τό έξωτερικόν («Αμερικὴν»). Πληροφορίαι: Κ. Καλότυχον, Κονάκια, Γυθείου.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

—Καλημέρα Κόν.
—Καλημέρα Λέβυσον.
—Θά κάμω ένα μικρό ταξίδι Κόν. Μοῦ φυλάς σέ παρακαλώ αὐτὸς τίς πέντε χιλιάδες γιατί δεν έχω μέρος νά τίς αφήσω;
—Δός μου. Θέλεις μιὰ άπόδειξι;
—Ἀστείψεσαι, μεταξύ μας! Ἐπειτα, νά οι ὑπάλληλοί σου, εἶδω εἶνε. Θά εἶνε μαρτυρές.
—Καλά. Μάγιε, βλέπεις που μοῦ δίνει πέντε χιλιάδες ό φίλος μου Λέβυσον νά τίς φυλάξω;
—Μάλιστα κ. Κόν.

«Ἐξ εβδομάδες άργότερα»:
—Καλημέρα Κόν.
—Καλημέρα Λέβυσον.
—Ἦλθα για νά πάρω πίσω εκείνα τὰ λεπτά, Κόν.
—Λεπτά; Ποιά λεπτά;
—Ελα, μῆνι κάνεις άσπεία, δός μου τὰ λεπτά μου γιατί βιάζομαι.

—Θά τρελλάθηκες στο ταξίδι σου μοῦ φαίνεται. Ἐχεις καμμία άπόδειξι;
—Δός μου σοῦ λέω τὰ λεπτά σου τοῦ σοῦδωσα νά φυλάξῃς. Τὰ εἶδαν που σοῦ τᾶδωσα οι ὑπάλληλοί σου, ό Μάγιερ και ό Λεβῆς.
(Ο Κόν φωνάζει τότε ὑπαλλήλους του):
—Μάγιερ, Λεβῆ, εἶδατε νά μου δώσῃ καμμία φορὰ λεπτά νά τοῦ φυλάξω ό φίλος μου Λέβυσον;

—Οχι, κ. Κόν.
(Ο Λέβυσον έξαλλος βγαίνει. Φωνάζει πὸς τὸν Λέβανε και πὸς θά πάῃ νά κἀν τὴν καταγγελία. Ο Κόν τὸν προφθάνει).
—Στάσου Λέβυσον, μῆ φωνάζεις εἶτι λοιπόν. Νά τὰ λεπτά σου. Δεν ἤθελα νά σοῦ τὰ κρατήσω. Ἦθελα μονάχα νά μάθω ἂν μπορῶ νάχω έμπιστοσύνη στους ὑπαλλήλους μου. Καί εὔτυχως εἶδα ότι μπορῶ νά τὸς έμπιστευομαι άπολύτως. Γεῖά σου...

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ

Ο Ἀριστοτέλης, ό μέγας φιλόσοφος τῆς Ἑλλάδος, εγεννήθη εἰς τὰ Στάγειρα, πόλιν τῆς Μακεδονίας. Ὅτε ό πατήρ του Νικόμαχος, ιατρός τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, άπέθανεν, ό Ἀριστοτέλης, νέος ὢν, μετέβη εἰς Ἀθήνας διά νά σπουδάσῃ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος.

Δυστυχώς ό Ἀριστοτέλης ἦτο κρᾶσως πολὺ άδύνατος, και έπομένως φιλάσθενος, ὥστε οὔτε εἰς τῆς σπουδῆς τοὺς κόπους ἠθέλεν άνδρῆσαι, οὔτε εξήκοντα και δύο ἔτη ἤθελε ζῆσαι, οὔτε ὅσα συνέγραψεν ἤθελε δύνηθῇ νά συγράψῃ, εἰς ἑκατοντῆς ἡλικίας δεν ἠσπάετο, ἴσως κατά συμβουλὴν τοῦ ιατροῦ πατρός του, και διά τὴν ἀποστασίαν και ὕπνον μέτριον.

Διηγούνται ότι, διά ν' άποφύγῃ τὸν ὕπνον κατά τὰς προϋνάς και νυκτερινὰς μελέτας του, συνέθιξε νά κρατῇ χάλκινην σφαῖραν, ἥτις, πίπτουσα ἐπὶ χάλκινῃς λεκάνης, ἄμα ό ὕπνος ἤρχιζε νά τὸν καταλαμβάνῃ, τὸν ἐξήπτα διά τοῦ κρότου τῆς και οὔτως έπανήρχετο εἰς τὴν μελέτην του.

Ἀλλ' εἶτε οὔτως, εἶτε άλλως, ό άδύνατος και φιλάσθενος Ἀριστοτέλης, άποφύγων τὸν πολὺν ὕπνον, άπολαύσων διαίταν άπολαύσων και σπουδᾶων μετ' έπιμελείας και τάξσεως, κατάρθωσεν, ὄχι μόνον ὀνής και μακρόβιος νά ζῆσῃ, αλλά και ό μεγαλύτερος και πολυμαθέστερος νοῦς τοῦ αρχαίου και νεωτέρου κόσμου ν' άναφανῇ πρὸς δόξαν τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Ἀρχίζομεν ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου νὰ δημοσιεύωμεν τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν τῶν αἰνιγμάτων, τῶν ὁποίων αἱ λύσεις ἔχουν ἐξετασθῇ δεόντως. Ἐπειδὴ εἰς τὸν προηγούμενον διαγωνισμόν ἠγγέθησαν παράπονα ἐκ μέρους πολλῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρουν ὅλας τὰς λύσεις ποὺ ἀπέστειλαν ὡς ὁρθὰς, χωρὶς νὰ εἶναι, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδημοσιεύθησαν τὰ ὀνόματά των, ἐνόμισαν ὅτι παρέπεσαν αἱ λύσεις των ἢ δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, εἰς τὸν νέον διαγωνισμόν θὰ δημοσιεύωμεν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁρθῶν λύσεων.

Μετὰ τὸ πέραν δὲ τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τὴν κλήρωσιν, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, θὰ δημοσιεύωμεν τὰς λύσεις ὅλων τῶν αἰνιγμάτων, ὥστε νὰ ἴδουν οἱ μὴ ἀποστείλαντες ὁρθὰς λύσεις ποὺ ἔσφαλαν.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 9 αἰνίγμα «βοσκὸς ἐρωτηθεὶς πόσα πρόβατα εἶχεν, ἀπήντησε τὸ τρίτον τοῦ τετάρτου τῶν τριῶν τετάρτων τῶν ὅσων ἔχω», ἀκυρώνεται, διότι κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ αἰνιγματος ἔνεκα τυπογραφικοῦ λάθους, παρελείφθη ἡ τελευταία φράσις, ἡ ὁποία δίδει τὴν βᾶσιν διὰ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προβάτων. Ἡ βᾶσις, δηλαδὴ, τὸ 1)3 τοῦ 1)4 τῶν 3)4 εἶναι 5. Ἐπειδὴ λοιπὸν πλεῖστοι ἀναγνώσται δὲν ἔστειλαν λύσεις ἢ δὲν ἔστειλαν, ὅπως ἦτο φυσικόν, ὁρθὰς λύσεις, ἀκυρώνομεν τὸ αἰνίγμα. Κατὰ συνέπειαν ὁ πλήρης ἀριθμὸς τῶν αἰνιγμάτων θὰ εἶναι 9 καὶ ὄχι 10.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐξηλέγχθησαν αἱ λύσεις τῶν κάτωθι ἀναγνωστῶν μας.

ΛΥΣΕΙΣ 9.— Διμ. Γ. Θάσσιος Ἀθῆναι. Νίκος Καλαγκάσης Ἀθῆναι, Νικ. Κατσαμούρης Ἀρνεῖα Χαλκιδικῆς, Ἀντώνιος Ἀνεμογιάννης Βούλα Ἀττικῆς, Γεώργ. Μυτιλη-

ναῖος Παλούκια, Θεμιστ. Κοσιῖδας Μοναστηρίου Δωρίδος, Γ. Κοσιῖδας Ἀθῆναι, Κοῦλα Καραθάνου Καρδίτσα, Στ. Ἰωάννου Ἀθῆναι, Θεόδ. Ἀξιώτης Μυτιλήνη, Γεώργιος Στεργίου Ἀλμυρὸς Βόλου, Ἰωάν. Μακαριάδης Βόλος, Μιχ. Στεφανοῦρος Κάλυμνος.

ΛΥΣΕΙΣ 8.— Ἀνδρομάχη Δανιηλίδου Νομαρχία Δράμας, Γεώργ. Κωστόγιαννης Ἀράχωβα Λακεδαιμόνος, Ἀλκίης Τζαμτζῆς Λεβάχεια, Κωνστ. Στρατηγὸς Ἀθῆναι, Γεώργ. Τσάκας Χαρακοπιὸς Μεσσηνίας, Εὐαγγελία Σωτηροπούλου Σαλαμίς, Εὐστρ. Βελετὲς Πέρα Πασσά 48 Κων)πολῆς, Περικλῆς Νικητάκης Καλάμαϊ, Διμ. Γλυτσὸς Ποδονίφτης, Γ. Γκίμπα Κοζάνη, Εὐάγ. Λύκαρι Πειραιεὺς, Παναγ. Λιάπας Θουρία Μεσσηνίας, Γεώργ. Λευκαδίτης Ἀθῆναι, Ἀγγελ. Δελατόλλα Θεσ)νίκη, Μαν. Κοτσιρίμπας Βόλος.

ΛΥΣΕΙΣ 7.— Νικ. Εὐσταθίου Παγκράτι, Νικ. Δαρδινὸς Πειραιεὺς, Νικ. Πρόγκας Στύρα Καρυστίας, Ἀριστ. Καρυώτης Ἀθῆναι, Νικ. Κόκκαλης Κέρκυρα, Μιμ. Τριτσαρόλης Πειραιεὺς, Ἐλευθ. Μαϊστράλης Χίος, Ἀθ. Κατοῖκας Ἀθῆναι, Σ. Δόγας Ἀθῆναι, Εὐγ. Φασουλᾶκη Ν. Φιλαδέλφεια, Ἰωάνν. Πουλογιάννης Πειραιεὺς, Σωκράτης Νανουδάκης Πεθελινὸς Ν. Ζίχνης, Χαρ. Παπαστρατηγάκης Σπάρτη, Ἰωάνν. Λελεδάκης Χανιά Κρήτης, Ἰωάνν. Μπουρούζης Κόρθιον Ἀνδρου.

ΛΥΣΕΙΣ 6.— Ἀθαν. Πήβολος Θεσσαλονίκη, Στυλ. Κολαγῆς Κέρκυρα, Κωνστ. Παπαθεοδώρου Κολυμδὸς Κατερίνης.

ΛΥΣΕΙΣ 5.— Δέσποινα Μαλλίδου Ἀθῆναι, Χαρ. Κυριαζόπουλος Ξυλόκαστρον, Ἰωάννης Καρασαββίδης Ἀδριανὴ Δράμας, Παν. Ζερβάκης Γιαννιτσένικα Καλαμών, Ἰωάν. Φίλιας Σουφλίων Θράκης, Γεώργ. Μαργαρόπουλος Ν. Ἰωνία Ἀθῆναι, Χαρίλ. Μπασιᾶς Σέρβια Κοζάνης.

ΛΥΣΕΙΣ 3.— Ἰωάννης Στεργιόπουλος Ἀθῆναι, Ἐλένη Ἀπέργη Ἀθῆναι. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ συνεχίσωμεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

μέρος εἰς τὸν νέον διαγωνισμόν τοῦ «ΤΙΚ - ΤΑΚ».

λάβετε

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΑΡΙΚΩΝ, ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΑΠΗΤΩΝ, ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Τὰ πεπαικωμένα καὶ ἀντεπιστημονικὰ ἔργα κατὰ τὸ θέρος ἰδίᾳ προφυλάσσονται πολυτίμων τούτων ἀντικειμένων, εἴτε ἐκ Ναφθαλίνης, εἴτε δι' ἀντισηπτικῶν καὶ ἀντομοκτόνων ὑγρῶν, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀντικατεστάθησαν διὰ τοῦ ἀσφαλτοῦς, ἀλκυδίου καὶ ἐπιστημονικοῦ μέσου τῆς τοποθετήσεως τούτων εἰς εἰδικὰ ΨΥΓΕΙΑ.

Ἐν Γαλλίᾳ, Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ κλπ. ἐκ πολλοῦ χρόνου ἰδρυθῆσαν καὶ λειτουργοῦντες ἐκτελεστοὶ ἐπιχειρήσεις Βιομηχανίας Ψύξεως εἰς τὰς ὁποίας τόσον οἱ ἔμποροι ὅσον καὶ οἱ ἰδιῶται ἐναποθηκεύουσι τὰ εἶδη ταῦτα πρὸς συντήρησιν καὶ προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ κεραιώτερου ἐχθροῦ των, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ Σκώρος.

Τὰ γυναικίκα, ἐξερχόμενα ἐκ τῶν ψυγείων ἀθικτα ἀπὸ παντὸς διαβρωτικοῦ ἐνδύματος ἀνακτῶσιν ἐπὶ πλέον, λόγῳ τοῦ ψύχους, διὰ λόγους βιολογικοῦς, τὴν μαλακότητα, τὴν στιλπνότητα καὶ τοὺς χροαίους καὶ λεπτοὺς χρωματισμούς των.

Ἡ Ἀνώνυμος Ἑταιρεία «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΣ», ἐγκαταστήσασα εἰδικὸν Ψυγείον καὶ ὁδὸς Θαλάμου διὰ τὰ εἶδη ταῦτα συμφώνως πρὸς τὰς τελευταίας ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης, παρέχει τοὺς βέλτους τούτους εἰς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ καὶ τοὺς κάτωθι ὅρους :

ΔΙΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Δι' ἕκαστον τεμάχιον δραχ. 100.
Ἐπὶ πλέον δέκα τοῖς χιλίοις ἐπὶ τῆς ἐκτιμωμένης ἀξίας ἑκάστου γυναικίκου.

ΔΙΑ ΤΑΠΗΤΑΣ

Μέχρι 15 τετραγωνικῶν μέτρων τὸ τεμάχιον δραχ. 25.

Ἄνω τῶν 15 τετραγωνικῶν μέτρων τὸ τεμάχιον δραχ. 50.

Ἐπὶ πλέον πέντε τοῖς χιλίοις ἐπὶ τῆς ἐκτιμωμένης ἀξίας ἑκάστου τάπητος.

Αἱ ἄνω τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν περίοδον.

Ἐπίσης εἰς τὰς ὡς ἄνω τιμὰς συμπεριλαμβάνεται ἡ παραλαβὴ καὶ τὸ ἡλεκτρικὸν ἐξοπλισμὸν, ὡς καὶ ἡ ἐπιστροφή των ὡς ἐνοικιδῶν, μετὰ τὴν λήξιν τῆς θερινῆς περιόδου, εἰς τὰς οἰκίας των κ.κ. πελατῶν, καὶ ἡ ἀσφάλεια ἐναντίον κλοπῆς καὶ πυρῆς.

Διὰ περισσotέρας πληροφορίας παρακαλοῦμεν ὅπως ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Α.Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΣ», Λεωφόρος Συγγροῦ 53. Τηλέφωνον 6—65 καὶ 2—24.

MORISSON.

Μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνατέρω διασημοῦ ἱατροῦ ἐγγυᾶται ὅτι τὰ καλλυντικὰ προϊόντα τὰ ὁποῖα παράγει εἶνε τὰ πλέον ἀποτελεσματικὰ καὶ ἀβλαβῆ, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι 1ον) ΚΡΕΜΑ ΠΡΙΣΩΠΙΟΥ. Πολλὰ κοῦρα μεταχειρίζονται διάφορες κρέμες, χωρὶς νὰ εἴδουν τὴν πραγματικὴν καὶ ἀβλαβῆ, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ χαλοῦν τὸ πρόσωπόν τους, ὅσαί ὁμως μετεχειρίσθησαν τὴν κρέμαν τοῦ ἀνωτέρω ἱατροῦ ἀνεκουφίσθησαν, διότι εὗρον τὴν κρέμαν ποὺ τοὺς χρειαζέσεται. Χρησιμοποιεῖται ἐπίσης καὶ γιὰ ἔκρυμμα.—2ον) ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΟΝ καὶ 3ον) ΤΑΜΠΑΡΕΤΕΣ ΛΟΥΤΡΟΥ. Κατευνάζει τὰ νύκτα, ἀρωματίζει τὸ στόμα διὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ φρεσκάζουν τὸ δέγμα καὶ τὸ προφυλάσσουν ἀπὸ μεταδοτικὰ νοσήματα, ἀπὸ ἀνάμμιαν, κούρασιν, καὶ τονώνει τὸν ὁργανισμόν, διότι ἐμπεριέχει ὅλα τὰ ἀρώματα ἐλάτης καὶ πεύκων. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ ἀρωματωπολεῖα καὶ φαρμακεία. Τὴν τῶν 8 ταμπαρῶν δρχ. 30, τὴν ὁποῖαν τὴν χρησιμοποιεῖτε γιὰ 8 φορές τῶν 16 δρχ. 55. Εἰς τὰς ἑκατέρωθεν 35 καὶ 60. Γεν. Ἀντιπρόσωπος ΣΤ. Θ. ΓΛΑΝΤΖΗΣ, Κορνάρου 6, Ἀθῆναι.

ΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

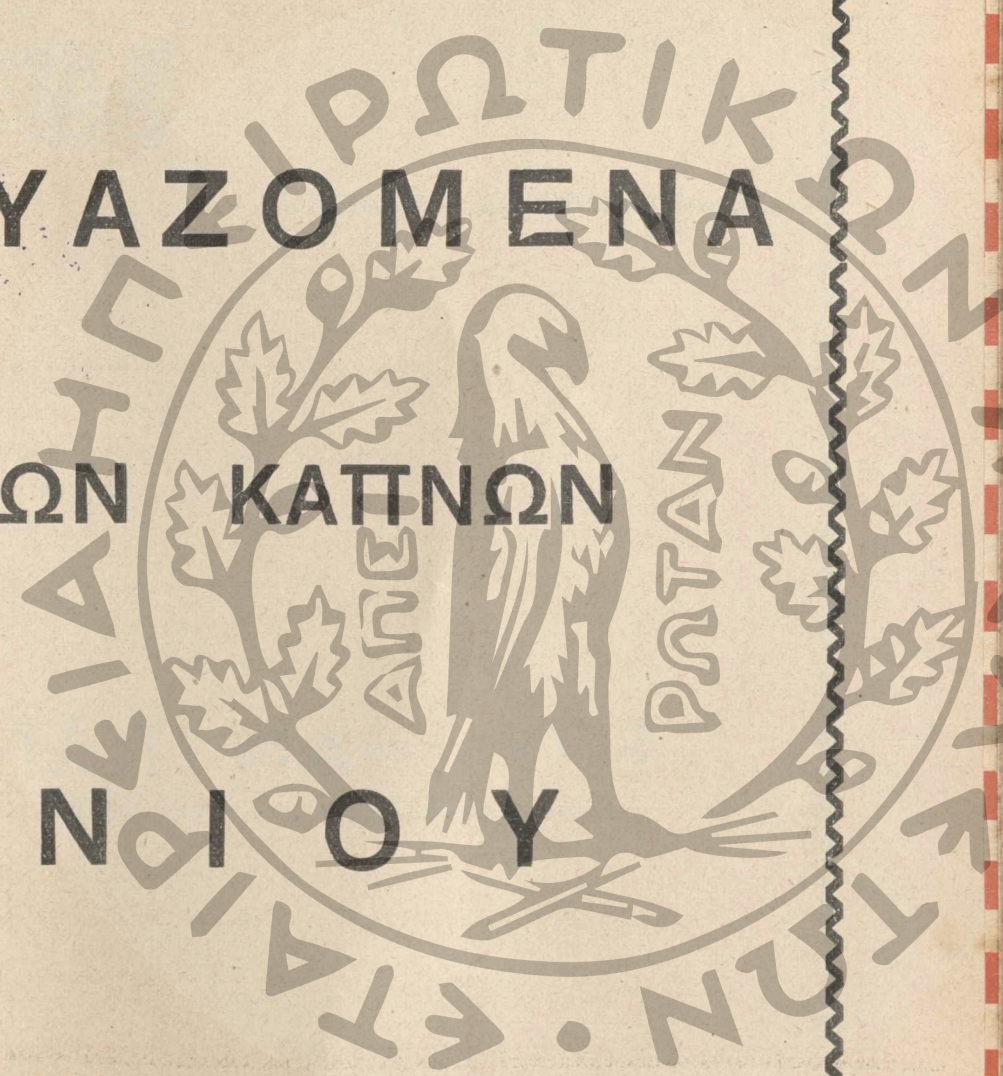
Κ Α Ρ Α Β Α Σ Ι Λ Η

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΟΝΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ

ΕΞ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΤΗΝΩΝ

Α Γ Ρ Ι Ν Ο Ι Ο Υ

Μία καλή φωτογραφία θέλει ένα καλό ΦΙΑΜ

Ζητείτε επιμόνως από τον προμηθευτήν σας τὰ ΦΙΑΜ ΧΑΟΥΦ.

Ἀντιπρόσωπος Π. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ

Ὁδὸς Ἀγγέλου Βλάχου 4α.—Ἀθῆναι.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

ΤΑ ΠΙΑΝΑ

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ LISZT, τοῦ BÜLOW, τοῦ TAUSIG, τοῦ RUBINSTEIN καὶ τοῦ WAGNER ἕως σήμερα, ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἐπροτίμησαν τὸ Πιάνο BECHSTEIN διὰ νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν τέχνην των.

Ἐξ αἰτίας τῆς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, τὸ Πιάνο BECHSTEIN θεωρεῖτο ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα Τέχνης, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ αἱ ἀνιδώδους πλούτου οἰκογένειαι ἐδικαιούντο νὰ κατέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν προνομιακῶς.

Σήμερα ὅμως μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ χαρίσαστε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν τοῦ σκορπᾶ τὸ Πιάνο BECHSTEIN στοὺς προνομιούχους κατόχους του, προμηθευόμενοι ἓνα Πιάνο BECHSTEIN με εὐκολίας πληρωμῆς ἀπὸ τοὺς νέους ἀντιπροσώπους

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Στὰ Ἀρσακείου ἀριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ὁδὸς Φίλωνος 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ὁδὸς Βενιζέλου 22.

ΠΑΤΡΑΙ, ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84.

ΒΟΛΟΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.